

அறிஞர் அண்ணா

பிறப்பு

பேரறிஞர் அண்ணா என்று அன்போடு தமிழக மக்களால் அழைக்கப்பட்ட காஞ்சீபுரம் நடராஜன் அண்ணாதுரை தற்போதைய காஞ்சீபுரம் நகரில் எளிய நெசவாளர் குடும்பத்தில் 15.9.1909 அன்று பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் நடராசன். தாயார் பெயர் பங்காரு அம்மாள்.

படிப்பு

1914-ஆம் ஆண்டு காஞ்சீபுரம் பச்சையப்பன் தொடக்கப் பள்ளியில் சேர்ந்து பயின்றார். அவர் தமது இளமைக் கல்விகள் யாவையும் காஞ்சீபுரத்தில் பயின்றார்.

அண்ணாவின் அமைதியான குணத்தையும் நுட்பமான அறிவையும் முதல் வகுப்பிலேயே பெற்றோர்கண்டு மகிழ்ந்தனர். அண்ணாவிற்கு இளமை முதலே ஒரு பழக்கம் இருந்து வந்தது.

பள்ளிப் பாடங்களை வீட்டில் வந்து அவர் மிகுதியாகப் படிப்பதில்லை. அதே வேலையாக இருப்பதில்லை. அதுதான் அப்பழக்கம். ஆனால் தேர்வுகளில் சிறப்பான முறையில் அண்ணா வெற்றி பெற்று விடுவார். அதைக் கண்டு அனைவருக்கும் வியப்பு ஏற்படும். அண்ணா மீது பேரன்பு கொண்ட பெற்றோர், அவர் விருப்பத்திற்கு மாறாக எதையும் செய்ய மாட்டார்கள்.

இளமையில் அவரிடம் காணப்பட்ட அதே பழக்கம் கல்லூரியிலும் அவரிடம் தொடர்ந்தது.

மாணவப் பருவத்திலே, ஆசிரியர் சொல்வது எதையும் நோட்டில் எழுத மாட்டார் அண்ணா. புத்தகங்களிலும் குறிக்க மாட்டார். மனப்பாடம் செய்ய மாட்டார்.

ஆசிரியர் பாடம் நடத்தும்போது சிறிதும் கவனம் சிதறாமல் அவர் சொல்வதை மிகவும் கூர்ந்து கவனிப்பார். அது அவர் மனதுக்குள் அப்படியே பதிந்து விடும். இதுதான் அண்ணா படிக்கும் முறை.

ஒருநாள் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ஒருவர் வகுப்பில் நோட்ஸ் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க மாணவ, மாணவிகள் அதை நோட்டில் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அண்ணா மட்டும் எதையும் எழுதாமல் பேராசிரியர் சொல்லிக் கொண்டு வந்ததை மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி ஒரு பழக்கம் அண்ணாவுக்கு இருப்பதை அறியாத அந்தப் பேராசிரியருக்கு தன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நோட்ஸ் எழுதாமல் அமர்ந்திருக்கும் அவரைப் பார்த்ததும் கோபம் வந்தது.

அவர் வேகமாக அண்ணாவிடம் வந்து, “நீ ஏன் நோட்ஸ் எழுதாமல் பேசாமல் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அண்ணா பணிவுடன், “சார்! நோட்ஸ் எழுதுவதோ, அதை மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிப்பதோ எனக்குப் பிடிக்காது. நடக்கும் பாடங்களைக் கிரகித்து அப்படியே ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்வேன்!” என்றார்.

“அப்படியா! அப்படியானால் இப்போது நான் நடத்திய பாடத்தை அப்படியே ஒரு முறை கூறு, பார்ப்போம்” என்றார் பேராசிரியர்.

“ஓ கூறுகிறேன்” என்று கூறிய அண்ணா, பேராசிரியர் சற்றுமுன் நடத்திய பாடத்தை அப்படியே மிகத் தெளிவாக அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும்படி சொன்னார்.

அதைக் கேட்டு அசந்து போன அந்தப் பேராசிரியர், “அண்ணாதுரை! நீ கர்வம் பிடித்தவன் என்று நினைத்தேன்.

அதற்காக நான் வருந்துகிறேன். நீ உண்மையிலேயே அறிவாளிதான். சீப் இட் அப்!” என்று கூறி அண்ணாவின் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தார்.

மாணவப் பருவத்திலேயே பேராசிரியரால் அறிவாளி என்று பாராட்டப்பட்ட அண்ணாதான் பின்னாளில் அறிஞர் அண்ணாவாகவும் புகழ் பெற்றார்.

தமிழ், ஆங்கிலத் தொடர்கள்

கல்லூரியில் பயின்று வரும் போதே அண்ணாவுக்குத் தமிழில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்திலும் சிறிய தொடராகவோ, பெரிய தொடராகவோ எந்த முறையில் வேண்டுமானாலும் எழுதுகின்ற அரிய ஆற்றல் இருந்தது.

அந்நாளிலேயே ஆங்கிலத்தில் நீண்ட தொடர்களை எழுதும் வல்லமையுடையவராக அண்ணா விளங்கினார். அவருடைய நடையைக் கண்டு விரிவுரையாளர்கள் உட்பட அனைவரும் பாராட்டினர்.

ஒருமுறை ஆங்கிலப் பேராசிரியர் அண்ணாவின் ஆங்கில நடையைக் கண்டு வியந்தார் என்றாலும் மாணவர் உலக நடைக்கு அது சற்றுக் கடினமானதாக நீண்ட சொல் தொடர் உடையதாக இருக்கிறது என்று கருதினார். எனவே, அண்ணாவிடம் சிறு சிறு தொடர்களாக எழுத வேண்டும் என்று கூறினார்.

நீண்ட வாக்கியங்களாக எழுதும் பழக்கமுடைய அண்ணா வால் சிறிய வாக்கியங்களாக எழுத முடியாது என்பதே ஆசிரியரின் எண்ணமாக இருந்தது. ஆனால் அந்தப் பேராசிரியர் வியக்கும் வகையில் அண்ணா அடுத்து எழுதிய கட்டுரையை மிகவும் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களைக் கொண்டே எழுதினார்.

திருமணம்

1930-இல் பச்சையப்பன் கல்லூரி முதல்வர் உதவியால் சம்பளச் சலுகை பெற்று பி.ஏ. (ஆனர்ஸ்) வகுப்பில் சேர்ந்து பயின்றார்.

கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போதே பெற்றோர் விருப்பப்படி 1930-இல் காஞ்சிபுரத்தில் அண்ணாவிிற்கும் ராணி அம்மையாருக்கும் திருமணம் நடந்தது.

1932-ஆம் ஆண்டு நீதிக்கட்சி அமைச்சரவையில் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றிருந்த பொப்பிலி அரசரின் தொடர்பு அண்ணாவிிற்கு ஏற்பட்டது. 1936-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலில் பெத்துநாயக்கன் பேட்டையில் நீதிக்கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டுத் தோல்வியடைந்தார். தோல்வியைக் கண்டு அவர் மனம் துவளவில்லை.

கலைத் துறையில் அண்ணா

நாடகங்களின் மூலம் புரட்சிகரமான பல கருத்துக்களை மக்கள் ஒப்புக் கொள்ளும்படி சொல்ல முடியும் என்று அண்ணா நீண்ட காலமாக எண்ணி வந்தார். சொல்ல வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு வந்தார். தம்முடைய நீண்ட நாள் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள அவரே நாடகங்கள் எழுதத் தொடங்கினார்.

1943-ஆம் ஆண்டு அண்ணா 'சந்திரோதயம்' என்னும் நாடகத்தை அரங்கேற்றினார். அடுத்து 'சந்திர மோகன்' என்னும் நாடகத்தை அண்ணா அரங்கேற்றினார். 'சந்திரமோகன்' நாடகம் நாட்டில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது.

வீர சிவாஜியின் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அண்ணா நாடகத்தை எழுதியிருந்தார். அதோடு அந்த நாடகத்தில் காகபட்டர் என்ற பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்து வந்தார். அண்ணா வருகிற ஒவ்வொரு காட்சியும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். கருத்தைக் கவர்ந்து சிரிக்க வைக்கும் காட்சியாகும்.

'சந்திரமோகன்' நாடகத்தின் மூலம் அண்ணா நாடகத் துறையிலும், பிரசாரத் துறையிலும் பெரியதொரு மாற்றத்தை உண்டாக்கினார்.

இந்த நாடகத்தைத் தொடர்ந்து 'வேலைக்காரி', 'ஓர் இரவு' என்ற இரு கருத்தோவியங்களை அண்ணா நாடகமாக்கினார். அந்த இரு நாடகங்களையும் கே.ஆர். ராமசாமி அவர்கள் தஞ்சை மாநகரில் நாடகமாக அரங்கேற்றினார்.

ஒவ்வொரு நாடகமும் ஐம்பது வாரங்கள் தொடர்ந்து நடந்து நாடக உலகில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தின. இரு நாடகங்களையும், தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லா அறிஞர்களும் பார்த்தார்கள். அண்ணாவின் திறமை கண்டு வியந்து போனார்கள்.

இந்த இரண்டு நாடகங்களுமே பிறகு திரைப்படங்களாக உருவாக்கப்பட்டன. அண்ணா திரைப்படங்களுக்கு வசனம் எழுதிய பிறகு தமிழ்த் திரைப்படத்துறையில் வசனகர்த்தாக்களுக்குப் பெரும் மதிப்பு ஏற்பட்டது.

பெரும் காவிய ஆசிரியர்கள் பாராட்டுப் பெறுவது போல அண்ணா பாராட்டப்பட்டார். அண்ணாவின் நாடகங்கள் பல திரைப்படங்களாகவும் மாறின. அந்தப் படங்களின் வெளியீட்டிற்குப் பிறகு நாட்டு மக்களிடம் இருந்து வந்த மூட நம்பிக்கைகள் குறைய ஆரம்பித்தன.

அது மட்டுமல்ல, திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கைகளை மக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு அண்ணாவின் நாடகங்களும், திரைப்படங்களும் பெரும் துணையாக அமைந்தன.

அண்ணா நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல தலைவராக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் நாடறிந்த கலைஞராகவும் விளங்கினார். புகழ் பெற்றார்.

லாரியில் பயணம் செய்த அண்ணா

அண்ணா அப்போதுதான் அரசியலில் மெல்ல வளர்ந்து கொண்டிருந்தார். அது 1944-ஆம் ஆண்டு. அண்ணா சென்னை கருப்பண்ண முதலித் தெருவில் (பாரிமுனை) குடியிருந்தார். மாலை ஆறு மணியானதும் அவரது அறைக்கு நண்பர்கள் தேடி வந்து

விடுவார்கள். இரா.செழியன், நடிகர் டி.வி. நாராயணசாமி போன்றோர் அதில் முக்கியமானவர்கள். மாலையில் அரசியல் கூட்டத்துக்கோ, நாடகத்துக்கோ, சென்றுவிட்டு அண்ணா அறைக்குத் திரும்பியதும், நண்பர்களுடன் 'கச்சேரி' ஆரம்பமாகும். கம்ப ராமாயணம் முதல் கார்ல் மர்க்ஸ் வரை அலசித் தீர்ப்பார்கள். இந்த நாட்களில்தான் அண்ணா, 'சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்யம்', 'நீதிதேவன் மயக்கம்', 'கல் சுமந்த கசடர்' ஆகிய நாடகங்களை எழுதினார். அண்ணா இரவில் நீண்ட நேரம் விழித்துப் பழக்கப்பட்டவர். அதனால் பகலில் நீண்ட நேரம் தூங்குவார். சில சமயங்களில் தனது நண்பர் குழாத்துடன் அண்ணா காஞ்சிக்குப் புறப்படுவார். இப்போது போல அந்நாட்களில் காஞ்சிப்புரத்துக்கு அடிக்கடி பஸ், ரயில் போன்றவை கிடையாது. ஒருமுறை, இரவு பதினோரு மணிக்கு அவர் இரா.செழியனைக் காஞ்சிபுரம் போக அழைத்த போது, "இந்த நேரத்தில் எப்படி காஞ்சிக்குப் போவது?" என்று கேட்டார் செழியன்.

"வா... வா... சொல்கிறேன்" என்று அண்ணா அவரை அழைத்துக் கொண்டு கொத்தவால் சாவுடி பக்கம் போனார். அங்கு காஞ்சிபுரம் வழியே போகின்ற லாரிகள் நின்றன. அதில் ஏறிச் சென்றனர்.

சில சமயம் லாரி கிடைக்காவிட்டால் எழும்பூர் ரயில் நிலையத்தில் கடைசி ரயிலில் ஏறி செங்கல்பட்டு போய் இறங்கி, அங்கு ரயில் நிலையத்திலேயே ஒரு துண்டை விரித்துப் படுத்துத் தூங்கி விட்டு, காலை முதல் ரயில் மூலம் காஞ்சிபுரம் போவார்கள். வசதியின்மையைப் பற்றி அண்ணா எப்போதும் கவலைப்பட்டது கிடையாது.

அறிஞர் ஆனது எப்படி?

1947-க்கு முன்பு அண்ணா எழுத்தாளர் மாநாடுகளிலோ, எழுத்தாளர் சங்கங்களிலோ அதிகம் தொடர் பில்லாதவராக இருந்து வந்தார். அவரது எழுத்தாற்றலையும், பேச்சு வன்மையையும்

அறிந்திருந்த ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் ஒரு சிறப்புச் சொற்பொழிவிற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்திற்கு கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி தலைமை தாங்கினார். மற்றும் சில பேச்சாளர்களும் பல பொருள் பற்றி பேசுவதற்கு அண்ணாவுடன் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கூட்டம் நடந்த தினத்தன்று கல்கி அவர்கள் வந்து விட்டார். என்ன காரணத்தாலோ சொற்பொழிவாளர்களில் அண்ணாவைத் தவிர வேறு யாரும் வெகு நேரமாகியும் வரவில்லை. கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

'கல்கி' கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பொறுமையோடு உட்கார்ந்திருந்தார். சட்டென அண்ணா கல்கியின் காதோடு காதாக சொல்லிவிட்டுப் பேச எழுந்தார். தனக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பொருள் பற்றி மட்டுமின்றி மற்றவர்களுக்கெனக் குறிக்கப்பட்டிருந்த பல பொருள்கள் பற்றியும் வெகு அழகாகவும், மிகத் தெளிவாகவும் சொற்பொழிவாற்றி விட்டு அமர்ந்தார். பலத்த கைதட்டல்.

அதன்பின் 'கல்கி' கிருஷ்ணமூர்த்தி பேச எழுந்தார். "நான் பேச வேண்டும் என்பதையே மறந்து வியப்புக் கடலில் ஆழ்ந்து போயிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமையை அன்பர், சி.என்.அண்ணாதுரை தமது அரிய சொற்பொழிவால் ஏற்படுத்தி விட்டார். இப்படிப் பல பொருள்கள் பற்றி, முன் தயாரிப்பின்றி விரிவாக யாராலும் பேச முடியாது. பொருள்கள் அதாவது தலைப்புகள் - என்றால் எப்படிப்பட்டவை, ஒன்றுக்கொன்று, சம்பந்தமில்லாதவை. இப்படி பல வகைப்பட்ட விஷயங்கள் பற்றியும் விரிவாகப் பேசக் கூடிய இவர் சாதாரண அண்ணாதுரை அல்ல, அறிஞர் அண்ணாதுரையாகவே எனக்குப் படுகிறார். இவரை 'அறிஞர் அண்ணாதுரை' என்று எல்லோரும் அழைப்பதே மிக மிகப் பொருத்தம்!" என்று கல்கி கூறியபோது கூட்டத்தினர் அதை ஆரவாரத்தோடு ஆமோதித்தனர்.

அன்றிலிருந்து அவர் 'அறிஞர் அண்ணாதுரை' ஆனார்.

பகுத்தறிவுப் பாதையில்

அறிஞர் அண்ணா பள்ளி இறுதி வகுப்பில் படிக்கும் பொழுதே தந்தை பெரியாரின் பகுத்தறிவுக் கொள்கையைப் பற்றியும் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றியும் அறிந்திருந்தார். பெரியாரின் சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளும் குறாவளிப் பேச்சும் அண்ணாவின் மனதைக் கவர்ந்து இருந்தன.

1934-ஆம் ஆண்டு திருப்பூரில் செங்குந்தர் வாலிபர் மாநாடு ஒன்று நடந்தது. மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்க அண்ணா அழைக்கப்பட்டார். அண்ணா அப்பொழுது சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஆனர்ஸ் பொருளாதாரப் பாடம் எடுத்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். மாநாட்டில் தலைமை உரை ஆற்றிய அண்ணாவின் மேடைப் பேச்சு அனைவரையும் கவர்ந்தது. அந்த மாநாட்டிற்குத் தந்தை பெரியாரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். தலைமை உரையை முடித்து விட்டு அண்ணா, தந்தை பெரியாரின் அருகில் காலியாக இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தார். இதற்கு முன் அண்ணா, தந்தை பெரியாரை நேரில் பார்த்ததில்லை. அன்று பெரியாரின் மனத்தைக் கவர்ந்த அண்ணாவின் பேச்சு பெரியாருடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு ஒரு பாலமாக அமைந்தது. தன் அருகில் அமர்ந்த அண்ணாவைப் பார்த்துத் தந்தை பெரியார் பின்வருமாறு வினவினார்.

“என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஆனர்ஸ் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“இன்னும் எவ்வளவு வருடங்கள் படிக்க வேண்டும்?”

“ஒரு வருடம்.”

“படித்து முடித்த பிறகு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“இனிமேல்தான் யோசிக்க வேண்டும்.”

“யோசிப்பானேன். இப்பொழுது செய்த, பேசுகின்ற வேலையைச் செய்யலாமே!” சிரித்துக் கொண்டே இப்படிச்

சொன்ன தந்தை பெரியாரைப் பார்த்து அண்ணா புன்முறுவல் செய்கிறார். “முயற்சி செய்கிறேன்” என்ற பதில் வருகிறது.

இங்கு ஏற்பட்ட அறிமுகத் தொடர்புதான் தந்தை பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்டு, தன் இறுதி மூச்சு வரையில், தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் உள்ள உறவோடு பகுத்தறிவுப் பாதையில் வீறுநடை போட அண்ணாவுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது.

தி.மு.க. உதயம்

17.07.1948 அன்று இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதன் காரணமாகச் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது. 9.7.1949 அன்று தந்தை பெரியார் - மணியம்மை திருமணம் நடைபெற்றது. இதன் காரணமாகக் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டு அண்ணாவும் மற்றும் பலரும் திராவிடர் கழகத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள். 17.09.1949 அன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற புதிய அமைப்பைத் தோற்றுவித்து, தி.மு.க.வின் முதல் பொதுச் செயலாளர் ஆக அண்ணா பொறுப்பேற்றார்.

1956-ஆம் ஆண்டு மே 17-20 தேதிகளில் திருச்சியில் நடைபெற்ற தி.மு.க. கட்சியின் இரண்டாவது மாநில மாநாட்டில் கட்சி பொதுத் தேர்தலில் பங்கேற்பது குறித்து வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. இந்த வாக்கெடுப்பில் தி.மு.க. பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு பொது மக்கள் அனுமதி அளித்தனர். 1957-ஆம் ஆண்டில் மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் அண்ணா காஞ்சீபுரம் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

கேலிப் பேச்சு

1957 சட்டமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் 15 இடங்களில் மட்டுமே தி.மு.க. வெற்றி பெற்றது. அப்போது நிதியமைச்சராக இருந்த சி.சுப்பிரமணியம் கேலியாக, “இந்த 15 பேரையும் எங்களிடம் உள்ள பெண் உறுப்பினர்களே கவனித்துக் கொள்வார்கள்!” என்றார்.

உடனே அண்ணா, “நாங்கள் பெற்ற இடங்கள் குறைவானதுதான் என்றாலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். கேலி பேசுகின்றவர்கள் தயவு செய்து நாங்கள் வெட்கப்படும் அளவிற்கு கேலி பேசவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ‘நாற்பது இடங்களில் டெபாசிட்டு இழந்தவர்களே’ என்று பேசுங்கள். அப்போதுதான் எங்களின் ஆர்வம் மேலும் பெருகும். வலிமை மேலும் வளரும்!” என்றார்.

மாநகராட்சித் தேர்தல்

1959-ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாநகராட்சிக்கு நடைபெற்ற தேர்தலில் தி.மு.கழகம் பெரும்பான்மை இடங்களில் வெற்றி பெற்றது. 1962-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் காஞ்சிபுரம் சட்டமன்றத் தொகுதி தேர்தலில் போட்டியிட்ட அண்ணா தோல்வியடைந்தார். பின்னர் நாடாளுமன்ற மாநிலங்களை உறுப்பினர் ஆனார். இந்தியாமீது சீனா போர் தொடுத்தது. நாட்டின் யுத்த முயற்சிகளுக்கு அண்ணா பல உதவிகள் செய்தார்.

அரசியல் பண்பு

சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நிர்வாகம் செய்து கொண்டிருந்த 1963-ஆம் ஆண்டு.

திமுகவினர் தமது தலைவர் அறிஞர் அண்ணாதுரையிடம் வந்தனர். “உங்களுக்குச் சென்னை மாநகரில் சிலை வைக்க ஆசைப்படுகிறோம்!” என்றனர்.

“எனக்கெதற்கு? வேண்டாமே!” என்றார் அண்ணாதுரை.

“இல்லையில்லை. சிலை வைத்துத்தான் ஆக வேண்டும்!” என்று வேண்டுகோள் அழுத்தமாக விடுத்தனர் கட்சியினர்.

“அப்படியானால், தமிழ் நாட்டில் புகழை உயர்த்தியிருக்கின்ற காமராஜருக்கும் அவரை வழிநடத்திப் பெருமைப்படுத்திய சத்தியமூர்த்திக்கும் சிலை வைக்கலாமே..” என்றார் அறிஞர் அண்ணா.

அப்பேர்ப்பட்ட பெருந்தன்மையும் அரசியல் பண்பாடும் மிளிர்ந்த அண்ணாவின் ஆலோசனைப்படி தலைவர்கள் காமராஜருக்கும், சத்தியமூர்த்திக்கும் சிலைகள் வைக்கப்பட்டன.

முதலமைச்சராக

1967-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் தென் சென்னை நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்தப் பொதுத் தேர்தலில் தி.மு.க. தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இடங்களைக் கைப்பற்றியது. மார்ச் மாதம் தனது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை ராஜினாமா செய்த அண்ணா 6.3.1967 அன்று தமிழக முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். பின்னர் ஏப்ரல் 26-இல் தமிழக சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினராகப் பதவி ஏற்றார்.

‘சென்னை மாநிலம்’ என்று இருந்த பெயரை தமிழ்நாடு என்று மாற்றிய பெருமைக்குரியவர் அறிஞர் அண்ணா. ஜூலை மாதம் 18-ஆம் தேதியன்று சென்னை மாநிலத்தை ‘தமிழ்நாடு’ என்றழைக்க அரசியல் சட்டத்தில் உரிய திருத்தம் செய்திடும் பெயர் மாற்றத் தீர்மானத்தைச் சட்டமன்றப் பேரவையில் ஒரு மனதாக நிறைவேற்றச் செய்தார்.

தமிழ்நாடு பெயர் மாற்றத் தீர்மானம்

தமிழ்நாடு பெயர் மாற்றத் தீர்மானத்தை 18.07.1967 அன்று சட்டசபையில் கொண்டு வந்த முதலமைச்சர் அண்ணா ஆற்றிய வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பேச்சு.

‘சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே! இந்த மன்றத்தின் எல்லாக் கட்சியினராலும் நல்ல அளவுக்கு ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுத் தீர்மானமாக நிறைவேற்ற இருக்கின்ற தமிழ்நாடு என்று பெயரிடுகின்ற இந்த நிகழ்ச்சி, இந்த அவையிலே இன்றைய தினம் உறுப்பினர்களாக இருக்கின்ற ஒவ்வொருவருடைய வாழ்நாளிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும், நல்ல எழுச்சியையும் தரத்தக்க ஒரு

திருநாள் ஆகும். இந்தத் திருநாளைக் காண்பதற்குப் பன்னெடுங் காலம் காத்துக் கொண்டிருக்க நேரிட்டதே என்பதுதான் மகிழ்ச்சியின் இடையே நமக்கு வருகின்ற துயரமே தவிர, நெடுங்காலத்திற்கு முன்னாலே நடை பெற்றிருக்க வேண்டிய ஒரு நிகழ்ச்சியை மிகுந்த காலம் தாழ்த்தி இன்றைய தினம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். என்றாலும், இதிலே எல்லாக் கட்சியினரும் ஒன்றுபட்டு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவர்கள் தங்களுடைய ஆதரவைத் தந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு.கருத்திருமன் அவர்கள் கூட இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்தார்களே தவிர வேறில்லை. அதிலே சில ஆலோசனைகள் சொல்லியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருப்பது எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்களுடைய கடமை என்ற வகையில் ஆலோசனைகள் சொல்ல வேண்டும் என்ற முறையிலேயே தவிர - எதிர்க்கிறார்கள் என்று இல்லை. ஆகையினால் இந்தத் தீர்மானம் எல்லோருடைய ஆதரவையும் பெற்று இந்தியப் பேரரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட இருக்கிறது. இந்தியப் பேரரசிலேயே மிகுந்த செல்வாக்கோடு இருக்கின்ற இரண்டொரு தலைவர்களுடன் உரையாடுகின்ற வாய்ப்பு கிடைத்த போது இதைப் பற்றி அவர்கள் சொல்லும் போது தமிழகச் சட்டமன்றத்தில் இது நிறைவேற்றப்பட்டு அனுப்பப்படுமானால் இந்திய அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதிலே தயக்கம் இருக்காது என்பதனை முன்கூட்டியே என்னிடத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அங்குள்ள பல தலைவர்கள் அரசை நடத்துகிறவர்கள் கூட ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று எண்ணத்தக்க விதத்தில் பத்து நாட்களுக்கு முன் பாராளுமன்றத்தில் இந்த மாநிலத்தைப் பற்றி பேச வேண்டிய வாய்ப்புக் கிடைத்த நேரத்தில் அங்குள்ள உள்துறை அமைச்சர் சுவான் அவர்கள் மெட்ராஸ் ஸ்டேட் என்று பழக்கப்பட்டவர் - மிகுந்த அக்கறையோடும், மிகுந்த கவனத்தோடும் 'Tamil Nad' என்றுதான் பேசியிருக்கிறார். ஆக இதை அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டு அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான ஒரு நல்ல

வாய்ப்பை இன்றைய தினம் இந்த அவையிலே நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

மதிப்புமிக்க ம.பொ.சி. அவர்கள், இதிலே மிகுந்த மன எழுச்சி பெற்றது இயற்கையானதாகும். அவர்கள் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாடு என்ற பெயர் இந்த நாட்டுக்கு இடப்பட வேண்டுமென்பதில் மிகுந்த அக்கறையோடு பாடுபட்டவர்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்பதிலே, "திராவிட" என்பதை இணைத்துக் கொண்டிருப்பதாலே தமிழ்நாடு என்பதிலே அக்கறை இல்லாமல் போய்விடுமோ என்று சிலர் எண்ணிய நேரத்தில் 'தமிழ்நாடு' என்று பெயரிடுதல் வேண்டுமென்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் பல ஆண்டுகளாக வலியுறுத்தி வந்து கொண்டிருக்கிறோம். காங்கிரஸ் கட்சியில் உள்ளவர்களும், மற்றவர்களும் கொண்டு வருகிறார்களே என்பதனாலே முன்னாலே இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருந்தாலும் 'இலக்கியத்தில் ஆதாரம் இருக்கிறதா?' என்று கேட்டிருந்தாலும் இன்றைய தினம் அவர்களும் 'தமிழ்நாடு' என்று சொல்லிக் கொள்வதில் மிகுந்த பெருமைப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இந்தத் தீர்மானம் எந்தவித எதிர்ப்பும் இல்லாமல் இந்த அவையில் நிறைவேற்றப்பட இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு வெற்றி கிடைக்குமானால் அது இன்று கழகத்திற்கு வெற்றியல்ல; தமிழரசுக் கழகத்திற்கு வெற்றியல்ல; மற்ற கட்சிகளுக்கு வெற்றியல்ல. இது தமிழுக்கு வெற்றி; தமிழருக்கு வெற்றி; தமிழ் வரலாற்றுக்கு வெற்றி; தமிழ்நாட்டுக்கு வெற்றி என்ற விதத்தில் அனைவரும் இந்த வெற்றியிலே பங்கு கொள்ள வேண்டும்.

'தமிழ்நாடு' என்ற பெயர் இருந்தால் வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்கள் அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல. நம்முடைய தொழில் அமைச்சராக முன்பு இருந்த வெங்கட்ராமன் அவர்கள் ஒரு நாட்டுக்கும், இன்னொரு நாட்டுக்கும் இடையே செய்து கொள்ளக் கூடிய ஒப்பந்தங்கள் எல்லாம் திருத்தி எழுதப்பட

வேண்டி வரும். அதனாலே சிக்கல்கள் நாடுகளுக்கெல்லாம் விளையும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அதில் இருந்து அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் வந்தார்கள் என்பதைத்தான் கவனப்படுத்துகிறார்களே தவிர, உண்மையாகச் சிக்கல்கள் இருக்கின்றனவா என்பதைக் கவனப்படுத்துவதில்லை.

மதிப்பிற்குரிய நண்பர் பாலகப்பிரமணியம் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னபடி 'கோல் கோஸ்ட்' என்பது 'கனா' ஆகிவிட்டது. அதனால் எந்தவிதமான சர்வதேச சிக்கல்களும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. தமிழ்நாடு தனிநாடாகியிருந்த பெயரை விடவில்லை. இந்தியாவில் ஒரு பகுதியாக இருந்து கொண்டிருந்த பெயரை இடுவதால் இதில் சர்வதேச சிக்கல்கள் எழுவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகவே, இந்தத் தீர்மானத்தை அனைவரும் தாங்கள் தங்கள் கட்சியின் சார்பாக ஆதரிக்க வேண்டுமென்பதை ஒரு கடமை உணர்ச்சியாகக் கொண்டதற்கு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

நண்பர் ஆதிமுலம் அவர்கள் "தமிழ்நாடு என்ற பெயர் மாற்றத்திற்காகத் தன்னைத் தானே தியாகம் செய்து கொண்ட சங்கரலிங்கனார் அவர்களுக்கு நினைவுச் சின்னம் எழுப்ப வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதையும், அத்தனை பேரும் உள்ளத்திலே கருத்திலே கொள்ளுவார்கள் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

அவருடைய எண்ணங்கள் இன்றைய தினம் ஈடேறத்தக்க நிலை கிடைத்திருப்பது அந்த நிலையை உருவாக்குவதிலே நாம் அனைவரும் பங்கு பெற்றிருக்கிறோம் என்பதும் நமக்கெல்லாம், நம் வாழ்நாள் முழுவதும் பெருமைப்படத்தக்க காரியமாகும். நம்முடைய பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு, நம்முடைய இல்லங்களிலே அமர்ந்து பேசிக் கொள்கின்ற நேரத்தில், பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ள இருக்கிறார்கள்.

"என்னுடைய பாட்டனார் காலத்திலேதான் நம்முடைய நாட்டுக்குத் 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயர் இடப்பட்டது. எதிர்க்கட்சியில்

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த என் பாட்டனார் கருத்திருமன் இதை ஆதரித்தார் என்று கருத்திருமன் பேரப்பிள்ளைகளும், எங்களுடைய பேரப் பிள்ளைகளும் எதிர் காலத்திலே பேசக் கூடிய நல்ல நிலைமைகளை எல்லாம் அவர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பார் களேயானால் நிச்சயமாக அந்த ஆலோசனை கூடச் சொல்லாமல் இதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பதில் ஒரு துளியும் ஐயப்பாடு கொள்ளவில்லை. ஆகையினால் இந்தத் தீர்மானத்தை அனைவரும் ஒரு மனதாக நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

இவ்வாறு அண்ணா பேசினார்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு ஒரு மனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

எந்த நேரத்தில் எதைப் பேசுவது?

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஜில்லா போர்டு தேர்தலுக்கு பிரச்சாரம் செய்வதற்காக, என் கல்லூரி நண்பருடன் திருவண்ணாமலைப் பகுதிக்குச் சென்றிருந்தேன். ஒருநாள் மாலை சுற்றுப்பயணம் தொடங்கியது. கடைசிக் கூட்டம் நடக்கும் போது இரவு 12 மணிக்கு மேலிருக்கும். ஒரு கிராமத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், கூட்டத்திற்கு வருகை தந்திருந்த மக்கள் பாதி தூக்கத்தில் இருந்தனர்.

நான் அவர்களைப் பார்த்துப் பேசிய போது சொன்னேன், 'நீங்கள் எல்லாம் பாதி தூக்கத்தில் இருக்கிறீர்கள். உங்கள் தூக்கத்தைக் கெடுப்பதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். பாதி தூக்கத்தில் நீங்கள் இருக்கிற நிலையில், உங்களிடையே அதிகம் பேசுவது சரியா என்று யோசிக்கிறேன்...'

என்னோடு வந்த கல்லூரி நண்பர், மேடைப் பேச்சு பழக வேண்டுமென்று வந்தவர். அவர் நண்பர் ஒருவர், 'அண்ணாதுரை என்னென்ன பேசுகிறார் என்று குறித்து வைத்துக் கொள். மறு

கூட்டத்தில் அப்படியே பேசு..' என்று ஆலோசனை சொல்லியிருக்கிறார். அதை, அந்த நண்பர் அப்படியே பின்பற்றி, மறுநாள் மாலை ஆறு மணிக்குக் கூட்டம் நடக்கும் போது, அந்தக் கூட்டத்தில் முதல் நாள் இரவு ஒரு மணிக்கு நான் பேசியதையே பேசியுள்ளார்.

'நீங்கள் எல்லாம் பாதி தூக்கத்தில் இருக்கிறீர்கள். உங்கள் தூக்கத்தைக் கெடுப்பதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்...' என்று பேசினாராம். நான் பேசிய போது மக்கள் எவ்வளவு உருக்கம் அடைந்தனரோ, அவ்வளவு உருக்கம் கிடைக்கவில்லையே என்று, திரும்பி வந்த அந்த நண்பர் கேட்டார். மக்கள் கேலியாக வேறு சிரித்தனர் என்று வருந்தினார்.

அதைப்போல், கனம் உறுப்பினர்கள் நான் சொன்னதை எந்த நேரத்தில், எந்தச் சூழ்நிலையில் சொன்னேன் என்பதை அறியாமல், மேற்கோள் காட்டிப் பேசினார். அது தவறு என்று சுட்டிக் காட்டுகிறேன்.

(முன்னாள் முதல்வர் அண்ணாதுரை சட்டசபையில் கூறியது.)

அண்ணாவின் கண்ணியம்

அண்ணா முதல்வராக இருந்த போது, மாவட்ட கலெக்டர்களை கூட்டி ஆலோசனை நடத்தினார். கூட்டம் முடிந்து சக அமைச்சர் ஒருவர், ஒரு மாவட்ட கலெக்டரை 'விரலை' நொடித்து ஓசை எழுப்பிக் கூப்பிட்டதை அண்ணா பார்த்து விட்டார்.

அமைச்சரை அழைத்து, "ஒரு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரை நாய்க்குட்டியை அழைப்பது போல் அழைக்கிறாயே, நீ என்ன படித்திருக்கிறாய்? அவர் ஐ.ஏ.எஸ். படித்தவர். அவர் நினைத்தால் வேலையை ராஜினாமா செய்து விட்டு தேர்தலில் நின்று அமைச்சர் ஆகி விட முடியும். நீயோ, நானோ ஐ.ஏ.எஸ். ஆக முடியாது. படித்தவர்கள், பதவியில் உள்ளவர்களிடம் மட்டுமல்ல, எல்லோரிடமும் மரியாதையாக நடக்கப் பழகிக் கொள்!" என்று கடிந்து கொண்டார்.

அவர்தான் அண்ணா

அன்றைய உயர் போலீஸ் அதிகாரியாக இருந்தவர் எப்.சி. அருள். ஒரு சமயம் அண்ணா உள்பட 5 பேர் எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

அண்ணாவைக் கைது செய்யும் பொழுது அவரது மேல் துண்டை எப்.சி. அருள் தனது கைத்தடியால் தூக்கிக் கீழே எறிந்தார். உடனே அண்ணா கீழே குனிந்து துண்டை எடுத்துக் கொண்டார். துண்டைக் கையில் வைத்துக் கொண்டே காவல் நிலையத்தில் கால் கடுக்க நின்றார்.

காலம் மாறியது. தமிழகத்தின் முதல்வராக அண்ணா அரியணை ஏறினார். அண்ணாவை அவமானப்படுத்திய எப்.சி.அருள் தாமே வலிய வந்து பதவியை ராஜினாமா செய்தார். 'ஆட்சி மாறலாம். ஆட்சியாளர் மாறலாம். மக்களைப் பாதுகாக்கின்ற அதிகாரிகள் மாறத் தேவையில்லை' என்று தம்மை மதிக்காத ஒரு அதிகாரியைப் பழி வாங்கும் உணர்வு இல்லாது ராஜினாமாவை ஏற்க மறுத்து பணியைத் தொடரச் செய்தார் அண்ணா.

குறள் யாருக்கு

பேரறிஞர் அண்ணா முதல்-அமைச்சராக இருந்த போது,

"யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கல்

சோகபர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு"

என்னும் திருக்குறளை அரசுப் பேருந்துகளில் வைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது.

இதன் பொருள் என்னவென்றால் மக்கள் தாம் காக்க வேண்டியவற்றுள் எவற்றைக் காக்கத் தவறினாலும் நாவை மட்டுமாவது காக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு காக்கத் தவறினால் அவர் கூறும் சொல்லே குற்றத்திற்குக் காரணமாகி அவருக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதாகும். இதுபற்றி சட்டமன்றத்தில் விவாதம் நடைபெற்ற போது, சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் எழுந்து அறிஞர் அண்ணாவிடம் இக்குறள்

ஓட்டுநருக்கா, நடத்துனருக்கா, அல்லது பொதுமக்களுக்கா என்று ஒரு கேள்வி எழுப்பினார்.

முதல்வர் அண்ணா அவர்கள் ஓட்டுனருக்கு என்றால், ஓட்டுனர்களின் மனம் புண்படும். நடத்துனருக்கு என்றால் நடத்துனர்களின் மனம் சங்கடப்படும். பொதுமக்களுக்கு என்றாலும் இதே நிலைதான்.

எனவே, “யாருக்கெல்லாம் நாக்கு இருக்கிறதோ அவர்களுக்குத்தான் இக்குறள்!” என்று தெளிவான பதிலைத் தந்தார். கேள்வி கேட்டவரால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை.

இவ்வாறு முக்கியமான பிரச்சினைகளைப் பொறுமையாக யோசிக்கும் பொழுது தெளிவான முடிவுகள் பிறக்கிறது.

அண்ணாவின் கோபம்

1967-இல் பேரறிஞர் அண்ணா முதல் அமைச்சராக இருந்த போது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கருத்திருமன் அண்ணா அவர்களைப் பற்றி ஒரு தவறான விமர்சனத்தைச் செய்தார். உடனே முனு ஆதி, பேரவைத் தலைவரின் அனுமதியைக் கூடப் பெறாமல் எழுந்து நின்று ஆவேசமாக ஒருமையிலேயே கருத்திருமன் அவர்களைக் குற்றம் சாட்டினார்கள். முதல் அமைச்சராக இருந்த அண்ணா அவர்கள் கோபமாக முனு ஆதியை அருகில் அழைத்து விரைவிலே ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று மெதுவாகச் சொன்னார்.

‘என்ன’ என்று பயத்தோடு முனு ஆதி கேட்டதற்கு, அண்ணா, ‘ஒன்று நான் முதல் அமைச்சராக இருக்க வேண்டும், அல்லது நீ சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். இரண்டு பேரும் ஒன்றாக இருக்க முடியாது’ என்று கடுமையாகச் சொன்னார். உடனே முனு ஆதி அண்ணாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்.

யார் காரணம்

அறிஞர் அண்ணா முதல் அமைச்சராக இருந்த போது, சட்டமன்றத்தில் ஒரு நாள் விலைவாசி பற்றி காரசார விவாதம்

நடந்தது. ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர், “எங்கள் ஆட்சியில்தான் புளி விலை குறைந்துள்ளது!” என்றார்.

எதிர்க்கட்சி உறுப்பினரோ, “இல்லை, இல்லை! நாங்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோது போட்ட திட்டத்தால்தான் புளி விலை குறைந்திருக்கிறது!” என்று வாதிட்டார்.

உடனே அண்ணா குறுக்கிட்டு, “இரண்டு பேர் சொல்வதும் உண்மையில்லை. புளி விலை குறைந்ததற்குக் காரணம் புளியமரம்தான். இந்த ஆண்டு புளியமரங்கள் நிறையக் காய்த்தன!” என்றாரே பார்க்கலாம்.

சபையில் ஒரே சிரிப்பு.

அண்ணா வாழ்வில் சுவையான சம்பவங்கள் திறமை, தகுதி

1961-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகராட்சி கல்வி அலுவலர் பதவி காலியானது. யாரை நியமிப்பது என தி.மு.க.வினருக்குக் குழப்பம். அண்ணாவிடம் சென்று கேட்டனர். திறமையும், தகுதியும் உள்ளவர்களை நியமியுங்கள் என்றார்.

உறுப்பினர் மீண்டும், “அப்படியென்றால் நம்மை எதிர்த்து எழுதி பேசி வரும் குத்தாசி குருசாமியின் மனைவி குஞ்சிதம்மா தானே அப்பதவிக்கு வருவார். இது நமக்கு நல்லதல்ல!” என்றனர்.

உடனே கோபம் கொண்ட அண்ணா சொன்னார். “அந்த அம்மாவின் கணவர் எந்தக் கட்சியாகவும் இருக்கட்டும். அதற்காகத் திறமையும், தகுதியும் உள்ள குஞ்சிதம்மாள் ஏன் பாதிக்கப்பட வேண்டும்?” என்று சொன்னார். பின்னர் அண்ணா விருப்பப்படி நடந்து கொண்டனர்.

அண்ணாவின் சாட்டையடி

அண்ணா தலைமையில் 1957-இல் 15 பேர் சட்டமன்றப் பேரவைக்கும், 2 பேர் நாடாளுமன்றத்திற்கும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர்.

ஒரு நாள் சட்டப்பேரவையில் எவரும் எதிர்பாராத நிலையில் அன்றைய நிதி மந்திரி சி.சுப்பிரமணியம் அண்ணாவை பார்த்து, 'நீர் ஓர் அறிஞரா?' என்று கேட்டார். வழக்கம் போல் கலைஞர் உட்பட அனைவரும் துள்ளி எழுந்தனர். ஆனால் அண்ணா அவர்களை உட்கார வைத்து விட்டார்.

'நானை மட்டும் தாங்கள் சட்டமன்றத்துக்கு வராதீர்கள். நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்!' என்று சொன்னதும், 'இல்லை' இது என் சொந்த விஷயம். நானே பதில் சொல்கிறேன். வேறு எவரும் இதுபற்றி பேச வேண்டாம்!' என்று சொல்லிவிட்டார்.

அடுத்த நாள் சட்டசபையில் அண்ணா பேசத் துவங்கினார். மன்றம் வழிந்தது. ஆனால் அண்ணா நிதி அமைச்சரை வானளாவப் புகழ்ந்தார். மற்றவர்களுக்கு எரிச்சல்.

பேசிக் கொண்டு வந்தவர், திடீரென்று நிறுத்திவிட்டு, 'தலைவர் அவர்களே, தாங்கள் என் பேச்சைக் கேட்டு வருகிறீர்கள். இன்று நமது நிதியமைச்சரைப் புகழ்ந்தேன். புத்திசாலி, பாராட்டுக்குரியவர் என்றேன். ஆனால் நேற்று நிதி அமைச்சரோ நீர் ஒரு அறிஞரா என்று கேட்டார். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், என்ன அண்ணாதுரை என்னைப் போய் புகழ்ந்து பேசுகிறீர்களே, நீங்கள் ஓர் அறிஞரா என்று அவர் என்னைக் கேட்பது போல் உள்ளது!' என்றார்.

சட்டமன்றமே அதிர்ந்தது.

தலைகுனிந்த அமைச்சர் நிமிர்ந்து உட்கார முயன்றார். ஆனால் முடியவில்லை.

கண்ணாடி அணிந்த காரணம்

பேரறிஞர் அண்ணா அமெரிக்காவில் சிகிச்சை பெற்று இந்தியா திரும்ப இருந்த சமயம், தனது மகன் பரிமளத்தை அழைத்து, 'எனக்கு ஒரு கருப்புக் கண்ணாடி வாங்கி வா!' எனக் கூறினார்.

விமானத்தில் புறப்படுகிற நேரம் பரிமளத்திடம் இருந்த அந்த கண்ணாடியை அண்ணா ஞாபகமாக வாங்கி தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டார். சென்னையில் விமானம் இறங்கும் போது அந்தக் கண்ணாடியை அண்ணா மாட்டிக் கொண்டார். வெளியே அண்ணாவை வரவேற்க ஆயிரக்கணக்கிலே திரண்டிருந்த மக்களை அண்ணா அந்த கருப்புக் கண்ணாடியை அணிந்தவாறே பார்த்து கையை ஆட்டிக் கொண்டே வந்து தனது காரில் ஏறிப் புறப்பட்டார்.

காரில் ஏறியதும் அண்ணா அந்த கண்ணாடியைக் கழற்றி வைத்துக் கொண்டார். இதுவெல்லாம் பரிமளத்திற்கு ஏனென்று புரியாமல் அண்ணா முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார். பரிமளத்தின் பார்வையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டு அண்ணா பேச ஆரம்பித்தார்.

'நான் சிகிச்சை பெற்று திரும்புகிறேன். என் தோற்றம் சற்று மெலிவாக மக்களுக்குத் தெரியும். என்னை இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு சற்று மெலிவாகப் பார்க்கிற மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை விட நெகிழ்ச்சியே அதிகமாக ஏற்படும். அதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு என்னை அறியாமல் கண்ணீர் வந்து விடலாம். அப்படி நான் கண்ணீர் வடிப்பதை மக்கள் காண நேரிட்டால் அவர்களுக்குத் தாங்க முடியாத அழுகை வந்துவிடும். அவற்றையெல்லாம் தவிர்ப்பதற் காகத்தான் மக்களைக் கடக்கும் வரை என் கண்களை மறைக்க கண்ணாடி அணிந்து கொண்டேன்!' என்றார்.

அண்ணா வாக்குவாதம்

சி.சுப்பிரமணியம் அண்ணாவின் வாக்குவாதத் திறமையைப் பற்றி கூறுவதாவது:

சட்டப் பேரவையில் வாக்குவாதம் முக்கியமாகக் காங்கிரசுக்கும், தி.மு.க.வுக்கும் இடையேதான் நடைபெறும். முக்கிய விவாதங்களில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்கிற முறையில் அண்ணா கடுமையாகப் பேசுவார். அதற்கு நான் பதிலளிப்பேன். எங்கள் இருவருக்கும் ஏற்படக் கூடிய வாக்குவாதங்களைப்

பொதுமக்கள் கண்டு களிக்கப் பேரார்வம் காட்டுவார்கள். பார்வையாளர்கள் மாடங்கள் நிரம்பி வழியும்.

எப்போதுமே நாங்கள் இரண்டு பேரும் விவாதம் செய்யப் போகிறோம் என்றால், முதல் நாளே மற்ற விவாதங்களை முடித்து மறுநாள் எங்களது விவாதத்திற்கு என நேரத்தை ஒதுக்குவோம். இன்றைக்குப் பேரவை உறுப்பினர்களாக உள்ளவர்கள் அண்ணா துரைக்கும் எனக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தைப் படித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

அண்ணாதுரை பெரிய பேச்சாளர். சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்து வைக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்கிற முறையில் காங்கிரஸ் கட்சியையும் அதன் கொள்கைகளையும் தாக்கிப் பேசுவார். அதையும் பண்புள்ள முறையில் விளக்குவார். என்னுடைய உரைகளும் அவரது உரைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடியதாகவே இருந்தன என்பதைப் பத்திரிகைகளும் கூறின. பல நண்பர்களும் இதைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு விவாதங்கள் நடத்தினாலும் நானும் அண்ணா துரையும் நெருங்கிய சினேகிதர்களாகவே இருந்து வந்தோம். அண்ணா உயிருள்ள வரையில் அந்த உறவு நீடித்தது. ஆகவே, அன்று அமைச்சரவை நிர்வாகம் செயல்பட்ட விதமும், பேரவையில் நடந்த விவாதங்களும் இன்றைய சமுதாயத்துக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

இவற்றைப் பற்றி, இப்போது சட்டப்பேரவை உறுப்பினர்களாக உள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என நான் கருதுகிறேன். இன்றைய சமுதாயமும் வருங்காலச் சமுதாயமும் அன்று நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் படித்து அறிந்து பயன்பெற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சிலைகள்

1.1.1968 அன்று உலகத் தமிழ் மாநாட்டினையொட்டி எம்.ஜி.ஆர். அவர்களால் வழங்கப்பட்ட அண்ணாவின்

உருவச்சிலை சென்னையில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. ஜனவரி 2-ஆம் தேதி தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்களுக்கும், கண்ணகிக்கும் சென்னை கடற்கரையில் சிலைகள் அமைத்தார். ஜனவரி 23-ஆம் தேதி “தாய்மொழி தமிழ், உலகமொழி ஆங்கிலம்” என அறிவிக்கும் இரு மொழித் தீர்மானத்தை சட்டமன்றப் பேரவையில் நிறைவேற்றச் செய்தார்.

அயல்நாட்டுப் பயணம்

ஏப்ரல் மற்றும் மே மாதங்களில் அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், ஜப்பான் போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தார். அமெரிக்காவில் யேல் பல்கலைக்கழகத்தில் கிடைத்தற்கரிய விருதான சப்-பெல்லோஷிப் விருது பெற்றார். வாடிகன் நகரில் போப்பாண்டவரைச் சந்தித்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த கோவா விடுதலை வீரரான ராண்டேயின் விடுதலைக்காக ஏற்பாடு செய்தார். அண்ணாவின் கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டு ராண்டே விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

8.9.1968-ஆம் நாளில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அண்ணாவிற்கு கவுரவ டாக்டர் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

உடல் நலக் குறைவு

1968-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 16-ஆம் தேதி அன்று அமெரிக்காவில் உலகப்புகழ் பெற்ற புற்றுநோய் மருத்துவமனையான மெமோரியல் மருத்துவமனையில் அண்ணாவிற்கு அறுவை சிகிச்சை டாக்டர் மில்லரால் நடத்தப்பட்டது. சிகிச்சை முடிந்து நவம்பர் 6-ஆம் தேதி அண்ணா சென்னை திரும்பினார். டிசம்பர் 1-ஆம் தேதி உடல் நலமில்லாமல் இருந்த அண்ணா டாக்டர்களின் ஆலோசனையை மீறி தமிழ்நாடு பெயர் குட்டு விழாவில் கலந்து கொண்டு மிகுந்த உணர்ச்சி வயப்பட்டவராய்ப் பேசினார்.

படிப்பார்வம்

வாசிப்பது ஓர் அற்புத அனுபவம். வாசிப்பு, மனதை ஒருமுகப்படுத்தி, நினைவுத் திறனை அதிகரிக்கிறது. தொடர்ந்து படிப்பதன் மூலமே சிறந்த முன்னேற்றத்தை அடைய முடியும்.

எரிந்து கொண்டிருக்கும் விளக்குதான் பிற விளக்குகளை ஏற்றி வைக்க உதவும்.

கிரேக்க நாட்டுச் சிந்தனையாளன் சாக்ரடீசுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, நஞ்சு தனக்குக் கொடுக்கும் வரை படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

லிபியா நாட்டு உமர் முக்தர் என்ற புரட்சியாளருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுத் தூக்குக் கயிற்றை அவரது கழுத்தில் மாட்டும் வரை படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தமிழக முதல்வராக இருந்த அறிஞர் அண்ணா, புற்றுநோயால் அவதிப்பட்டபோது, அவருக்கு அறுவைச் சிகிச்சை செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது.

அதற்காகவே அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த மருத்துவர் மில்லர் “நாளைக்கு அறுவைச் சிகிச்சை வைத்துக் கொள்ளலாமா?” என்று அண்ணாவிடம் கேட்டார்.

அறிஞர் அண்ணாவோ, “நாளைக்கு மறுநாள் வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று பதிலளித்தார்.

அங்கே கூடியிருந்தவர்களுக்கு, அண்ணா நான், நட்சத்திரம் பார்க்கிறாரோ என்று சந்தேகம் வந்தது. அவர்களின் சந்தேகத்தைப் போக்கினார் அண்ணா.

“இப்போது நான், ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நாளைக்கு அதைப் படித்து முடித்துவிடுவேன். நாளை மறுநாள் அறுவைச் சிகிச்சையில் நான் இறக்க நேரிட்டாலும் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்து முடித்துவிட்ட மன நிறைவு இருக்கும் பாருங்கள்!” என்றார்.

“வாசிப்பு” கமையானதன்று, அது சுகமானது.

இறுதி நாட்கள்

பின்னர் 14.1.1969 அன்று சென்னை தியாகராய நகரில் கலைவாணர் சிலை திறப்பு விழாவில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார். அண்ணா கலந்து கொண்ட கடைசிப் பொது

நிகழ்ச்சி இதுவேயாகும். ஜனவரி 25-ஆம் தேதி அமெரிக்க டாக்டர் மில்லர் அண்ணாவிற்குச் சென்னை அடையாறு புற்றுநோய் மருத்துவமனையில் அறுவைச் சிகிச்சை செய்தார்.

3.2.1969 அன்று அதாவது பிப்ரவரி 2ம் நாளில் நள்ளிரவு 2.20 மணிக்கு சென்னையில் அறிஞர் அண்ணா மரணம் அடைந்தார். மக்களின் மனம் கவர்ந்த அறிஞர் அண்ணாவின் உடல் பொது மக்களின் அஞ்சலிக்காக ராஜாஜி மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டது.

பின்னர் பிப்ரவரி 4 அன்று அண்ணாவின் உடல் அரசு மரியாதையுடன் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு காலை 11.30 மணி அளவில் சென்னை பல்கலைக்கழக கட்டடத்திற்கு எதிரே மெரினா கடற்கரையில் சந்தன மரப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டு நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

அண்ணாவின் ஆட்சியில் தனி முத்திரைகள்

அண்ணா ஓர் தீர்க்கதரிசி. முற்போக்குச் சிந்தனையாளர். சமதர்மப் பற்றாளர். பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர். அதே நேரத்தில் நிதானப் போக்குடையவர். மனித நேயம் மிக்கவர். அனைத்திற்கும் மேலாகக் கொள்கைப் பிடிப்பாளர்.

தனி முத்திரைகள்

- ★ தமிழ்நாடு எனத் தமிழகம் பெயர் பெற்றமை.
- ★ இருமொழித் திட்டம் ‘தமிழ்’ மற்றும் ‘ஆங்கிலம்’
- ★ தமிழ் ஆட்சிச் சொற்கள் அதிக அளவில் வழக்கு பெற்றமை.
- ★ இந்நி மொழி நீக்கம்
- ★ பேருந்துகள் தேசிய உடைமையாக்கப் பெற்றமை
- ★ தமிழ் வளர்ச்சி, குறள் தத்துவம் பரவியமை
- ★ தன்மானத் திருமணம் சட்ட ஏற்பு பெற்றமை
- ★ புகழுக வகுப்பு வரை இலவசக் கல்வி
- ★ தமிழ் வழி கல்வி வளர்ச்சி
- ★ தரிசு நிலங்களுக்கு வரி நீக்கம்

அண்ணா 1967-இல் ஏற்றிய விளக்கு இன்றும் தமிழாட்சியாக ஒளிர்கிறது.

அண்ணா என்ற ஒளிவிளக்கு காட்டிய பசுமையான பாதையில் இன்றைய அரசு சென்று தமிழினத்தை வழி நடத்தி வருகிறது.

அண்ணாவின் பொன்மொழிகள்

- ★ இழிமொழியால் எவரையும் தாக்கத் தேவையில்லை. தமிழை அத்தகைய தகாத செயலுக்குப் பயன்படுத்துதல் கூடாது.
- ★ நமது உள்ளத்தைத் திறந்து காட்ட, உறுதியை வெளிப்படுத்தவே தமிழ் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- ★ மக்களைப் பார்த்து ஆளுவோர் அஞ்சக்கூடாது. ஆளுவோரைப் பார்த்து மக்கள் அஞ்சக்கூடாது. அதுதான் உண்மையான ஜனநாயகம்.
- ★ சிலருக்கு நாம் செய்யும் காரியம் இப்படிப்பட்டது என்ற உணர்வு ஏற்பட்டு, வெட்கம் பிறந்தால் நல்லதுதான். ஆனால் ஆசை வெட்கமறியாது என்று சொல்லி விட்டார்களே.
- ★ பாராட்டுதல் என்பது இயல்பான ஒரு பண்புதான். ஆனால், அது அளவு கடந்து போய்த் துதிபாடுதலாக அமைந்து விடக் கூடாது.
- ★ வேறுபாடான எண்ணங்கள் எழலாம், மோதிக் கொள்ளலாம், இறுதியில் குழைந்து போகலாம், வெறுப்பு உணர்ச்சியாக மாறிவிடக் கூடாது.
- ★ இயலாமை காரணமாகச் சிலர் லட்சியத்தை, தூய்மையாளர்களின் எண்ணங்களை கற்பனைகளை இகழ்ந்திடுவர் - பொருட்படுத்தாதே.
- ★ ஜனநாயகம் வளர்ந்துள்ள நிலையில், கட்டளைகளை இடும் தலைவர்கள் தோன்ற முடியாது... தோன்றக் கூடாது. தோன்ற இடம் அளிக்கக் கூடாது.
- ★ ஒரு கட்சியினுடைய வலிமை, அதனுடைய சுய பலத்தில் இல்லை. அந்தக் கட்சியை எதிர்க்கிற எதிர்க்கட்சிகளின் வலிமையில்தான் இருக்கிறது.

- ★ நமக்கு நாமே கேட்டினைத் தேடிக் கொண்டால் தவிர, பிறர் எவரும் நமக்குக் கேடு விளைவித்திட மாட்டார்கள்.
- ★ பதவியைக் காட்டிப் பயமுறுத்தி ஒட்டு வாங்கினால், அது கூர்மையான கத்தியைக் காட்டி நடத்தப்படும் வழிப்பறியே யாகும்.
- ★ சமுதாயத்தில் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக உருக்கி ஊற்றப்பட்டிருக்கும் பழக்க வழக்கம், சமூகத்தை ஒரு சறுக்கு மரமாக்கி விட்டது.
- ★ சட்டம் ஒரு இருட்டறை, அதிலே வக்கீலின் வாதம் ஒரு விளக்கு, அந்தப் பிரகாசமான விளக்கை ஏழையால் பெற முடிவதில்லை.
- ★ அரசுகளை ஆட்டிப்படைக்கும் அளவுக்கு ஆற்றல் அமைந்த சாதனம் மேடைப்பேச்சு.
- ★ வாலிபர்கள் ஆசிரியர்களாக வேண்டும். உலகத்தைக் கிராமத்தாருக்குக் காட்ட வேண்டும்.
- ★ ஆட்சிப் பீடம் ஏறுவது எந்தக் கட்சியின் உண்மையான வாழ்வுக்கும் தொடக்கமே தவிர முடிவு அல்ல.
- ★ ஜாதி மத குல பேதங்கள் நம் மக்களை முன்னேற ஒட்டாதபடி மூச்சுத் திணறும்படி முதுகெலும்பை முறிக்கும்படி அழுத்துகின்றன.
- ★ சக்திக்கேற்ற உழைப்பு, தேவைக்கேற்ற வசதி என்பது தான் சமதர்மத் திட்டத்தின் அடிப்படை நோக்கம்.
- ★ இரண்டு உள்ளங்கள் ஒன்று கலக்க வேண்டும். அப்படி ஒன்றாகும் காட்சிதான் உண்மைத் திருமணம்.
- ★ பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வருவல்ல. அது கால வகை.
- ★ விதியை நம்பி, மதியைப் பறிகொடுத்து பகுத்தறிவற்ற மனிதர்களாய் வாழ்வது மிகமிகக் கேடு, தீங்கு.

- ★ வீர வாலிபர்களே! நீங்கள் உலக அறிவாளிகள், உத்தம விஞ்ஞானிகள் ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படியுங்கள்.
- ★ ஒருவரை ஒருவர் கண்டதும் முகமலர்ச்சி சிரமமின்றி ஏற்பட வேண்டும். அந்த அகமலர்ச்சிக்குப் பெயர்தான் தோழமை.
- ★ பேசுபவரின் கருத்து பயன்தருமாயின் கேட்போரின் கூட்டுறவு எத்தன்மையதாக இருப்பினும் கேட்பவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வது உறுதி.
- ★ அறிவு வளர, ஆர்வம் பிறக்க, மகிழ்ச்சி தோன்ற மக்களை நன்னெறியில் புகவைக்க என்று உள்ள செயல்களுக்கல்லவா நாடகம் பயன்பட வேண்டும்.
- ★ எல்லாப் புத்தகங்களையும்விடச் சிறந்த புத்தகம் இந்த பரந்த உலகம்தான். உலகத்தைவிட உன்னதமான புத்தகம் வேறு கிடையாது.
- ★ பிறநாட்டார் போல நாம் மண்ணையும் விண்ணையும் அடக்கி மகத்தான வாழ்வைப் பெறுவது எப்படி? நீங்களே சொல்லுங்கள்.
- ★ எவ்வளவு நியாயமான லட்சியமும் பலத்துடன் கூடி இருந்தாலொழிய வெற்றி பெற முடியாது.
- ★ உபகாரம் ஐயோ பாவம் என்ற உணர்ச்சியின் விளைவு. ஏன்? எப்படி? என்ற முழக்கத்தின் முடிவே உரிமை.
- ★ அறிவுத் துறையிலே ஆற்றல் உள்ளவர்களாக இருந்து அழியாப் புகழ் பெற்ற அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் அளித்த கருத்துக் கருவூலம் சங்க இலக்கியம்.
- ★ நல்ல தோழமை, நல்ல உரையாடல் இவை இரண்டுமே நல்லொழுக்க வாழ்வின் நாடி நரம்புகள்.
- ★ பிறரையும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழச் செய்தால்தான் நாம் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ முடியும்.

- ★ கண்களை மறைத்து, கருத்தை இருட்டாக்கும் கயமைத் தனமே அற்ப ஆசையின் பெட்டகம்.
- ★ மதிப்பு ஒரு காலத்தில் மறையலாம், மரியாதை ஒரு நாளில் குறையலாம். ஆனால் அன்பு மட்டும் என்றும் நிரந்தரமானது.
- ★ பேசும் கருத்துக்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இருப்பின் எவரும் கொள்ளார்.
- ★ அறிவும் ஆற்றலும் சேர்ந்து உழைத்தால் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.
- ★ அலங்கார அற்புதங்களைக் கண்டு அதிசயிக்கும் அளவிற்கு அடிப்படை உரிமைகளை ஆராய்ந்து தெளிய நமக்குத் தெரிவதில்லை.
- ★ காலத்திற்கேற்ப கருத்துக்களை மாற்ற வேண்டும். காலத்திற்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களை ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டும்.
- ★ பேச்சுக்கு முதற்பொருள் சொற்குவையும் கருத்தாழமும் நிறைந்த செஞ்சொற் கருத்தோவியங்களே.
- ★ பணம் சர்வரோக நிவாரணியல்ல! சேவை, தன்னல மறுப்பு இவை மூலமாகவே பலன் காண முடியும்.
- ★ கடவுள் மனிதனின் சிருஷ்டி! மதம் மனிதனிடம் ஏற்படுத்தப்பட்ட மன மயக்கம்.
- ★ தோழமை சமபலம் உள்ள இருவருக்குள்தான் இருக்க முடியும்.
- ★ காலத்திற்கும் கருத்திற்கும் ஒத்த, உபயோகமான இலக்கியங்களையே படிக்க வேண்டும்.
- ★ எதையும் சரியா? தப்பா? என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சரியில்லாததைத் தாக்கி எறிய வேண்டும்.
- ★ துணிச்சல் வாதம் என்பது ஒரு முனை வாதம், விட்டில் பூச்சியின் துணிச்சலால்தான் அது சாகடிக்கப்படுகிறது.
- ★ சிந்தனையில் உருவாகும் தெளிவில்தான் ஏக்கம் நிறையா இன்ப வாழ்வு நிலைத்திருக்கும்.

- ★ ஒருத்தர் சீலராக இருக்கின்றாரா எனக் கண்டறியச் செயல்களைக் கவனியுங்கள்.
- ★ இழிமொழிகள், ஏளனம், பழிச்சொல், புறக்கணிப்பு, நயவஞ்சகரின் நாசகாரச் செயல்கள் அத்தனையும் தாங்கிக் கொள்கிறவன்தான் முழுமையான மனிதன்.
- ★ உற்பத்தித் துறைக்கு முட்டுக்கட்டு இடுவோர், உற்பத்திக்காகப் பாடுபடுவோரின் வயிற்றில் அடிப்போர் சமுதாயத்திற்கே விரோதிகள்.

* * *

அன்னை தெரசா

சீலருக்கு அன்பு இருக்கும். ஆனால் வெளியில் காட்டத் தெரியாது. வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் மனம் வாடினார் வள்ளலார். அவரது அன்பு உன்னதமானது.

அதுபோலவே வாடி, வதங்கி, ஏக்கத்துடன் உள்ள ஒவ்வொருவரிடமும் அன்பு மழை பொழிந்தார் தெரசா. அவரது அன்புப் பணிக்கு உலகில் எதையுமே ஈடு, இணையாகச் சொல்ல முடியாது.

அன்பின் உருவமாய் இந்த பூமியில் தோன்றி, உலகை மீண்டும் அன்பை நோக்கித் திருப்பிவிட்டுச் செல்வார். அப்படிப்பட்ட அன்பு வடிவங்களில் ஒன்றுதான் நம் அன்னை தெரசா.

தெரசா தனது தன்னலமற்ற சேவையால் அன்புத் தேவதையாக மிளிர்ந்தார். உலகமே அவரைக் கண்டு வியந்தது. தாய்ப்பாசத்துக்கு மிஞ்சியது எதுவுமே இல்லை. அதனால்தான் இந்த உலகம் தெரசாவை 'அன்னை' என்றழைத்தது.

பிறப்பு

அல்பேனியா சதுப்பு நிலக் கடற்கரை கொண்ட மலைப்பாங்கான நாடு. அழகிய இயற்கை வளம் கொண்டது. வடக்கில் டினாரிக்ஸ் ஆல்ப்ஸ் மலை, தெற்கில் பெனினசுலா. வடக்கிலும், கிழக்கிலும் யூகோஸ்லேவியா என்ற எல்லைகளைக் கொண்ட தென்கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுதான் அல்பேனியா.

அல்பேனியம் மொழி பேசும் இங்குள்ள மக்களின் முக்கிய தொழில் விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பு. புகையிலை, பருத்தி, கம்பளி, சோளம், கனிம வகைகள் போன்றவை இங்கிருந்து ஏற்றுமதியாகும்.

இந்த நாடு உலகத்திற்கே மிக நன்றாகத் தெரிந்த நாடு. அன்னை தெரசா பிறந்த நாடு என்பதே அதற்கான மிகப் பெரிய கூடுதல்

சிறப்பு. அவர் வாழ்ந்த நாடான இந்தியாவின் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா என்ன?

அல்பேனியா நாடு எங்கோ கிடக்கிறது. இந்தியாவோ அதனின்றி வெகு தொலைவில் உள்ளது. அதெப்படி அந்த சின்ன தேசத்துப் பெண் இந்த பெரிய தேசத்திற்கே அம்மா ஆனார்? அழகிய அல்பேனியா நாட்டில் வர்த்தக செகாப்ஜி என்றொரு நகரத்தில் 1910-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் 27-ஆம் தேதியில் பிறந்தார்.

தந்தை நிக்கோலா, தாய் தரானியல். உடன் பிறந்தவர் இரண்டு பேர். பிறந்த மறுதினமே குழந்தைக்கு ஆக்னஸ் கொண்டசகா பொஜாக்ஸியூ என்று பெயர் சூட்டினர்.

வறுமையான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அரசுப் பள்ளியில் தமது ஆரம்பப் படிப்பினைத் தொடங்கினார். படிக்கும்போது சுறுசுறுப்போடு கெட்டிக்காரப் பெண்ணாகவுமிருந்தார். உடன்பயிலும்மாணவர்களுடன் அன்பாகப் பழகும் சபாவத்தையும் கொண்டிருந்தார்.

ஆண்டவன் இயேசுவிடம் அளவு கடந்த பக்தி வளர வளர இயேசுவின் உபதேசங்களும், வாழ்க்கையும் அவரது இளம் நெஞ்சில் ஆழப் பதிந்திருந்தன.

ஆக்னஸ் பன்னிரண்டு வயதாகும் போதே, இறைத் தொண்டிலும், எளியோருக்கு உதவி செய்வதிலும், நோயாளிகளைப் பேணுவதிலும், தன்னுடைய வாழ்வையே அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார்.

தமது நாட்டைச் சேர்ந்த துறவிகள் இந்தியாவில் மேற்கு வங்க மாநிலத்தில், அன்புப் பணியும், ஆன்மிகப் பணியும் ஆற்றி வருவதாகத் தமது பங்குத் தந்தையின் மூலம் அறிந்து, தானும் அவ்வாறே இந்தியா சென்று பணிபுரிய ஆவல் கொண்டார். அயர்லாந்து நாட்டில் டப்ளின் நகரில் உள்ள லொரேட்டோ கன்னியர் மடத்தில், 1928-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 29-ஆம் நாள் கன்னியராகும் பயிற்சியில் சேர்ந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினெட்டு.

பெயர் மாற்றம்

பின்னர் 1929-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 6-ஆம் தேதி, கொல்கத்தா வந்து சேர்ந்தார். அப்போது கொல்கத்தா வறுமையும், நோயும், அறியாமையும் வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் குடிசைகள் நிறைந்த பகுதியாக இருப்பதைக் கண்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார்.

டார்ஜிலிங் சென்று, இறையியல் படிப்பும், ஆசிரியர் பயிற்சியும் பெற்றார். 1931-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 24-ஆம் நாள், கன்னியர் செய்யும் முதல் வார்த்தை பாட்டைக் கொடுத்து, சகோதரி ஆனார். சகோதரி ஆக்னஸ் என்ற தனது பெயரை சகோதரி தெரசா என்று மாற்றிக் கொண்டார். பிரெஞ்சு கன்னிகையான, லியோநகர் தெரசா என்பவரைத் தனது ஆன்ம வழிகாட்டியாக ஏற்றுக் கொண்டதால், அவர் பெயரையே தனது பெயராகச் சூட்டி அன்னை தெரசாவாக மாறினார்.

பின்னர், கொல்கத்தாவில், புனித மரியன்னை பள்ளியில் புவியியல் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். இப்பள்ளியில் 1929 முதல் 1948 வரை, சிறப்புப் பணியாற்றி, தலைமைப் பதவிக்கு உயர்ந்தார். தூய மரியன்னை பள்ளியில் பணியாற்றும்போது, சேரிகளில் சென்று பணி செய்ய அருள்தந்தை ஜலியன் ஹென்றி உதவியாக இருந்தார்.

கர்த்தரின் குரல்

1946-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 10-ஆம் நாள், ஞான ஒழுக்கப் பயிற்சியில் கலந்து கொள்ள அன்னை தெரசா டார்ஜிலிங் தூய மேரி மடத்துக்கு ரெயிலில் பயணம் செய்தார். மனத்தை மயக்கும் இயற்கைக் காட்சிகள் அங்கே தெரிந்தன. கண்களை மூடி தெரசா தியானம் செய்தார். அப்போது அவர் உள்ளத்தில் ஓர் உள்ளொலி தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஆம். அது கர்த்தரின் குரலாக தெரசாவுக்குக் கேட்டது. “அடக்கப்படுவோனும், எவருடைய துணையுமின்றி வீதியில் கிடப்போனும், தொழு

நோயால் தாக்கப்பட்டுத் துன்பப்படுவோனும் நானே. இவர்களில் யாருக்காவது நீ ஏதேனும் உதவி செய்வதாக இருந்தால் அது எனக்குச் செய்வதாகும். நீ இப்பொழுதுள்ள பணியிலிருந்து விலகு. எளியோரோடு வாழ்ந்து, அவர் துன்பம் போக்கு.” இதனைச் சகோதரி தெரசா தனக்கு வந்த இரண்டாவது அழைப்பு என்று ஏற்று, எண்ணத் தொடங்கினார்.

ஏழைகளுக்குப் பணிபுரிவதே உன் எதிர்காலக் கடன் ஆகும் என்று அவரது உள்ளுணர்வு கூறியது. அதையே கர்த்தரின் ஆணையாக ஏற்றுக் கொண்டார். பிறகு தெரசா ரெயிலில் கொல்கத்தா திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் மேற்கொள்ள விரும்பும் தொண்டு இயக்கத்தின் நோக்கங்களை மடமடவென்று குறித்தார். அதற்கான சட்டதிட்டங்களை வகுத்தார். எப்படிச் செயல்படுவது என்பதையும் விபரமாகக் குறித்தார்.

டார்ஜிலிங்கிலிருந்து கொல்கத்தா திரும்பியதும் மோட்டி ஜில் சேரியில் அன்புச் சேவையை ஆரம்பித்தார். அருள் தந்தை வான் எக்சம் அவர்களின் வழிகாட்டுதலில், மக்களுக்குச் சேவையாற்றும் புதிய பயணம் தொடங்க முடிவு செய்தார்.

இந்தச் சம்பவம் 1946-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 10-ஆம் தேதி நடைபெற்றது. இது சகோதரி தெரசாவின் வாழ்க்கையில் ஒரு புனிதமான, பொன்னான நாள். இந்த ‘உள்ளொலி நாளை’ ஒவ்வொரு ஆண்டும் அன்னை தெரசாவின் உலகளாவிய அறப்பணி இயக்கத்தினர் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

நர்சிங் பயிற்சி

1948-ஆம் ஆண்டு, தமது புதிய பணியைத் தொடங்க வாய்ப்பாக லொரேட்டோ மடத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார். இந்திய ஏழைப் பெண்கள் அணியும் பருத்தி நூலாலான சாதாரண கைத்தறிச் சேலையை அணிந்து கொண்டார். மரத்தடியிலும், குடிசைகளிலும், கல்வி, மருத்துவம் முதலிய பணிகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். எதிர்காலத்தில் தாம் செய்ய இருக்கும் மருத்துவப்

பணிக்கு வேண்டிய நர்சிங் பயிற்சியை பாட்னாவில் உள்ள, மெடிக்கல் மிஷன் சகோதரிகள் நடத்தி வந்த, மருத்துவ மனையில் முழுமையாகப் பெற்றார்.

சகோதரி தெரசா, மருத்துவப் பயிற்சி முடிந்ததும், கல்கத்தா திரும்பி வந்தார். அங்கு, மோட்டிஜில் குடிசைகள் நிறைந்த ஒரு பகுதியில், தமது பணியைத் தொடங்கினார். பின்னர் அன்பாளர் ஆல்பர்ட் கோமஸ் கொடுத்த வீட்டைத் தமது சேவைக்காக ஏற்றுக் கொண்டார்.

தாய் இல்லம்

1949-ஆம் ஆண்டு, ஜனாப் இஸ்லாம் என்னும் சான்றோர், தமது வீட்டை அன்புப் பணிக்கு வழங்கினார். அதுதான் அன்புப் பணியாளர் சபைக்குத் தாய் இல்லமாகத் திகழ்ந்து வருகிறது.

பல இளம் பெண்கள், அன்னையின் பணி வாழ்வைப் பின்பற்றி அன்னையின் அன்பின் அமைப்பில் சேர்ந்தனர். சுபாஷனிதாஸ், ஜெர்த் ரூத், வின்சென்ட் பியாட்ரிஸ்டி ஆகியோர் முதலில் வந்திணைந்தனர். முதலில் பன்னிரண்டு பெண்கள் முன்வந்து சபையில் இணைந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் தரய மரியன்னை பள்ளியில் அன்னையின் மாணவிகளாகப் பயின்றவர்கள் ஆவார்கள்.

அன்புப் பணியாளர் சபை

1950-ஆம் ஆண்டு அன்னை தெரசா அன்புப் பணியாளர் சபை ஆரம்பித்தார். கற்பு, ஏழ்மை, கீழ்ப்படிதல் என்ற மூன்று வார்த்தைப்பாடுகளுடன் ஏழைகளுக்கு முழு மனதுடன், இலவச சேவை புரிதல் என்ற வார்த்தைப் பாடும், சகோதரிகளின் கொள்கையாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப் பெற்றது. அருள்தந்தை வான் எக்சம், பேராயர் பெரியர் பெருந்துணையாக நின்று அன்னைக்கு வழிகாட்டி ஒளியூட்டினார். புனித போப் பன்னிரண்டாம் பக்தி நாதர் 1950-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் ஏழாம் நாள் சபையை அங்கீகரித்து பணியாற்ற அனுமதி வழங்கினார். அதே ஆண்டில் அன்னைக்கு இந்தியக் குடியுரிமை வழங்கப்பட்டது.

நிம்மதியாக இருக்கட்டும்

தொண்டுகளை ஆற்றிவரும் நாளில் ஒரு நாள்... முக்கிய அலுவல் காரணமாக விடுதியிலிருந்து சாலையில் சென்று கொண்டிருந்தார்.

மருத்துவமனையின் முன்பு... ஒரு பெண் கவனிப்பாரற்று... உடலெங்கும் புண்கள், அதில் எலிகள் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவலம்.

ஆட்டோவினை நிறுத்தச் சொன்ன தெரசா... உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த பெண் அருகே சென்று உட்கார்ந்து எலிகளை விரட்டியும்... விசிறி கொண்டும் வீசியவர்... தான் வந்த ஆட்டோவிலேயே நோயாளிப் பெண்ணை ஏற்றிக் கொண்டு விடுதிக்கு வந்தார்.

“உயிர்விடப் போகும் இப்பெண்ணை ஏன் இங்கு கொண்டு வந்தீர்?” என்று விடுதியிலிருந்த பெண்கள் கேட்ட போது...

“உயிர் போகும் போதாவது நிம்மதியாக இருக்கட்டுமே என்றுதான் கொண்டு வந்தேன்!” என்றார்.

இறப்போர்க்கான இல்லம்

இந்தியா வந்த அன்னை கல்கத்தாவில் தங்கினார். அங்குள்ள குடிசைப் பகுதியில் அவரது பணி தொடங்கியது. கல்கத்தா வீதியில் ஒரு அனாதைப் பெண்மணியின் கால்களை எலி கடிக்க, கத்தக் கூட சக்தி இல்லாமல் சாய்ந்து கிடந்தார். தெருவில் போவோர் வருவோர் எல்லோருமே இக்காட்சியைப் பார்த்தனர்.

பார்த்துவிட்டு அவர்கள் பாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டே இருந்தனர். அப்பெண்மணியைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் யாருக்குமே வரவில்லை. அந்த வழியே வந்த தெரசா, இதை பார்த்து மனம் வருந்தினார். அந்தப் பெண்மணியை தனது வீட்டிற்குத் தூக்கிச் சென்றார். நல்ல முறையில் அவளைக் குளிப்பாட்டினார். ஆடை மாற்றினார்.

மெத்தையில் படுக்க வைத்து முதலுதவி செய்தார். அந்த அனாதை பெண்மணி, தனது கடைசி நிமிடங்களை அமைதியாகக் கழிக்க உதவினார். அப்போது தோன்றியது தான் ‘நிர்மல் ஹிருதய்’ என்ற அமைப்பு.

ஒருநாள், தெருவில் சென்று கொண்டிருக்கும்போது, சாலையோரத்தில் முதியவர் ஒருவர் கைவிடப்பட்ட நிலையில் இறந்து கொண்டிருக்கும் அவல நிலையைக் கண்டு அதிர்ந்தார் அன்னை. அன்றே, இறப்போர்க்கான இல்லம் அமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகி உறுதி கொண்டார்.

1952-இல் காளிகட், காளி கோவில் பக்கம் நிர்மல் ஹிருதய் என்னும் பெயர் தாங்கிய இறப்போர் இல்லம் தொடங்கப் பெற்றது. அதற்குப் பெரிய எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. எனினும் அன்னையின் கனிவான அணுகுமுறையாலும், போராட்டத்தாலும் எதிர்ப்பு சமாளிக்கப்பட்டு, இறக்கும் நிலையில் உள்ள ஆதரவற்றவர்கள் இங்கு கொண்டு வரப்பெற்று அவர்கள் அமைதியான மரணத்தைத் தழுவும் சூழல் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இவரது சேவையைக் கண்டு பாராட்டிய கல்கத்தா காளிகோயில் நிர்வாகம், காளி கோயிலுக்குச் சொந்தமான இடத்தை அவரது ‘நிர்மல் ஹிருதய்’க்கு அளித்தது.

ஆனால், சேவை செய்ய வந்த அன்னையைச் சோதனைக் குள்ளாக்கி வேதனைப்படுத்த எண்ணின சில இரக்கமற்ற இதயங்கள். அன்னை ஆரம்பித்த நிர்மல் இல்லத்தைப் பற்றி தவறான எண்ணம் ஏற்படுத்தப்பட்டு வெறிபிடித்த கூட்டமொன்று ஒருநாள் சுதவுக்கு வெளியே நின்று கூச்சலிட்டது. கோயிலுக்குள் பிணவாடை, தூர்நாற்றம் வீசும் என்று கற்களை எறிந்து கலவரம் செய்தனர்.

நோயாளிகளுக்குப் பணி செய்து கொண்டிருந்த அன்னை தெரசா மேல் கற்களை எறிந்து அவரைக் காயப்படுத்தவும் அங்கிருந்து வேறு எங்காவது போகச் சொல்லி வலியுறுத்தவும் கூட்டம் கடியிருந்தது.

கூச்சல் நேரமாக நேரமாக அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. தன் பணியைச் செவ்வனே செய்ய விடாத கூட்டத்தை நோக்கித் தனியாகவும், திடமாகவும் நடந்து வந்து கூட்டத்தைப் பார்த்தார் அன்னை தெரசா. வெள்ளை புடவை உடுத்தி கருணை உள்ளத்துடன் கைகூப்பி வெளியே வந்த அன்னை தெரசா, கற்களை எறிந்தவர்களை நோக்கினார்.

மிகவும் அன்புடன், “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும். நான் உன் உயிரைத் தர வேண்டுமா, எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் இங்கிருப்பவர்களை நிம்மதியாகச் சாக விடுங்கள். அவர்கள் இங்கு இறந்து போகத்தான் வந்திருக்கிறார்களே தவிர, சுகப்பட அல்ல. அதனால் உன் உயிரை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களை நிம்மதியாக இருக்க விடுங்கள். ‘அந்த அனாதைகள்’ மீது கற்களை எறியாதீர்கள். அவர்களுக்குப் பதில் என்னைக் கல்லால் அடியுங்கள். உங்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வரையில் அடியுங்கள்!” என்று கூறினார்.

கனிவுடன் அவர் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அன்னையின் சேவைகளை அவமானப்படுத்த வந்த கூட்டத்தினரின் மனம் மாறியது. கல்லெறிந்தவர்கள் தலை குனிந்து சென்று விட்டனர். நிர்வாகமும் தொசாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டது.

இன்று நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் இத்தகு இல்லங்கள் தொடங்கப் பெற்று, பணியாற்றி வருகின்றன. நிர்மல் ஹிருதயில் 85,000 பேர் இதுவரை அமைதியாகத் தங்கள் உயிரை நீத்து, துயில் கொண்டுள்ளனர். பல நூறு பேர் நலம் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர்.

நிர்மலா சிசு பவன்

ஒரு நாள், சாலையோரத்தில் குப்பைத் தொட்டியில் பச்சிளம் குழந்தை ஒன்று கிடப்பதைக் கண்ட அன்னை, அக்குழந்தையை எடுத்து வந்து, பேணிக் காப்பாற்றினார். அது முதல் கைவிடப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு என ஒரு இல்லம் அமைக்க முடிவு செய்தார். அதன்படி 1953-ஆம் நாள் குழந்தைகள் காப்பகமாக ‘நிர்மலா சிசு

பவன்’ தொடக்கம் கண்டது. பின்னர் அதுவே நிர்மல் கென்னடி இல்லம் என வளர்ச்சி கண்டது.

தொழுநோய் இல்லம்

1957-ஆம் ஆண்டு தொழு நோயாளர் தங்கி மருத்துவ வசதி பெறத் தொழு நோயாளர் இல்லம் ஒன்று தொடங்கப்பட்டது. அது ‘சாந்தி நகர் தொழுநோய் இல்லம்’ என அழைக்கப் பெற்றது. பின்னர் ‘சாந்திஜி பிரேம நிவாஸ்’ என வளர்ந்தது.

ஏழை எளியவர்க்கு, அன்னை ஆற்றிய அரிய பணியைப் பாராட்டும் வகையில், 1962-ஆம் ஆண்டு, இந்திய அரசு ‘பத்மஸ்ரீ’ விருது வழங்கிப் பாராட்டியது. அப்பொழுது ஜனாதிபதி ராதாகிருஷ்ணன், ‘அன்னை ஓர் அன்புச் சரணாலயம்!’ என்று வாழ்த்திப் பேசினார்.

அன்னைக்குப் பாராட்டு

காளிகோயில் பூசாரி ஒருவர் வயதான காலத்தில் அனாதையாகச் சாகும் தறுவாயில், ‘நிர்மல் ஹிருதயம்’ ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். அவர் அங்கு நல்ல முறையில் கவனிக்கப்பட்டார். ‘நான் 20 ஆண்டுகள் பூசித்த காளி மாதாவைத் தெரசா உருவில் காண்கிறேன்!’ என்று நெகிழ்ந்தார் பூசாரி.

ஆண்டவன் ஆணை

‘நான் ஏழை எளிய மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்பது இறை விருப்பம் என்கிற அன்னை, மனிதகுல சேவைக்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொள்ளத் தூண்டுதலாக இருந்தது எது என்பதைக் கூறுகிறார்.

அந்த புதிய பாடத்தை நான் இன்று கற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. ஏழ்மையின் கொடுமையை அனுபவ பூர்வமாகப் புரிந்து கொண்டேன். கால் வலிக்க நடந்தேன். பசியைத் தீர்க்க சிறிது உணவிற்காகவும், நிழல் தரும் சிறு கூரைக்காகவும், ஏழை மக்கள் ஏங்கித் தவித்து தேடி அலையும் போது அவர்கள் எவ்வளவு

வெறுப்பும் வேதனையும் அடைந்திருப்பர் என்பதை நேரில் அறிந்து கொண்டேன்.

அனாதையாக விடப்பட்டவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள் இவர்களின் கண்களில் தான் உண்மையான தெய்வத் தோற்றத்தைக் காண முடியும். தெரு ஓரங்களில் பசியினாலும், நோயினாலும் வீழ்ந்து கிடப்பவர்கள்தான் என் கண்கண்ட தெய்வங்கள். ஒடுக்கப்பட்டவனும், தெருவில் ஆதரவற்று இறந்து கிடப்பவனும், தொழு நோயினால் மனம் நொந்து உள்ளம் வெதும்புவனும் நானே என்னும் ஆண்டவனின் குரல் என் இதயக்கடலில் அலைகள் போல் ஒலிக்கின்றன.

இறைவா! என் லட்சியப் பாதைக்கு என்னை அழைத்துச் செல்லும். சொசுகம், சுகமும் நிறைந்த வாழ்க்கை என்னை அசைக்க முடியாது. ஆண்டவரே! அனைவருக்கும் சேவை செய்யும் நெஞ்சுரத்தை எனக்குத் தாரும்.” - இதுவே அன்னையின் பிரார்த்தனை.

சிறந்த விருது

அன்னை தெரசா போன்ற தாய்மைத் தன்மை கொண்ட இறைதன்மை இயங்கும் மனித தெய்வங்களுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? எதைக் கொடுத்து ஈடு செய்ய முடியும்.

ஒரு விருது வாங்குவதே மிகப் பெரிய விஷயம். அன்னையிடம் விருதுகள் எல்லாம் தலை வணங்கின. ஒரு நாட்டின் விருதுகள் அல்ல, உலக நாடுகளின் விருதுகள் எல்லாம் அன்னையிடம் அணிவகுத்தன. சாதாரண விருதுகளா அவை. ஒவ்வொன்றும் மிக உயரிய உன்னத விருதுகள். சாம்பிளுக்கு ஒரு விருது - நோபல்.

அன்னை தான் பெற்ற மிகப் பெரிய விருதினைப் பற்றி இப்படிச் சொல்கிறார்...

அன்னை ஒரு நாள் தெருவில் நடந்து செல்லும் போது ஒரு வயதான பெண்மணி சுருண்டு போய் பிளாட்பாரத்தில் கிடப்பதைக் கண்டார்.

அவருக்கு உடம்பு குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தது. உடம்பில் சில இடங்களில் இருந்த புண்களில் சீழ் பிடித்துத் தூர்நாற்றம் வீசியது. எத்தனை நாட்கள் காய்ச்சலில், அந்த உடம்பு எத்தனை வேதனைகளைத் தாங்கிய வண்ணம் அங்கு இருந்ததோ தெரியவில்லை.

அன்னை அந்தப் பெண்ணின் அருகில் சென்று குனிந்து உற்று பார்த்தார். உடல் சோர்ந்து வதங்கி இருந்த நிலையிலும் முகத்தில் ஒரு வன்மம் காணப்பட்டது. தான் இப்படி ஒரு நிலைக்கு ஆளானதில் யார் யாருக்குப் பங்குள்ளது என்று அந்தப் பெண் நினைத்தாளோ? அவர்கள் மீது எழுந்த வெறுப்பின் காரணமாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் உடல் வேதனையில் துவண்டு இருந்தது.

அந்தப் பெண்ணை அவசர அவசரமாக நிர்மல் இல்லத்திற்குத் தாக்கி வந்து படுக்கையில் கிடத்தினார்.

அந்தப் பெண் அன்னையின் அரவணைப்பில் நெகிழ்ந்து, அன்பில் திளைத்து, புன்னகை கொஞ்சம் முகக் களைப்புடன் வன்மம் நீங்கி அன்னையைப் பார்த்தார்.

ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறார். அது என்ன? அன்னை அவரது முகத்தருகே சென்றார். அன்னையின் அருகாமையில் தன் உதடுகளைக் குவித்து மனம் நெகிழ்ந்து நன்றி என்றார். அந்த ஒற்றை வார்த்தையை உதிர்த்த பின்னர் அந்த மனித உடல் உயிர் துறந்து விட்டது.

இந்த நன்றி என் மனதை மிகவும் தொட்டது. இந்த நன்றி என்ற விருதைத்தான், மிகப்பெரிய விருதாக நினைப்பதாக அன்னை கூறிய இடம் எது தெரியுமா? அன்னைக்கு நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்ட விழாவில் இந்தச் சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்து, தான் பெற்ற மிகப்பெரிய விருது அந்த சகோதரியின் நன்றி என்ற வார்த்தைகள் தான். என் என்றால் அதில் எத்துணை உயிர்ப்பு இருந்தது எனக் கூறினார்.

அன்னை பெரிதாக நினைக்கும் மற்றொரு விருது என்னவென்றால் சாலை ஓரத்தில் சாகும் தறுவாயில் இருந்த

மற்றொரு பெண், நிர்மல் இல்லத்தை அடைந்தார். அவருக்கு முழுமையான பராமரிப்பும், மருந்துகளும் சரியாகக் கொடுத்து அவரைக் கவனித்ததில்.

அவர் விடுதியில் இருந்து வெளியேறும் நிலைக்கு குணமடைந்தார். அவர் நிர்மல் இல்லத்தை விட்டு வெளியேறும்போது அன்னையின் கைகளை நேசிப்பதாகவும், இந்த இடத்தில் இன்னும் தங்க விரும்புவதாகவும் கூறிய அந்தப் பெண் அன்னையிடம், “நான் இங்கு வந்து கடவுளின் அன்பை அனுபவித்தபடி சாக விரும்புகிறேன். அதற்கு நீங்கள் எனக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்றார்.”

இந்த வயதான பெண் எழுப்பிய வேண்டுகோள் தனது அன்பின் பணிக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய இரண்டாவது விருது என்கிறார் தெரசா.

கார் அன்பளிப்பு

1964-இல் மும்பையில் நடைபெற்ற அகில உலக நற்கருணை மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட புனித போப் ஆண்டவர் மேதகு ஆறாம் பால், தாம் பயன்படுத்திய காரை அன்னைக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார்.

அனைத்துலகச் சபை

1965-ஆம் ஆண்டு, அன்புப் பணியாளர் சபையை அனைத்துலகச் சபையாக ஏற்று, உலகமெங்கும் விரிவுபடுத்த புனித போப் ஆறாம் பால் அங்கீகாரம் அளித்தார்கள். எனவே இந்தியாவிலும், உலகின் பல நாடுகளிலும், அன்புப் பணியாளர் சபையின் இல்லங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

1966-இல் சகோதரிகளின் பணிக்குத் துணையாக அன்புப் பணியாளர் சகோதரர் சபை தொடங்கப் பெற்றது.

1971-ஆம் ஆண்டு, புனித போப் ஜான் ‘அமைதிப் பரிசும்’, ‘பால்டன் நல்ல சமாரித்தன்’ விருதும், ‘கென்னடி பரிசும்’ அன்னைக்கு வழங்கப்பட்டன.

1972-இல் ‘நேரு சமாதானப் பரிசு’ வழங்கப்பட்டது. குடியரசுத் தலைவரால் ‘அன்பின் தேவதை’ என்று பாராட்டப் பெற்றார் அன்னை.

1979-ஆம் ஆண்டு, உலக அமைதிக்கான நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டுச் சிறப்பிக்கப் பெற்றார். தனக்குக் கொடுக்க இருக்கும் விருதிற்கான செலவுத் தொகையை ஏழைகளுக்குப் பயன்படும் வகையாகப் பொருளாகத் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டார் அன்னை தெரசா.

1980-இல் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாவோரை மீட்க, உலகமெங்கும் இல்லங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

அதே ஆண்டில் இந்தியாவின் மிகப் பெரிய விருதான ‘பாரத ரத்னா’ விருதை ஜனாதிபதி சஞ்சீவ ரெட்டி வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

1985-இல் அமெரிக்க அதிபர் ரீகன், அமெரிக்காவின் மிகப் பெரிய விருதான ‘உரிமையின் பதக்கம்’ என்கிற விருதை வழங்கிப் பாராட்டினார். அதே ஆண்டில் எய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்ட வருக்கான மருத்துவமனைகளை நிறுவினார் அன்னை தெரசா.

1985-ஆம் ஆண்டு, புனித போப் இரண்டாம் ஜான்பால் அவர்களைச் சந்திக்க ரோம்நகர் சென்றபோது, முதல் முறையாக மாறடைப்பு நோய் தாக்கியது.

1989-ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் முறையாக மாறடைப்பு நோய் கடுமையாகத் தாக்கியது. 1993-ஆம் ஆண்டு ரஷ்ய அரசின் உலகப் புகழ் வாய்ந்த ‘லியோ டால்ஸ்டாய்’ விருது வழங்கப் பெற்றது.

வந்து உதவுவோர்

அன்னைக்கு உலகமெல்லாமிருந்து நூற்றுக்கணக்கான பரிசுகளும், விருதுகளும், பதக்கங்களும், பாராட்டுகளும் வந்து குவிந்த வண்ணமிருந்தன.

அன்னை தெரசா பணியின் நிமித்தம் உலகெல்லாம் சுற்றி வந்தார். அன்புப் பணியாளர் சபையின் பணியும் பயனும் பெயரும் புகழும் எங்கும் பரவியது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில்,

500க்கும் மேற்பட்ட இல்லங்கள் இயங்குகின்றன. அன்புப் பணியாளர் தம் எண்ணிக்கை 5000க்கும் மேலாக வளர்ந்துள்ளது.

அன்புப் பணியாளர்களுக்கு உதவியாக, தங்கள் வாழ்வில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி, இல்லங்களுக்கு வந்து உதவுவோர் என்ற தொண்டர்கள் ஏராளமாகப் பெருகி வருகின்றனர். இவர்களுக்கு 'வந்து உதவுவோர்' என்ற பெயரும் அமைந்துள்ளது. இவர்கள் இறப்போர் இல்லம், சிசுபவன், தொழுநோய் இல்லம் முதலியவற்றில் பணி புரிகின்றார்கள்.

அன்புப் பணியாளர் இல்லமும், பணியும், துருவப் பிரதேசங்களான ஆர்டிக் பிரதேசம் வரை விரிந்து கிடக்கிறது.

உலகத் தலைவர்கள் தெரசாவை மதித்துப் போற்றி, நட்புக்கரம் நீட்டி உதவினர். கொல்கத்தா வந்து நேரில் கண்டு வியந்து வாழ்த்தினர்.

நோய் ஒரு சவால்

1990-இல் முதுமையாலும், அடிக்கடி நோய்வாய்ப்படுவதாலும், தன்னைத் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்குமாறு சபையின் செயற்குழுவிற்குக் கடிதம் கொடுத்தார். ஆனால், அவரே தலைமைப் பொறுப்பில் தொடருமாறு அனைவரும் வலியுறுத்தியதால் பொறுப்பில் தொடர்ந்தார்.

1928-ஆம் ஆண்டு தமது நாடான அல்பேனியாவை விட்டு வந்த பின்னர் 1991-ல்தான் முதன் முறையாக அல்பேனியாவுக்குச் சென்று வந்தார். திரும்பும் வழியில் மெக்சிகோவில் நிமோனியா காய்ச்சல் தாக்கியது. அதனால் நெஞ்சக நோயும் அதிகரித்தது.

1993-ஆம் ஆண்டு, ரோம் நகரத்துக்குச் சென்றிருந்த போது கீழே விழுந்ததால், விலா எலும்புகள் மூன்று முறிந்து போயின. தொடர்ந்து மலேரியா காய்ச்சல் தாக்கியதால், டில்லி மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அதே ஆண்டில் கொல்கத்தாவில் இதய அறுவைச் சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டது. நோயை ஒரு சவாலாக ஏற்று, அன்னை தமது பணியைத் தொடர்ந்தார்.

1994-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மூன்றாம் நாள் அமெரிக்கப் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் அன்னை மன்றாட்டுச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்.

1996-இல் அமெரிக்காவின் குடியரிமை வழங்கப்பட்டது. அவ்வாண்டிலேயே மீண்டும் இதய நோயால் அவதிப்பட்டார். இதனால் தெரசாவுக்கு, இதய அறுவைச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டது.

1997-ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 13-ஆம் தேதி, சகோதரி நிர்மலா, அன்புப் பணியாளர் சபைத் தலைமைப் பொறுப்பிற்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டார்.

சுடர் விளக்கு ஒய்ந்தது

1996-ஆம் ஆண்டிலிருந்து முதுமை காரணமாகத் தெரசா வெளியூர்ப் பயணங்களைக் குறைத்துக் கொண்டார்.

1997 செப்டம்பர் 5, அன்னைக்கு கரும் நெஞ்சுவலி, மருத்துவர் சிகிச்சை அளித்தார். வழக்கமான ஜெபம், அலுவலகப் பணியில் ஈடுபட்டார். ஒவ்வொரு வெள்ளியன்றும் சகோதரிகள் மதியம் உண்ணா நோன்பிருப்பது வழக்கம். தானும் அப்படிச் செய்ய விரும்புவதாகக் கூறியுள்ளார் அன்னை. டாக்டர் ஹெர்ட் ரூட் வற்புறுத்தி உணவருந்த வைத்தார். மாலை 6 மணி டாக்டர் அன்னையைப் பரிசோதித்து விட்டுச் சென்றார்.

“சகோதரி! எனக்கு ஏதாவது நல்ல உணவு செய்து தர முடியுமா?” என்று அன்னை கேட்டார். டாக்டர் சகோதரி ஹெர்ட் ரூட் வியந்து போனார். அன்னை ஒரு நாளும் இப்படிக் கேட்டதில்லை. உணவில் ருசி பார்த்ததில்லை.

இரவு 7 மணி - இரண்டு வாழைப்பழமும் சிறு ரொட்டித் துண்டும் சாப்பிட்டார். 7.30 மணிக்கு கரும் முதுகுவலியும், மூச்சுத் திணறலும் வந்தது. அடுத்த 15 நிமிடத்தில் டாக்டர் ஆல்பர்ட் வுட்வர்டு சிகிச்சை அளித்தார். ‘டாக்டர்! என்னால் மூச்சு விட முடியவில்லை!’ என்றார் அன்னை தெரசா. ‘ஏசுவே! உன்னை நேசிக்கிறேன். ஏசுவே ஏசுவே...’ என்று கூறியவாறு துடித்தார்.

டாக்டர் வுட்வர்டு கதறி அமுதார். 87 ஆண்டு பணிகளுக்குப் பிறகு அவரது இதயம் ஓய்ந்தது. அந்தக் கருணை மலை சாய்ந்தது.

விழுதுகளைப் பரப்பிவிட்டு அந்த வேர் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டது. அன்னை உருவாக்கிய அன்பின் பணியாளர் சபை அவர் மறைவின்போது 132 நாடுகளில் 516 கிளைகளோடு 5000க்கும் அதிகமான சகோதரர்களையும் பெற்றிருந்தது. 50 ஆண்டு கால அவரது தியாகப் பணியில் கோடிக்கணக்கானோர் புது வாழ்வும், உதவியும் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அன்னை தெரசாவின் உடல் ஒரு வார காலம் மக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னர் இந்திய அரசின் ராணுவ மரியாதை அளிக்கப்பட்டது. சுமார் 50 நாடுகளின் தலைவர்கள், ராணிகள், முக்கிய தலைவர்கள் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டனர்.

அன்னை தெரசாவின் அன்பு அண்ணன் லாசரின் மகள் ஆஜி இத்தாலியிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார்.

பீரங்கி வண்டியில் உடல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இறுதி ஊர்வலம் கிளம்பியது. லட்சோப லட்சம் மக்கள் வழி நெடுகிலும் கண்ணீர் பெருக்கி நின்றனர்.

இந்தியத் தொலைக்காட்சியில் காலை 8.55 முதல் மாலை 3 மணி வரை இறுதி நிகழ்ச்சிகள் நேரடியாக ஒளிபரப்பு செய்யப்பட்டன. இறுதி ஊர்வலத்தில் ராணுவத் தினரின் அணி வகுப்புடன் சிறுவர்கள் சிலுவைவையும், மெழுகுவர்த்தியையும் ஏந்தி அணிவகுத்து வந்தனர்.

இறுதி ஊர்வலம் அன்னை இல்லத்தை அடைந்த போது மதியம் 2.55 மணி. தேசியக் கொடி போர்த்திட்ட உடலை ராணுவம் அன்பின் பணியாளர் சபையில் ஒப்படைத்தது. அன்னை இல்லத்தின் முதல் முற்றத்தில் அவரது உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. இதற்கான அனுமதியை ஆசிரியர் பர்மன் எனும் இஸ்லாமியர் (மாநகராட்சி கமிஷனர்) வழங்கினார். இந்துமதக் கட்டடக் கலைஞர் கல்லறையை உருவாக்கித் தந்தார். பொது மயானத்தில்தான் புதைக்க

வேண்டும் என்பது அன்னையின் ஆசை. ஆனால் அன்னை வருங்காலத் தலைமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டான புனிதை என்ற தகுதி பெறும்போது, அன்னையைப் புதைத்த இடம் முக்கியத்துவம் பெறும் என்பதால் அன்னை இல்லத்திலேயே அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

எல்லோரும் எதிர்பார்த்தபடி அடுத்த சில ஆண்டுகளில் அன்னை தெரசாவை 'புனிதர்' என்று போப்பாண்டவர் அறிவித்தார். 2003-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 19-ஆம் தேதி, ஞாயிற்றுக் கிழமை, புனித போப் இரண்டாம் ஜான்பால், அன்னை தெரசாவுக்கு 'அருளாளர்' பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தார். உலகம் இதுபோன்ற ஒரு அன்னையைப் பார்க்க இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகுமோ? அன்னையின் வாழ்வில்

★ அன்னை தெரசா கொல்கத்தாவில் முதன் முதலில் ஆதரவற்றவர்களுக்காக இல்லம் தொடங்கிய போது ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும், கடைகளுக்கும் சென்று, 'என் குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது கொடுங்கள்!' என்று இரு கையேந்தி நிற்பார்.

ஒரு சமயம் ஒருவரிடம் கையேந்தி, 'என் குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது கொடுங்கள்!' என்று கேட்டு நின்றார். இதைக் கண்டு எரிச்சலடைந்த அந்த நபர், 'உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா?' என்று கோபத்துடன் கேட்டார். பிறகு அன்னையின் மீது காறி உமிழ்ந்தார். தெரசா கைகளில் எச்சில் வந்து விழுந்தது.

இதற்காக அன்னை தெரசா கோபப்படவில்லை. அவர் என்ன செய்தார் தெரியுமா? இரண்டு கைகளில் வந்து விழுந்த எச்சிலை அப்படியே தன் வெள்ளைச் சேலையில் மார்பில் தடவிக் கொண்டு மீண்டும், 'ஐயா! எனக்குப் பிச்சை போட்டு விட்டீர்கள். என் குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது கொடுங்கள்!' என்று கையேந்தி நின்றார்.

அந்த நபர் அன்னை தெரசாவின் பொறுமையைக் கண்டு கண் கலங்கினார். பிறகு அன்னை கேட்டது போலவே மனம் மாறி உதவி செய்தார்.

★ ஒருநாள் இரவு அன்னை தெரசா தன் அறையில் அமர்ந்து இருந்தார். அப்போது ஒரு சகோதரி வந்து, “மதர்! ஒரு பிச்சைக்காரர் நிற்கிறார். என்ன வேண்டும் என்று கேட்டால் உங்களிடம்தான் பேச வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக நிற்கிறார்!” என்றார்.

உடனே அன்னை தெரசா வெளியில் வந்து அந்தப் பிச்சைக்காரரைச் சந்தித்துப் பேசினார். “என்ன விஷயமாக என்னைப் பார்க்க வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

உடனே அந்தப் பிச்சைக்காரர், “இது என் ஒருநாள் சம்பாத்தியம். இதை நீங்கள் மறுக்காமல் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்!” என தன் பிச்சைப் பாத்திரத்திலிருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார். அந்தப் பணத்தை வாங்க அன்னை சிறிது தயங்கினார். காரணம், இன்றைய இவர் வருமானத்தை நாம் பெற்றுக் கொண்டால், இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு இவர் என்ன பண்ணுவார் என்று நினைத்தார். ஆனால் பிச்சைக்காரரோ பிடிவாதமாக பணத்தை வாங்கியே ஆக வேண்டும் என்று நின்று கொண்டு இருந்தார். கடைசியில் அன்னை தெரசா அவர் கொடுத்த பணத்தை வாங்கிக் கொண்டார். பிறகு தன் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த சகோதரியிடம், “இன்றிரவு இவர் பட்டினிதான். என்னைப் பொறுத்தவரை நான் பெற்ற நோபல் பரிசை விட இந்தக் காசுகளைப் பெரியதாகக் கருதுகிறேன்!” என்றார்.

★ ஒரு சமயம் அன்னை தெரசாவும் அவர் வசித்து வந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர்களில் ஒருவரான மைக்கேல் கோம்ஸும் ஒரு முக்கியமான பணிக்காகப் புறப்பட்டு டிராம் வண்டி நிற்கும் இடத்திற்கு வந்து நின்றனர். அதன் எதிரே அரசு காம்பெல் மருத்துவமனை இருந்தது (இப்பொழுது அதன் பெயர் நிஸ்தென் மருத்துவமனை).

அதன் முன் பாகத்தில் சாலை ஓரமாக மரத்தடியில் ஒரு நோயாளி படுத்திருந்தார். அவரையே அன்னை தெரசா உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மருத்துவமனைக்கு எதிரே படுத்திருந்த

அவரை ஒருவரும் ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை. இதைக் கண்ட அன்னை மனம் புழுங்கி நண்பர் கோம்ஸிடம் “இதோ பாருங்கள், பெரிய மருத்துவமனை முன்னால் இந்த நோயாளி மரணப்படுக்கையில் கிடக்கிறான். அவனை மருத்துவமனையில் கவனிக்கவே இல்லை!” என்று சொன்னார். மேலும் அவர் அதுபற்றிப் பேசச் சந்தர்ப்ப மில்லாமல், செல்ல வேண்டிய இடத்திற்கான டிராம் வண்டி வந்தது. அதில் நண்பர் கோம்ஸுடன் சென்றார் அன்னை.

அவர் தம் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டு திரும்பவும் அதே இடத்தில் டிராம் வண்டியிலிருந்து இறங்கினார். அப்போதும் அந்த நோயாளி, அதே மரத்தடியில் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தான். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட பிறகு அன்னை தெரசாவால் அங்கிருந்து போக இயலவில்லை. அவர் நேராக மருத்துவமனைக்குச் சென்று, அதிகாரிகளிடம் மரத்தடியில் படுத்திருக்கும் நோயாளியைப் பற்றிக் கூறி அவருக்கு உதவக் கூடாதா என்று கேட்டார். அதற்கு மருத்துவ மனை அதிகாரிகள், ‘உயிர் பிழைக்கக் கூடியவர்களுக்குத்தான் எங்களால் உதவ முடியும். உயிர் போகும் நிலையில் உள்ளவர் களுக்கு, எந்தவித உதவியும் செய்ய இயலாது!’ என்று கூறி விட்டனர்.

இந்தப் பதில் அன்னை தெரசாவின் உள்ளத்தை உலுக்கியது. ‘பிழைக்கக் கூடியவர்களுக்கு மருத்துவம் என்றால் உயிர் போகும் தறுவாயிலுள்ளவர்கள் கதி என்ன ஆகிறது? அவர்களுக்கு எந்தவித உதவியும் அளிக்கக் கூடாதா?’ என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டார் அன்னை.

மருத்துவமனையை விட்டு வெளியே வந்த தெரசா நேராக மரத்தடியில் படுத்திருந்த நோயாளியிடம் வந்தார். நோயாளியைப் பார்த்த போது அவருடைய உயிர் பிரிந்து விட்டிருந்தது. இது அன்னையின் மனத்தை வெகுவாகப் பாதித்தது. அவர் தம்முடன் வந்த மைக்கேல் கோம்ஸிடம், ‘பாவம், அந்த மனிதன் உயிர் பிரிவதற்கு முன் ஒரு வாய் தண்ணீருக்காக ஏங்கியிருக்கலாம். தண்ணீர் கூடக் கிடைக்காததால் அவன் எப்படித் துடித்திருப்பான்!

அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? என்னென்ன நினைத்திருப்பான்? எப்படி உயிர் பிரிந்திருக்கும்?" என்று புலம்பிக் கொண்டே சொன்னார். அவருடைய கண்கள் நீரை ஆறாகப் பெருக்கின.

★ கைவிடப்பட்ட எந்த ஒரு ஜீவனையும், அன்னை தெரசாவும் அவரது அமைப்பும் அக்கறையுடன் அணுகுவது போலவே, தொழுநோயாளிகளையும் அக்கறையுடன் அணுகினார். அவர்களது புண்களைத் தாமே கழுவிச் சிகிச்சை செய்து அவர்களுக்கு மருந்தும் அளித்தார்.

டெஸ்மாண்டு டோய்கு என்பவர் அன்னை தெரசா பற்றிய தமது புத்தகத்தில் அன்னை முதன் முதலில் மோசமான தொழுநோய் கண்ட ஒருவரை அணுகிய விதம் பற்றி விளக்குகிறார். குடிசைப் பகுதிகளில் அன்னை பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்த போது தொழுநோயால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதர் குன்றிய தன் பெருவிரலைக் காட்டினார். அந்த விரல் உடனே அகற்றப்பட வேண்டியது என்று அன்னைக்குத் தெரியும். அவரிடம் கத்தரிக்கோல் மட்டுமே இருந்தது. மனதை இரும்பாக்கிக் கொண்டு அந்தப் பெருவிரலை வெட்டியெடுத்தார் அன்னை.

★ தொடர்ந்து தொழுநோயாளிகளைக் கவனித்து வந்த அன்னையிடம், “ஏம்மா... பெற்றதாய் கூட தொழுநோய் கொண்ட குழந்தையைத் தொட்டுப் பேச தயங்கும் இந்தக் காலத்தில், எப்படி உங்களால் தொழுநோயாளிகளைத் தொட்டுத் தூக்கி அழுகி நாளும் அவர்களின் புண்களைக் கழுவி மருந்திட்டு உணவூட்ட முடிகிறது. உலகில் உள்ள செல்வங்களை எல்லாம் கொட்டிக் கொடுத்தால் கூட நான் இந்த மாதிரி காரியங்களை எல்லாம் செய்யமாட்டேன்!” என்று ஒரு பெண் கூறினாள்.

“தங்கச்சி! உங்களைப் போல நாங்களும் மனிதர்கள் தான். தொழுநோய் பிடித்தவர்களும் மனிதர்கள்தான். அவர்களுக்கு நாங்கள் செய்யும் சேவை எல்லாம் ஆண்டவர் மேல் வைத்த அன்பினால்தான் செய்ய முடிகிறது!” என்றார் அன்னை தெரசா.

சேவை மட்டுமின்றி உலக சமாதானத்திற்கும் பெரிதும் பாடுபட்டு வந்த அன்னை தெரசாவின் சேவையைப் பாராட்டி ‘நோபல் பரிசு’ வழங்கவிருப்பதாக அறிவிப்பு வந்த போது...

“இந்த நோபல் பரிசின் வாயிலாக ‘அன்பு’ ஒன்றே அமைதி தரும் என்பதை உலகம் அறிந்து கொள்ளட்டும். இந்த உலகில் ஏராளமான ஏழைகள் வாழ்கின்றனர் என்பதை ‘நோபல் பரிசு’ உறுதிப்படுத்தியுள்ளது!” என்றார்.

இவ்விருதினைப் பெறுவதற்காக 1979-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 7-ஆம் நாள் அன்னை தெரசா கொல்கத்தாவிலிருந்து ஸ்வீடன் நாட்டுத்தலைநகரான ஆஸ்லோவுக்குச் சென்று பரிசினைப் பெற்றார். ஏற்கெனவே இப்பரிசு பெற்றவர்களுக்கு ஆடம்பரமான முறையில் விருந்து அளிக்கப்பட்டு வந்த விபரத்தினை அறிந்த அன்னை...

“இவ்வளவு பெருந்தொகை செலவழித்து ஏன் விருந்து வைக்க வேண்டும். அந்த விருந்திற்கு ஆகும் தொகையினை என் கையிலே கொடுத்தால்... அத்தொகையினைக் கொண்டு எத்தனையோ ஏழைகளின் பசியைப் போக்க உதவியாக இருக்குமே!” என்று பரிசுக் குழுவினரிடம் எடுத்துக் கூறினார் அன்னை தெரசா.

அன்னையின் புரட்சி மிக்க வேண்டுகோளைக் கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்த பரிசுக் குழுவினர், அன்னையின் வேண்டுகோளை ஏற்று அவ்விருந்திற்கு ஆகும் செலவுத் தொகையினைப் பணமாகக் கொடுத்தனர். அன்னையின் ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை.

★ 1950 மற்றும் 1960களில் சபை பெரும் வளர்ச்சியை அடைந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான ஏழைகள் மறுவாழ்வு பெற்றனர். தங்களுக்கு உணவூட்டவும், தங்களை அன்பு செய்யவும் ஒருதாய் இருப்பதைக் கண்டு வணங்கினார்கள். ஆனால் அந்தத் தாயைப் பெற்றெடுத்த அன்னை இறந்ததாக 1972-இல் தந்தி வந்தது.

1973-இல் தமக்கை இறந்ததாகத் தந்தி வந்தது. உலகம் இவரைத் தாயாக சகோதரியாக ஏற்றதால் தன் சொந்தத் தாயையும், சகோதரியையும் சந்திக்காமலே இருந்து விட்டார்.

★ 1964-ஆம் ஆண்டு மும்பையில் நற்கருணை மாநாடு நடந்தது. அதில் போப்பாண்டவர் 6-ஆம் பால் கலந்து கொண்டார். இந்தியாவில் அவர் பயன்படுத்த அமெரிக்க மக்கள் விலையுயர்ந்த ஒரு மோட்டார் வண்டியை அளித்திருந்தனர்.

போப்பாண்டவர் ஆசி வழங்க அதில் ஏறி வலம் வந்தார். அப்போது அன்னை தெரசாவும், அன்புப் பணியாளர்களும் செய்யும் சேவையை நேரில் கண்டார். அவர் உள்ளம் மகிழ்ந்தது.

இந்தியாவை விட்டு போப்பாண்டவர் புறப்படும் போது அந்த அமெரிக்க மோட்டார் காரை அன்னை தெரசாவுக்குப் பரிசாக அளித்தார். அன்னை தெரசா அந்த காரை ஏலத்திற்கு விட்டார். அதிக விலை கொடுத்து அதை ஒருவர் வாங்கினார். இதிலிருந்து கிடைத்த பணம் சாந்தி நகர் இல்லம் கட்டுவதற்குச் செலவாயிற்று.

★ அன்னை தெரசா தமிழகத்திற்கு வருகை தந்தபோது அவரை ஹென்றி இசிதோர் என்பவர் வரவேற்றுத் தங்கக் காசு மாலை ஒன்றினை அணிவித்தார். அதை ஏற்றுக் கொண்ட அன்னை தெரசா என்ன சொன்னார் தெரியுமா? இந்தத் தங்கக்காசுகளைக் கொண்டு பல ஏழைப் பெண்களுக்குத் தாலி செய்யப் பயன்படுத்திக் கொள்வேன்.

★ அறு குழந்தைகளின் தந்தை வறுமை காரணமாக வீட்டை விட்டே ஓடி விடுகிறான். துக்கம் தாங்காத தாய் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். தங்கைகளைக் காப்பாற்ற 12 வயது ரீத்தா அண்டை வீடுகளுக்குச் சென்று கூலி வேலை செய்கிறாள். இந்தச் செய்தியை ஸ்டேட்ஸ்மேன் பத்திரிகையில் வாசித்த அன்னை விரைந்து சென்று அறு குழந்தைகளையும் அழைத்து வந்து சிசு பவனில் சேர்த்து வளர்த்து வந்தார்.

★ ஒருமுறை ஓர் இந்துக் குடும்பம் பசியால் தவிக்கிறது என்று அன்னை கேள்விப்பட்டார். உடனே ஒரு பை நிறைய அரிசியை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றார். அன்னை தெரசா தம்முடைய வீடு தேடி வந்ததைக் கண்டு அவர்கள் பெரிதும் மனம் மகிழ்ந்தனர். வரவேற்று உபசரித்தனர். அதே நேரத்தில் இந்துக்

குடும்பத்தின் பக்கத்து வீட்டில் ஓர் ஏழை முஸ்லீம் குடும்பம் இருந்தது. அவர்களும் பசியால் வாடினர். அன்னையிடம் பெற்ற பை அரிசியில் பாதியை அடுத்த வீட்டு முஸ்லீம் குடும்பத்திற்கு இந்துக் குடும்பம் அளித்தது. இது கண்டு அன்னை மகிழ்ச்சி அடைந்தார். பசி எல்லோருக்கும் பொதுவானது. பசியைப் போக்குவது நம் எல்லாருடைய கடமையாகும் என்றார்.

★ ஒரு முறை அன்னை தெரசா அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தார். நியூ ஜெர்ஸி விமான நிலையத்தில் இருந்து வெளியே வருவதற்கு முன் சோதனையிடும் இடத்துக்குச் சென்றார். சோதனை அதிகாரி, “ஆயுதம் ஏதும் வைத்திருக்கிறீர்களா?” என எல்லோரிடமும் கேட்பது போல் அவரிடமும் கேட்டார். “ஆம் இருக்கிறது!” என்றார் அன்னை தெரசா. அதிகாரி நடுங்கி விட்டார். புனித கன்னியர் உடலில் ஆயுதம் தாங்கியவரா என்று யோசித்த அதிகாரி, “ஆயுதங்களா?” என்றார். “ஆம்! ஆயுதங்கள்தான்! பையில் எனது பிரார்த்தனைக்கான புத்தகங்களில் சில; மனத்தில் பிறருக்கான அன்பு!” என்றார் அன்னை தெரசா அமைதியாக.

அன்னை -20 தகவல்கள்

- ★ அன்னை தெரசா, சேவை செய்யப் பணம் கிடைக்குமா என்று ஒரு போதும் கவலைப்பட்டது இல்லை. சிந்தித்ததும் இல்லை. கர்த்தர் மீது பாரத்தைப் போட்டு விட்டுக் கடமையைச் செய்து வந்தார்.
- ★ தனக்குக் கிடைத்த விருதுகள், பரிசுகள், அங்கீகாரம் அனைத்தையும் நலிவுற்றவர்களின் தேவைக்குக் கிடைக்கிற அங்கீகாரமாகவே அன்னை தெரசா கருதினார்.
- ★ அன்னை தெரசா தன் குழந்தைப் பருவத்து நிகழ்ச்சிகளை ஒரு போதும் மற்றவர்களுடன் ஆர்வமாகப் பகிர்ந்து கொண்டதில்லை.
- ★ உலகில் எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டுத் துறவியான போது தெரசாவுக்கு வயது 18.

- ★ தாயைப் பிரிந்து கொல்கத்தாவுக்கு வந்து புனித மேரி பள்ளியில் ஆசிரியைப் பொறுப்பை ஏற்றதும் சிறந்த புவியியல் ஆசிரியையாக அன்னை தெரசா விளங்கினார்.
- ★ ஏழைகளுக்கு மருத்துவ உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற லட்சியத்துக்காகவே அவர் செவிலியர் படிப்பைப் படித்து முடித்தார்.
- ★ அன்னை தெரசா எப்போதும் எளிய பருத்திப் புடவை அணிந்தார். தனது உடைகளைத் தானே துவைத்தார். தன் அறையைத் தானே பெருக்கிச் சுத்தம் செய்து கொள்வார்.
- ★ அன்னை தெரசா தன் அறையில் நிறையப் பொருட்களை வைத்திருக்கவில்லை. மேஜையாகப் பயன்படுத்தும் ஒரு மரப்பெட்டி, துணி வைக்க சிறு பெட்டி, பைபிள், சிலுவை ஆகியவற்றை மட்டுமே வைத்திருந்தார்.
- ★ அன்னை தெரசா தினமும் தியானத்தில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார். அதிகாலை 4.30 மணிக்கு எழுந்து விடும் அவர் சுமார் 1 மணி நேரம் தியானம், பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுவார்.
- ★ தெருக்களில் யாராவது ஆதரவற்ற நிலையில் கிடந்தால் தெரசாவின் கண்கள் குளமாகி விடும். அவர்களுக்குத் தண்ணீர், மருந்து கொடுத்து, ஆறுதல் வார்த்தை பேசாமல் செல்லவே மாட்டார்.
- ★ பெரிய அளவில் வரும் பணத்தை அன்னை மனம் உவந்து ஏற்றதில்லை. தனி நபர்கள் கொடுக்கும் சிறு தொகையையே அதிகம் விரும்பி வாங்கினார்.
- ★ அன்னை தெரசா தனது சேவை மையங்கள் பற்றியோ, அவை மேற்கொள்ளும் பணிகள் பற்றியோ ஒரு போதும் கட்டுரைகள் எழுதியது இல்லை.
- ★ அன்னை, தன் படுக்கையின் அருகில் ஒரு ஏசுநாதர் படத்தை எப்போதும் வைத்திருப்பார். அதில், 'என் இதயம் எப்போதும் உன்னுடனேயே இருக்கிறது!' என்ற வாசகம் இடம் பெற்றிருக்கும்.

- ★ பாதிக்கப்பட்டவர்கள், ஏழைகள், தன்னைத் தேடி வர வேண்டும் என்று அன்னை தெரசா இருந்ததே இல்லை. ஏழைகளைத் தேடிச் சென்று உதவிகள் செய்வார்.
- ★ அன்னை தெரசாயாரிடமும் அளவுக்கு அதிகமாகப் பேசியதே இல்லை. அவரது சேவைகள்தான் பேசின.
- ★ என்றாவது ஒரு நாள் துறவியாக, தியாக வாழ்க்கையில் இடம் பிடிப்பாய், என்று பள்ளி ஆசிரியையால் தீர்க்க தரிசனமாகச் சொல்லப்பட்டவர் அன்னை.
- ★ 1980-ஆம் ஆண்டு அன்னையின் 70வது பிறந்த நாளின் போது அன்னையின் உருவம் பதித்த தபால் தலைகளை இந்திய அரசு வெளியிட்டு மகிழ்ந்தது.
- ★ ஐம்பது ஆண்டுகள் அனாதைகளுக்காகவும், நோயாளிகளுக்காகவும் உலகம் எல்லாம் சுற்றி, தொண்டு செய்த அன்னை பலநூறு இல்லங்களையும், பலகோடிச் சொத்துக்களையும் ஏழைகளுக்காகத் தேடி வைத்த அன்னை மறையும் போது அவர்களுடையது என்று விட்டுச் சென்றது மூன்று சேலைகளும், ஒரு வாளியும்தான்.
- ★ அன்னையைப் பார்த்து ஒருவர் கேட்டார், “உங்களுக்குச் சொர்க்கத்தில் இருக்க விருப்பமா? ஏழைகளோடு இருக்க விருப்பமா?” என்று. அதற்கு அவர், “நான் ஏழைகளோடு இருக்கவே விரும்புகிறேன். காரணம், சொர்க்கத்தில் ஏழைகள் இல்லையே!”
- ★ அன்னை தெரசா அடிக்கடி, ‘நான் செய்யும் சேவையானது ஒரே ஒரு துளிதான். ஆனால் தேவையோ ஒரு கடலளவு. அந்த ஒரு துளியை நான் சேர்க்காவிடில் கடலில் ஒரு துளி குறைந்து விடும்!’ என்று கூறுவார்.

தமிழ்நாட்டில் அன்னை

அன்னையின் புகழை உலகமே போற்றி வியந்த போது, அப்போதைய தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். தமிழகத்தில் ஒரு பெண்கள் பல்கலைக் கழகத்தைத் தொடங்கிட எண்ணினார்.

அப்பல்கலைக்கழகத்தைத் தொடக்ககாலத்தில் நிறுவ முதல்வர் முடிவு செய்தார். அதனைத் தொடங்கி வைக்கும்மாறு அன்னையைத் தமிழக அரசு அன்போடு அழைத்தது. பெண்களுக்கென்று தனிப் பல்கலைக்கழகத்தைத் தொடங்கி வைக்க அன்னை மகிழ்வோடு ஒப்புக் கொண்டார்.

தமிழ்நாடு அரசு மகளிர் பல்கலைக்கழகத்தின் தொடக்கவிழா தொடக்ககாலத்தில் 2.3.1984 அன்று மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. விழாவிற்கு அன்னை கொல்கத்தாவில் இருந்து வந்திருந்தார். மகளிர் பல்கலைக்கழகத்தை அவர் தொடங்கி வைத்து உரையாற்றினார். அந்த உரை பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியது.

அன்பின் ஆற்றலைப் பரப்புவதற்குத்தான் உலகில் ஏசு அவதரித்தார். அன்பின் ஆற்றலை உலகம் முழுவதும் நாம் பரப்ப வேண்டும். ஒவ்வொரு குடும்ப வாழ்விலும் தாய்தான் இதயமாக விளங்குகிறாள்.

அத்தகைய தாய்மையுடைய மகளிருக்காகத் தனிப் பல்கலைக் கழகம் அமைப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன் என்று தெரசா கூறினார். அத்துடன் பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலவோர் அன்பின் வழியில் உயர்கல்வி என்ற தத்துவத்தில் நிலைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அன்னையால் தொடங்கப்பட்ட கட்டடத்திற்கு முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அடிக்கல் நாட்டினார். அதற்கு அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக் கழகம் என்று பெயர் சூட்டினார். தமிழக மக்களின் சார்பில் 2.3.1984 அன்று சென்னை வள்ளுவர் கோட்டத்தில் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது.

மத்திய - மாநில அமைச்சர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் அன்னைக்கு 3.3.1984 அன்று முனைவர் பட்டத்தை வழங்கிப் பெருமை சேர்த்தது.

விமர்சனத்திற்குக் கலங்காத அன்னை

அன்னை தெரசாவை உலகில் எந்த அளவு புகழ்ந்தார்களோ, அந்த அளவுக்கு விமர்சனமும் செய்தார்கள். ஆனால் எந்த விமர்சனத்துக்கும் தெரசா கலங்கவில்லை. தன்னை நோக்கி வந்த

எல்லாக் கேள்விக் கணைகளுக்கும் அவர் அளித்த பதில்கள் பக்குவம் நிறைந்ததாக இருந்தன. அன்னை தெரசா அளித்த பதில்களில் சில -

கேள்வி: ஏழைகளுக்குத் தேவையானதை எல்லாம் கொடுத்து, நீங்கள் ஏன் அவர்களைக் கெடுக்கிறீர்கள்?

பதில்: அப்படி எனில் கடவுளை விட நம்மைக் கெடுப்பவர் வேறு யாருமில்லை. ஏனெனில் அவரும் அனைவருக்கும் வழங்குகிறார்.

கேள்வி: நீங்கள் ஏன் அவர்களுக்கு மீன் வழங்குகிறீர்கள்? அதற்குப் பதில் தூண்டிலைக் கொடுக்கலாமே?

பதில்: நான் அவர்களைக் கண்டெடுக்கும் போது அவர்களால் நிற்கக் கூட முடியாது. பசியுடனோ, நோயுடனோ, அல்லல்பட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள். அந்த நிலை இங்கு வந்ததும் மாறும். அதற்குப் பின் அவர்கள் சொந்தக் காலில்தான் நிற்பார்கள். முடிந்தால் உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். நீங்கள் அவர்களுக்குத் தூண்டில் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுங்கள்.

கேள்வி: உலகில் ஏழைகளும், ஆதரவற்றவர்களும் எத்தனையோ கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். அத்தனை பேருக்கும் உங்களால் உதவிட முடியுமா?

பதில்: முடியவில்லைதான். எங்கள் பணி கடலில் கரைத்த பெருங்காயத்துக்குச் சமம். கடலில் கலக்கும் ஒரு துளி நீருக்குச் சமம். அந்தத் துளியும் கலக்கவில்லை என்றால், அது அளவிற்குக் கடல்நீர் குறையத்தானே செய்யும்.

கேள்வி: ஏழைகளிடம் அன்பு காட்ட வேண்டும் என்று உங்கள் மனதைத் தூண்டியது யார்?

பதில்: இயேசு கிறிஸ்து

கேள்வி: சாகும் நிலையில் இருப்பவர்களுக்குப் பணிவிடை... செய்வதில் பலன் இல்லை. பிறகு ஏன் அந்தப் பணிவிடையில் ஈடுபடுகிறீர்கள்?

பதில்: அவர்கள் இறப்பதை என்னால் தடுக்க முடியாது. ஆனால் இறக்கும் தறுவாயில் நம்மையும் கவனிக்க, அன்பு

செலுத்தச் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்த முடியும் அல்லவா?

கேள்வி : உங்களுக்குக் கடவுள் கொடுத்த வரம் என்று எதை நினைக்கிறீர்கள்?

பதில்: ஏழைகள்.

கேள்வி: எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?

பதில்: அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதன் மூலம் இயேசுவுக்குப் பணியாற்றுகிற வாய்ப்பை அவர்கள்தான் எனக்குத் தருகின்றனர். அதனால் ஏழைகளே எனக்குக் கிடைத்த பரிசுகள்.

கேள்வி: உங்களுக்குப் பிடித்தமான இடம் எது?

பதில்: கானிகட் முதியோர் இல்லம், ஆதரவற்ற முதியவர்களாக அங்கு வந்தவர்கள் எல்லாம் அன்புள்ளம் கொண்ட மனிதர்களுக்கு மத்தியில் மகிழ்ச்சி ததும்ப இறைவனை அடைவது அந்த இடத்தில்தான்.

கேள்வி: உங்கள் எதிர்காலத் திட்டம் என்ன?

பதில்: 'நேற்று' என்பது என் கையை விட்டுப் போய்விட்டது. 'நாளை' என் கையில் வரும் என்று சொல்வதற்கு வாய்ப்பில்லை. 'இன்று' எனது கையில் இருக்கிறது. இன்றைய தினம் என்னால் ஏழைகளுக்கும் நோயாளிகளுக்கும் என்ன உதவி செய்ய முடியுமோ, அதனைச் செய்து விட வேண்டும், தாமதப்படுத்தக் கூடாது. இதுதான் எனது திட்டம்.

அன்னை மொழிகள்

- ★ நீங்கள் அன்பு இல்லாமல் அற்புதங்கள் நிகழ்த்துவதை விட அன்புடன் தவறு செய்வதையே விரும்புகிறேன்.
- ★ எதையும் அன்புடன் செய்து பாருங்கள். அது உங்கள் வாழ்வையே இன்பமாக்கும்.
- ★ மனிதர்களை மதிப்பீடு செய்து கொண்டிருந்தால் ஒரு நாளும் உனக்கு அன்பு செய்ய வாய்ப்புக் கிடைக்காது.

- ★ நீங்கள் செய்யும் தவறு கூடப் புனிதமாகும். அந்தத் தவற்றை நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டால்.
- ★ அன்பு என்பது சொற்களில் வருவது இல்லை.
- ★ ஒரு தொழுநோயாளியின் உடலைத் தொடும்போது கடவுளைத் தொடுவதாகவே உணர்கிறேன்.
- ★ கருணை உள்ள சொற்கள் எளிமையானவை. பேசுவதற்கும் சுலபமானவை.
- ★ சிறிய விஷயங்கள் என்பதற்காக அலட்சியம் காட்டாதே. உன் உறுதி அங்கேதான் உறங்கிக் கிடக்கிறது.
- ★ ஏழைகளின் துயரமான தோற்றத்தில் தரிசனம் அளிக்கும் ஏசுபிரானுக்குச் சேவை செய்யுங்கள்.
- ★ தனி மனிதனாக ஒருவன் உலகையே நேசிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அடுத்து இருப்பவனை மட்டும் நேசித்தால் கூடப் போதுமானது.
- ★ எண்ணெய் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தால்தான் விளக்கு எரியும். நாம் அன்பு காட்டிக் கொண்டிருந்தால்தான் நம் மீதும் அன்பு எனும் வெளிச்சம் விழும்.
- ★ நல்லது செய்வதை உங்கள் வீட்டிலேயோ பள்ளியிலோ பணியிலோ செய்யத் தொடங்குங்கள்.
- ★ ரொட்டிக்காக ஏங்குபவனை விட, அன்புக்காக ஏங்குபவன் நிலைதான் பரிதாபத்துக்குரியது.
- ★ கீழ்ப்படிதல் என்ற ஆசீர்வாதம் எனக்கு இருக்கிறது.
- ★ நமக்கு ஒருவர் சேவை செய்வதை விட நாம் பிறருக்குச் சேவை செய்வதே சிறந்தது.
- ★ அன்பைத் தொடர்ந்து சோர்வில்லாமல் செய்வதில்தான் அதன் முழுமையும் வெற்றியும் அடங்கியுள்ளது.
- ★ மகிழ்ச்சி என்பது அருகில் இருக்கும் ஆன்மாக்களைத் தன்னோடு பிணைத்துக் கொள்ளும் அற்புத வலை.

- ★ ஏழ்மையும், நோயும் நிலவில் இருக்குமானால், அங்கும் சென்று சேவை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்.
- ★ மவுனத்தின் பலன் ஜெபம்.
ஜெபத்தின் பலன் நம்பிக்கை.
நம்பிக்கையின் பலன் அன்பு.
அன்பின் பலன் சேவை.
சேவையின் பலன் சமாதானம்.
- ★ இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏழைகளைப் பற்றிப் பேசுவது என்பது மிகவும் நாகரிகமாகவே ஆகி விட்டது. துரதிர்ஷ்ட வசமாக அவர்களுடன் பேசுவது என்பது நாகரிகமற்றதாக ஆகி விட்டது.
- ★ என்னுடைய தைரியத்தைப் போற்றுவதாகக் கூறுவோர்க்கு நான் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு குஷ்டரோகியின் உடம்பைத் தொடும் போதெல்லாம் நான் இறைவனின் உடம்பைத் தொடுகிறேன்.
- ★ நம்முடன் வாழ்வோரைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, நம்மை நாமே முதற்கண் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.
- ★ ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் புன்னகைப்பதற்குக் கூட நேரமின்றி நாம் ஏதோ அவசரத்தில் இருக்கிறோம்.
- ★ நம்முடைய உண்மையான தேவைகளைக் கடவுள் மட்டுமே அறிவார்.
- ★ அமைதி என்பது ஒரு புன்னகையிலே ஆரம்பமாகிறது.

✽ ✽ ✽

கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சிதம்பரனார்

பிறப்பும் வளர்ப்பும்

தீமிழக மக்களால் வ.உ.சி. என்று அன்புடன் அழைக்கப் படுபவர் தேசபக்தர், கப்பலோட்டிய தமிழர், வ.உ.சிதம்பரனார் அவர்கள். அவர் உலகநாதபிள்ளை-பரமாயி அம்மாள் தம்பதியருக்கு மகனாக 1872-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 6-ஆம் தேதி பிறந்தார். அவர் பிறந்த இடம் திருநெல்வேலி ஜில்லா தற்போதைய தூத்துக்குடி மாவட்டம் ஒட்டப்பிடாரம் என்னும் கிராமம் ஆகும்.

வ.உ.சி. இள வயதில் தூத்துக்குடி செயின்ட் சேவியர் உயர்தரக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றார். பிறகு சட்டப்படிப்பில் தேர்ச்சி பெற்று, 1900-ஆம் ஆண்டில் ஒட்டப்பிடாரத்தில் வழக்கறிஞர் தொழிலை ஆரம்பித்தார். அப்போது அவரது தந்தையாரும் வழக்கறிஞராகவே இருந்தார்.

மண வாழ்க்கை

பள்ளியம்மை என்ற நங்கை நல்லாளை வ.உ.சி. மணம் புரிந்து கொண்டார். திருக்குறளின் வாழ்க்கைத் துணை நலத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாக வள்ளியம்மையார் விளங்கினார். சிறிது காலத்தில் அந்த அம்மையார், அகால மரணமடைந்தார். துணைவியாரின் மறைவு வ.உ.சி. அவர்களைப் பெருங்கவலையில் ஆழ்த்தியது. பின்னர் வள்ளியம்மையாரின் குடும்பத்திலேயே மீனாட்சி அம்மையை மணம் புரிந்து கொண்டார். அந்த தம்பதியினருக்கு மூன்று மகன்களும், இரண்டு மகள்களும் வாரிசாகப் பிறந்தனர்.

தேசபக்தி

ப.உ.சி. அவர்கள் தன் பேச்சாற்றலாலும், திறமையாலும் வழக்கறிஞர் தொழிலைச் சிறப்பாகச் செய்து வந்தார். அந்த நேரத்தில் தேசபக்தி இவரது கவனத்தை ஈர்த்தது.

அவர் தீவிர தேசபக்தர் ஆனார். பாண்டியர், சோழர் காலத்தில் ஏழு கடலிலும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த தமிழர்களின் கப்பல் தொழிலை வெள்ளையர் பறித்துக் கொண்டு விட்டார்களே என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. வங்காளப் பிரிவினையை எதிர்த்து நாட்டில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பு சுதந்திரப் போரில் ஈடுபட அவருக்கு ஒரு அரிய சந்தர்ப்பமாக வாழ்த்தது. ஆகவே, அந்த சுதந்திரப் போரில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுத் 'தமிழ்நாட்டில் இரண்டாம் போர்முனை' ஒன்றை அவர் அமைத்து அதன் தளபதியாக இருந்து நடத்தினார். அவரது வீர முழக்கம் மக்கள் உள்ளத்திலே சுதந்திரக் கனலை மூட்டியது. மக்கள் திரண்டு எழுந்து அவரைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர்.

முதல் தாக்குதல்

அந்த சுதந்திரப் போரிலே தன் முதல் தாக்குதலை பிரிட்டிஷ் வியாபார சமூகத்தினர் மீது தொடங்கினார் சிதம்பரனார். பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆணியேவர் பிரிட்டிஷ் வியாபாரிகளே என்பது வ.உ.சி.யின் கருத்து. அச்சமயம், இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்கு மிடையே கப்பல் போக்குவரத்தை 'பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஸ்டீம் நேவிக்கேஷன் கம்பெனி' என்ற பெயரில் வெள்ளையர் கம்பெனி ஒன்று ஏகபோகமாக நடத்தி வந்தது. அந்த வர்த்தகத்தை எப்படியேனும் கைப்பற்றிவிட வேண்டும் என்று உறுதி கொண்டார் வ.உ.சி. 1906-ஆம் ஆண்டு தூத்துக்குடியில் 'சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி' என்ற பெயர் கொண்ட இந்தியக் கப்பல் கம்பெனியைத் தொடங்கினார். உள்ளூர் வியாபாரிகள் சிலருடைய பண உதவியால் ஆரம்பித்து தொடர்ந்து இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள வியாபாரிகளின் பேராதரவும் அந்த கம்பெனிக்குக் கிடைத்தது.

கப்பலோட்டிய தமிழன்

எஸ்.எஸ்.லாவோ, எஸ்.எஸ். காலியோ என்ற இரண்டு கப்பல்களை வாங்கி, இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்கும் இடையே கப்பல் போக்குவரத்தைத் தொடங்கினார். நாட்டின் நிலைமையை எடுத்து விளக்கியதன் பயனாகக் கப்பல் பிரயாணிகள் ஏற்றுமதி -

இறக்குமதி வியாபாரிகள் ஆகியோரின் ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் அவருக்குக் கிடைத்தது.

கம்பெனிக்குப் பாலநத்தம் ஐமீன்தாரும், மதுரை தமிழ்ச் சங்கத் தலைவருமான பாண்டித்துரை தேவர் தலைவர். வ.உ.சி. காரியதரிசி. அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவரும் பிரபல வழக்கறிஞருமான சேலம் சி.விஜயராகவாச்சாரியார் சட்ட ஆலோசகர் என கம்பெனி செயல்பட்டது.

இதனால், தங்கள் வர்த்தக நிலைமை மோசமாகி விட்டதைக் கண்டு கலக்கமடைந்தனர் பிரிட்டிஷ் கம்பெனியார். கட்டணங்களைப் படிப்படியாகக் குறைத்தும், பிரயாணிகளை இலவசமாக ஏற்றிச் செல்வதாகவும் அறிவித்தனர். வாடிக்கையாளர்களைத் தங்கள் பக்கம் திருப்பிக் கொள்ளப் பெருமுயற்சி செய்தனர். அத்துடன் நிற்கவில்லை, வ.உ.சி.யைத் தங்கள் பக்கம் இழுப்பதற்காக ஒரு பெருந்தொகையை அளிக்கக் கூட முன் வந்தனர். சுதந்திரத்திற்கான முயற்சி

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் ஆரம்பம், பொருளாதாரத் துறையில் சுதந்திரம் பெற இந்தியா செய்யும் முதல் முயற்சியே இது என இந்தியாவிருந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் கருதினர். ஆகவே இதற்குக் காரணமாயிருந்த வ.உ.சி.யை எப்படியாகிலும் சிறைக்குள் அடைத்து, அவரது முயற்சியைச் சிதைத்துவிட எண்ணம் கொண்டனர். அரசியலில் தீவிரமாய் ஈடுபட்டது அதிகாரிகளுக்கு அவர் மீது குற்றம் சுமத்த நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் ஆகிவிட்டது.

வ.உ.சி. காங்கிரசில் லோகமான்ய திலகரைத் தலைவராகக் கொண்ட தீவிரவாதக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். திலகரைத் தமது குருவாக ஏற்றுப் போற்றி வந்தார். திலகரும், இவரை தமிழ்நாட்டில் தமது பிரதம சிஷ்யராகக் கருதினார்.

தேசாபிமான சங்கம்

பொது மக்களிடையே சுதந்திர உணர்ச்சியைப் பரப்புவதற்காக, 1908-இல் திருநெல்வேலியில் தேசாபிமான சங்கத்தைத் தொடங்கினார் வ.உ.சி.

1908, மார்ச் மாதம் 9-ஆம் தேதி காங்கிரசின் மாபெரும் தலைவர்களில் ஒருவரான வங்கத்தின் முடிசூடா மன்னர் விபின் சந்திரபாலர் விடுதலை அடைந்தார். அவர் விடுதலையை நாடெங்கும் மக்கள் கொண்டாடினர். திருநெல்வேலியில் ஜில்லா கலெக்டர் தடை உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தார். அதையும் மீறி வ.உ.சி.யும் தேசபக்தர் சுப்பிரமணிய சிவாவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். பொதுக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்து வீர முழக்கம் செய்தனர்.

அதைக் கண்ட கலெக்டர் விஞ்சுதுரை கலகலத்துப் போனார். உடனே வ.உ.சி.யையும், சிவாவையும் கூட்டி வரச் செய்து பயமுறுத்தினார். ஜில்லாவை விட்டு வெளியேறி விடும்படியும், அரசியல் விவகாரங்களில் தலையிடக் கூடாதென்றும் நன்னடத்தை ஜாமின் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டார்.

சிறைத் தண்டனை

வ.உ.சி. கைது செய்யப்பட்டு ராஜதுரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு விசாரணை நடைபெற்றது. இந்த வழக்கில் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் முதலான பலர், சிதம்பரம் பிள்ளை தரப்பில் சாட்சி சொல்லியிருக்கிறார்கள். வ.உ.சி.க்கும், கலெக்டருக்கும் நடைபெற்ற உரையாடலை மகாகவி பாரதியார் கவிதையாக்கி இருக்கிறார்.

செஷன்ஸ் நீதிபதியால் ஜூலை மாதம் 7-ஆம் தேதி பிள்ளை அவர்களுக்கு ராஜதுவேஷக் குற்றத்திற்காகவும், சிவாவுக்கு உடந்தையாக இருந்ததற்காகவும் இரட்டை ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. இரட்டை ஆயுள் தண்டனை என்பது இருபதும் இருபதும் மொத்தம் நாற்பது வருஷம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அனுபவிக்க வேண்டியது. சிவாவுக்குப் பத்து ஆண்டு தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. தீர்ப்பு மக்களைக் கலங்க வைத்தது. நாட்டிலுள்ள பத்திரிகை அனைத்திலும் கண்டனம் செய்தி வெளியானது.

தண்டனைக் குறைப்பு

அப்பொழுது இந்திய மந்திரியாயிருந்த மால் பிரபு இந்தத் தண்டனை நியாயமில்லாதது என்று குறிப்பிட்டார். பின்னர்

சென்னை உயர்நீதிமன்ற அப்பீலில் பத்து வருஷங்களாகக் குறைத்தார். அதையும் ஏக காலத்தில் அனுபவிக்குமாறு தீர்ப்பளிக்கச் செய்தார். அதன் பின்னர் லண்டன் பிரிவிசுவன்ஸில் அப்பீலில் ஆறு வருஷங்கள் கடுங்காவல் தண்டனையாகக் குறைக்கப்பட்டது.

வ.உ.சி. அவர்களுக்கு அப்போது முப்பத்தைந்து வயதுதான். நல்ல இளமைப் பருவத்தில் மனைவி, மக்களைப் பிரிந்து ஆறு வருஷங்கள் சிறைச்சாலையில் செக்கிழுத்து, கல் உடைத்து, கூழ் குடித்துத் துன்பங்கள் அனுபவித்தார்.

அவரது லட்சிய உருவமான சுப்பல் கம்பெனி வ.உ.சி. சிறைப்பட்ட உடனேயே முறிந்து போய்விட்டது. கம்பெனியின் பங்குதாரர்கள் அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுத்துக் கைவிட்டு விட்டனர்.

குன்றிய உடல்நலம்

தேசபக்தர், வழக்கறிஞர், கப்பலோட்டிய வீரர், தேசத்திற்காகச் சிறை சென்ற தளபதி, சிறையிலிருந்து வெளி வந்தவுடன் அவரை சுப்பிரமணிய சிவா மட்டும் வரவேற்கவில்லை, வறுமையும் வரவேற்றது; உடல்நலம் குன்றியது. வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக அவர் மீண்டும் வழக்கறிஞர் தொழிலை மேற்கொண்டார். அந்நிலையில் கூட அவர் தேச சேவையிலிருந்து விலகவில்லை. இயன்ற அளவு பணி செய்து கொண்டிருந்தார்.

எழுத்தார்வம்

தீருக்குறளில் அவருக்கு ஈடுபாடு அதிகம். தொல்காப்பியம், திருக்குறள், ஜேம்ஸ் ஆலனின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் முதலியவற்றைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

தமிழார்வம், நன்றி மறவாமை, அஞ்சா நெஞ்சம், எளியவர்களிடம் இரக்கம், தேசபக்தி, நேர்மை இவை வ.உ.சி.யின் குண இயல்புகள்.

அவர் தம் சுயசரிதையைக் கவிதையாக இயற்றியிருந்தார். அது வ.உ.சி சுய சரிதை என்ற நூலாக வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

தமிழ்ப் பற்று

ஞானசிகாமணி முதலியார் என்ற தம்முடைய நண்பர் தமக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்ததின் நினைவாக தமது மூத்த புதல்விக்கு ஞானவல்லி எனப் பெயர் வைத்தார். தமது குடும்பத்திற்குப் பெரிதும் உதவி செய்த சீத ஆறுமுகம் பிள்ளை அவர்களின் பெயரைத் தம்முடைய இரண்டாவது புதல்வருக்கு வைத்தார். கோவை வழக்கறிஞர் சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார் தமக்காக வழக்குகளில் விவாதித்ததற்காக மூன்றாவது புதல்வருக்கு சுப்பிரமணியன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். தில்லையாடி வேதியப் பிள்ளை செய்த உதவி காரணமாகத் தம்முடைய புதல்விக்கு வேதவல்லி என்ற பெயரைச் சூட்டினார். தாம் சிறையினின்று மீண்ட பின்னர் வக்கீல் சன்னது மீண்டும் கிடைக்க உதவி புரிந்த வால்ஸ் துரை ஞாபகார்த்தமாக தமது கடைசிப் புதல்வருக்கு வாலேஸ்வரன் என்றும் பெயரிட்டுத் தம்முடைய நன்றி மறவாமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மறைவு

1936-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18-ஆம் தேதி தமிழகத்தின் தவப்புதல்வன் வ.உ.சி. அமரரானார்.

வழக்கறிஞராக வ.உ.சி.

வ.உ.சி.யின் தந்தை உலக நாத பிள்ளை மட்டுமின்றி அவரது முன்னோர்களும் வழக்கறிஞர் தொழிலிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர். அத்தொழிலில் புகழோடு செல்வமும் ஈட்டியவர்கள். பொதுவாக அக்குடும்பத்தினரைக் குறிப்பிடும்போது வக்கீல் குடும்பத்தினர் என்றே அழைக்கலாயினர். செல்வச் செழிப்போடு இருந்தவர்கள், ஏழைகளுக்கு வாரி வழங்கும் வள்ளல் தன்மை உடையவர்களாகவும் இருந்தனர்.

வ.உ.சி. தன் ஆரம்பக் கல்வியை ஒட்டப்பிடாரத்திலுள்ள திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் பெற்றார். திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் வ.உ.சி. தமிழ்க்கல்வியே கற்றார்.

உலகநாத பிள்ளை தன் மகன் ஆங்கிலத்திலும் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என விருப்பம் கொண்டார். அந்தக் காலத்தில்

ஒட்டப்பிடாரத்தில் ஆங்கிலப் பள்ளி எதுவும் இல்லாமல் இருந்தது. அதனால், தன் மகனுக்காகவே ஒரு ஆங்கிலப் பள்ளியைத் தொடங்கினார் உலகநாதபிள்ளை. ஆசிரியராக நாதப்பிள்ளை என்பவரை நியமித்தார். அப்பள்ளியில் வ.உ.சியோடு மற்ற மாணவர்களும் சேர்ந்து ஆங்கிலம் பயின்றனர்.

இப்படியாக வ.உ.சி. ஆங்கிலத்தில் சிறந்த புலமை பெற்றார். அதே நேரம் தாம்மொழியாகிய தமிழ்மொழியின் மீதிருந்த பற்றும் குறைவில்லாமல் இருந்தது.

தன் முன்னோர்கள் போல வ.உ.சி.க்கும் வழக்கறிஞராக வேண்டும் என்பதில் விருப்பம் இருந்தது. திருச்சி கல்லூரியில் சட்டம் பயின்றார். 1895-ஆம் ஆண்டு வழக்கறிஞர் தேர்விலும் வெற்றி பெற்றார்.

வழக்கறிஞராகத் தேர்ச்சி பெற்ற சிதம்பரம் அவர்கள் பணிபுரிவதற்காக ஒட்டப்பிடாரத்தையே தேர்ந்தெடுத்தார். அவரது முன்னோர்கள் அனைவருமே அங்குதான் பணிபுரிந்தனர். ஒட்டப்பிடாரத்திலுள்ள மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர் பணியைத் தொடங்கினார் அவர்.

சிவில் வழக்குகளும், கிரிமினல் வழக்குகளும் அவரைத் தேடி வந்தன. ஆனால் வ.உ.சியோ கிரிமினல் வழக்குகளில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினார். அவர் தனது அறிவு மற்றும் வாதத் திறமையால் குறுகிய காலத்திலேயே புகழ்பெற்ற கிரிமினல் வழக்கறிஞரானார்.

வ.உ.சி.க்கு வக்கீல் தொழிலில் அதிக வருமானம் கிடைத்தது. ஆயினும் அவர் ஒரு போதும் பொய் வழக்குகளிலோ, சட்டத்திற்குப் புறம்பான வழக்குகளிலோ ஈடுபட்டதே இல்லை. நேர்மையும், நீதியும் நிரம்பிய வ.உ.சி. பல சிக்கலான வழக்குகளில் நேரடியாகத் தலையிட்டு, இரு கட்சியினரையும் சமரசம் செய்து வைத்தார். அதனால் தனக்கு வருமானம் குறைந்து விடுமே என்று வருந்திய தில்லை. இவையெல்லாம் மற்றவர்கள் இவர் மீது பொறாமை கொள்ளும்படி செய்தது.

ஒருமுறை காவல் துறையைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியம் என்பவரை ஒருவன் கொல்ல செய்ததாகச் சொல்லிக் காவல்துறை அதிகாரிகளே பொய் வழக்குப் போட்டனர். வ.உ.சி. அந்த வழக்கில் ஆஜராகி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு விடுதலை பெற்றுத் தந்தார்.

இதனால் காவல்துறை அதிகாரிகளுக்கு வ.உ.சி. மீது கோபமேற்பட்டது. அதன் காரணமாக அவர் மீது பொய் வழக்கொன்றைத் தொடுத்தனர். ஆனால் அவ்வழக்கில் வ.உ.சி.யே வெற்றி பெற்று, தான் குற்றமற்றவர் என்பதை நிரூபித்தார். மேலும் சில லஞ்ச வழக்குகளிலும் ஆஜராகி, லஞ்சம் வாங்கிய அதிகாரிகளுக்குத் தண்டனை பெற்றுத் தந்தார்.

சுதேசிக் கப்பல் போக்குவரத்து

வ.உ.சி. அவர்கள் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி ஒன்றைத் தொடங்கத் தீர்மானித்தார்.

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி சொந்தமாகக் கப்பல் வாங்கும் அளவிற்குப் பணம் சேரவில்லை. அதனால், ஷாலைன் ஸ்டீமர்ஸ் கம்பெனியிடமிருந்து கப்பல்களை வாடகைக்கு வாங்கி கம்பெனி நடந்து வந்தது. சுதேசிக் கொள்கைகளை ஆதரித்த இந்தியர்கள் கப்பல் கம்பெனிக்கும் ஆதரவு அளித்தனர். தங்கள் சரக்குகளைச் சுதேசிக் கப்பலில் ஏற்றவே விரும்பினர்.

ஆனால், இந்நிலை தொடர்ந்து நீடிக்கவில்லை. சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை எப்படியேனும் ஒழித்துக் கட்ட விரும்பிய பிரிட்டிஷார் கம்பெனியின் உரிமையாளரை அச்சுறுத்தியதே காரணம்.

பிரிட்டிஷாரின் அச்சுறுத்தலினால் பயந்து போன உரிமையாளரும், சுதேசிக் கம்பெனிக்குக் கப்பல்கள் வாடகைக்குத் தருவது விருந்துபின்வாங்கினார். சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக்கு ஆதரவுத்தன் மூலம், பிரிட்டிஷர் கப்பல் கம்பெனியைப் பகைத்துக் கொண்டனர் இந்திய வணிகர்கள் பலர். அவர்கள் என்ன செய்வது என்பதை

அறியாது, வ.உ.சி.யிடம் வந்து முறையிட்டனர். இக்கட்டான அந்த மாதிரி சூழ்நிலையிலும் மனம் தளர்ந்து விடாமல் இருந்தார் வ.உ.சி.

இலங்கை சென்று, அங்கிருந்து கப்பல் ஒன்றை குத்தகைக்குப் பேசி இந்தியாவிருக்குக் கொண்டு வந்தார். அதனால் இந்திய வணிகர்கள் சிறிதளவு சமாதானமானார்கள். எனினும் குத்தகைக் கப்பலை நீண்ட நாட்களுக்கு நம்ப முடியாது என்ற பயம் வந்தது. வ.உ.சி.க்கும் நம்மிடம் சொந்தமாகக் கப்பல் இல்லாதவரையிட பிரிட்டிஷாரை எதிர்க்க முடியாது என்ற உண்மை புரிந்தது.

சொந்தக் கப்பல்கள்

சொந்தமாய்க் கப்பல் வாங்கி விடலாம் என்று தீர்மானித்தாலும், கப்பல் வாங்குவது என்பது சுலபமான வேலை இல்லையே! தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் பலரும் பொருளுதவி செய்தும் போதுமான பணம் சேர்ந்தபாடில்லை.

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி தமிழகத்திற்காக மட்டுமானது இல்லையே! அதனால் பம்பாய் சென்று அங்குள்ள வணிகர்களிடமும் பொருளுதவி பெற வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார் வ.உ.சி. எப்படியும் கப்பலோடு திரும்புவேன் என்ற உறுதியோடு பம்பாய் புறப்பட்டுச் சென்றார் வ.உ.சி.

வட இந்தியா சென்ற வ.உ.சி. நீண்ட நாட்கள் அங்கே தங்கியிருக்கும்படி நேர்ந்தது. அவ்வேளையில் அவரது மகன் உலகநாதன் கடுமையான நோயினால் பாதிக்கப்பட்டான். மனைவி மீனாட்சியம்மாளும் தாய்மை அடைந்திருந்தார். இந்தக் காரணங்களுக்காக ஊருக்குத் திரும்பி வரும்படி நண்பர்கள் கடிதம் மூலம் வற்புறுத்தினர்.

கப்பலோடு திரும்புவேன் என்ற கொள்கையில் உறுதியாக இருந்த வ.உ.சி. ஊருக்கு வரவில்லை. சிதம்பரனாரின் மகன் உலகநாதன் மரணம் அடைந்தான். தனது குடும்பத்தைவிட தாய் நாடும் அதன் விடுதலையுமே பெரிது என்ற எண்ணத்தில் இருந்த வ.உ.சி.க்கு இவை பெரிதாகத் தோன்றவில்லை.

கப்பலோடு வருகை

தூன் எண்ணப்படியே 'காலிபா' என்னும் கப்பலை வாங்கிக் கொண்டு வ.உ.சி. தூத்துக்குடி வந்தார். எஸ்.வேதமூர்த்தி என்பவர் பிரான்ஸ் நாட்டிற்குச் சென்று 'லாவோ' என்ற கப்பலை வாங்கி வந்தார். கூடவே இரண்டு இயந்திரப் படகுகளும் வாங்கப்பட்டு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி சிறப்பாகத் தன் வணிகத்தைத் தொடங்கியது.

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு கப்பல்களை வாங்கி சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை நடத்திக் காட்டிய வ.உ.சி.யை இந்தியப் பத்திரிகைகள் வெகுவாகப் பாராட்டி எழுதின. தமிழ் மக்களும் அவரைக் 'கப்பலோட்டிய தமிழர்' என்று போற்றினர்.

இந்திய வணிகர்கள் அனைவரும் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் கப்பல்களிலேயே தங்கள் பொருட்களை ஏற்றிச் சென்றனர். வணிகர்கள் மட்டுமின்றி, பயணிகளும் சுதேசிக் கப்பல்களையே தேடி வரத் தொடங்கினர்.

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் வளர்ச்சியைக் கண்டு பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனிகள் புழுங்க ஆரம்பித்தன. அதனால் அவர்கள் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை ஒழித்துக்கட்ட பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். தங்கள் கட்டணத்தைக் குறைத்துப் பார்த்தனர். அப்போதும், இந்திய மக்கள் சுதேசிக் கப்பல்களையே நாடி வந்தனர். எனவே, இலவசமாகப் பயணிகளை ஏற்றிச் செல்லவும் முன் வந்தனர். மக்கள் அதற்கும் மசியவில்லை.

கடைசி அஸ்திரமாக, வ.உ.சி.யை பிரிட்டிஷார் தனியே அழைத்து அவரிடம் பேரம் பேசத் தொடங்கினர். அதாவது, சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை விட்டு விலகி விட வேண்டும் எனவும், அதற்காக அவருக்கு லட்ச ரூபாய் தருவதாகவும் ஆசை வார்த்தை கூறினர். தாய்நாட்டுப் பற்றும், தியாகமுமே உருவான வ.உ.சி.யின் காதுகளில் இது எதுவும் விழவில்லை.

இந்தியத் தொழில் வளர்ச்சி

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியோடு இந்தியத் தொழில் வளர்ச்சி யிலும் வ.உ.சி. கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார். சென்னை

விவசாயக் கைத்தொழிற் சங்கம் ஒன்றை நிறுவினார் அவர். இந்தியர்கள் பலர் இச்சங்கத்தின் பங்குகளை விலைக்கு வாங்க ஆர்வம் கொண்டனர். இவை தவிரதரும் சங்க நெசவுச் சாலை, தேசிய பண்டகச் சாலை போன்ற நிறுவனங்களையும் வ.உ.சி. தொடங்கினார்.

வங்கப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து இந்தியத் தலைவர்களின் போராட்டம் பிரிட்டிஷாருக்கு நடுக்கத்தைக் கொடுத்தது. அதோடு தமிழகத்தில் வ.உ.சி.யின் நிறுவன வளர்ச்சி வேறு. இதுவும் அவர்களுக்கு அச்சத்தைத் தந்தது. அதனால் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை எப்படியும் ஒடுக்கி விட வேண்டும் என்றே நினைத்தனர். ஆங்கிலேயரின் இச்சதிச் செயலுக்குச் சில இந்திய அதிகாரிகளும் துணையாக இருந்தனர் என்பது வருத்தமான விஷயம்.

பல விதங்களில் யோசனை செய்து சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி மீது பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனியார் பொய்க் குற்றச்சாட்டு ஒன்றினைச் சுமத்தினர். அதாவது சுதேசிக் கப்பல் பிரிட்டிஷ் கப்பலின் மீது மோத முயன்றதாகக் குற்றம் சாட்டியதோடு இனி பிரிட்டிஷ் கப்பல் புறப்பட்டுச் சென்ற பின்னரே சுதேசிக் கப்பல் புறப்பட வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தனர்.

ஆனால் வ.உ.சி.யும், சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி நிர்வாகிகளும் இது பொய்யான குற்றசாட்டு என்று நீதிமன்றத்தில் நிரூபித்தனர். அதனால், இந்த வழக்கு தள்ளுபடியானது. சுதேசிக் கப்பல் எந்த நேரத்திலும் புறப்படலாம் என்று தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. ஆனாலும், பிரிட்டிஷ் துறைமுக அதிகாரிகள், சங்க அதிகாரிகளின் இடைஞ்சல்கள் நின்றபாடில்லை.

சங்கம் தோற்றம்

வங்கப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் வலுப்பெற்றது. ஆங்கில அரசினை எதிர்த்து பல்வேறு போராட்டங்களில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர் காங்கிரசார். காங்கிரஸில் மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் என இரு பிரிவினர் இருந்தனர்.

தீவிரவாதக் குழுவிற்குத் தலைமை வகித்து வழி நடத்திச் சென்றவர் பால கங்காதர திலகர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை ஒழிக்க பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட அவர், சங்கம் ஒன்றையும் நிறுவ முற்பட்டார். அது தேசாபிமானச் சங்கம் என அழைக்கப்பட்டது.

இச்சங்கத்தை நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் நிறுவ நினைத்த திலகர் அதற்காக சில தலைவர்களையும் தேர்ந்தெடுத்தார். தமிழகத்தில் இச்சங்கத்தின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் வ.உ.சி.

சங்கத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வ.உ.சி. அவர்கள் அச்சங்கத்தின் சார்பில் பொதுக்கூட்டங்கள் பல நடத்தினார். அதன்மூலம், அந்நிய தேசப் பொருட்களை விலக்கவும், சுதேசப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தவும் மக்களிடம் கேட்டுக் கொண்டார். மக்கள் எழுச்சி

அக்காலத்தில் இந்தியத் தலைவர்கள் பலரும் பொதுக் கூட்டங்களில் ஆங்கிலத்தில் உரை நிகழ்த்துவதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் வ.உ.சியோ தமிழ்மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர். அவர் தமிழ்ச் சொற்பொழிவு கேட்டு மக்கள் எழுச்சி பெற்றனர்.

சிவாவின் உதவி

இவ்வேளையில் வ.உ.சி. அவர்களின் தேசியப் பணிகளுக்கு உதவியாக விளங்கி வந்தவர் சுப்பிரமணிய சிவா அவர்கள். சுப்பிரமணிய சிவாவின் பேச்சாற்றலை அறிந்த தேசாபிமானச் சங்கத்தார் அவரையும் தங்கள் சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டனர். வ.உ.சியும், சிவாவும் இணைந்து பல பொதுக்கூட்டங்களில் உரையாற்றினர். தேசாபிமானச் சங்கம் தமிழகத்தில் செழித்து வளர்ந்தது. அது மக்களின் மனதில் விடுதலை வேட்கையையும், வீரத்தையும், சுதேச ஈடுபாட்டினையும் கொழுந்து விட்டு எரிய வைத்தது.

தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை

தமிழகத்தில் தேசாபிமானச் சங்கம் நிறுவப்பட்டு சுதேசக் கொள்கைகள் பரவி வந்தன. அந்த சமயத்தில் தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர்கள் ஊதிய உயர்வு வேண்டிப் போராடினர். கோரல் மில்லின் உரிமையாளர்களாக ஆங்கிலேயர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் ஊதிய உயர்வுக் கோரிக்கையை மறுத்தனர். அதனால் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட வேண்டி வந்தது.

தொழிலாளர்களின் கோரிக்கையில் இருந்த நியாயத்தை உணர்ந்தார் வ.உ.சி. அதனால் அப்போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். வேலை நிறுத்தத்தினால் வருமானத்தை இழந்த தொழிலாளர்களுக்கு வ.உ.சி. நிதி திரட்டி உதவி செய்தார்.

வேலை நிறுத்தம் நடைபெறும் நாட்களில் வ.உ.சி. பொதுக் கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்வார். கூட்டத்தில் தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றம் பற்றி எடுத்துரைப்பார். அவரது உணர்ச்சி பொங்கும் உரை, தொழிலாளர்களின் மனதில் தைரியத்தையும், ஊக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது. தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறும்வரை போராட்டத்தைத் தொடர்வதென முடிவு செய்தனர்.

தொழிலாளர்கள் போராட்டம் தொடர்வதற்கு வ.உ.சியின் பேச்சுக்களே காரணம் எனக் கருதிய, மில் முதலாளிகள் அவர் மீது வழக்குத் தொடர்ந்தனர். ஆனால் அதற்காக எல்லாம் அச்சம் கொள்ளாமல் தொடர்ந்து தொழிலாளர்களுக்கு ஊக்கம் தருவதில் கவனமாக இருந்தார் வ.உ.சி. அவர்கள்.

இந்தச் செயல் தொழிலாளர்கள், பாட்டாளிகள் மத்தியில் வ.உ.சியின் செல்வாக்கை உயர்த்தியது. அவரது சுதேசக் கொள்கைக் கூட்டங்களுக்குத் தொழிலாளர்களும் வந்து ஆதரவு தர ஆரம்பித்தனர்.

சிறை வாசம்

மக்களிடையே வ.உ.சி. அவர்களின் செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தது. ஆங்கிலேய அரசுக்கு அது எரிச்ச

லாட்டியது. அதனால் ஆங்கிலேய அரசு அதிகாரிகள் தந்திர வலைவீசி வ.உ.சி.யைக் கைது செய்தனர். உடன் சுப்பிரமணிய சிவாவும் கைதானார்.

வ.உ.சி. கைது செய்யப்பட்ட செய்தி திருநெல்வேலி மட்டு மல்லாமல், தூத்துக்குடி பகுதிகளுக்கும் பரவியது. தொழிலாளர் களும், இளைஞர்களும் அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் குதித்தனர். கலவரம் மூண்டது.

கைது செய்யப்பட்ட வ.உ.சி. மற்றும் சுப்பிரமணிய சிவா மீது வழக்குப் பதிவானது. வழக்கு மீது விசாரணை நடைபெற்றது. வ.உ.சி சார்பில் மூன்று வழக்கறிஞர்கள் வாதாடினார்கள். வ.உ.சி.க்கு ஆதரவாக பாரதியார் உள்பட பலர் சாட்சி கூறினர். அதே நேரம் அவருக்கு எதிரான சாட்சிகளை அரசும் தயார் செய்தது. இவ்வழக்கில் நீதிபதியாக இருந்த பின்னே என்ற ஆங்கிலேயர் வ.உ.சி. குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பு வழங்கினார்.

சுப்பிரமணிய சிவாவுக்கு அரசு அவமதிப்புக் காரணம் காட்டிப் பத்தாண்டுகள் சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. வ.உ.சி.க்கு நாற்பதாண்டுகள் சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

மும்பத்தைந்து வயதே ஆகியிருந்த வ.உ.சி.க்கு நாற்ப தாண்டுகள் தண்டனை என்ற செய்தி அனைவரையும் அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியது. ஆனால் வ.உ.சி.யோ கலங்கவில்லை. துணிவுடன் சிறைக்குச் செல்லத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டார்.

எதிர்ப்புக் குரல்

வ.உ.சி.க்கு விதிக்கப்பட்ட இக்கொடிய தண்டனைக்கு எதிராகத் தென்னிந்தியாவில் மட்டுமல்ல, வட இந்தியத் தலைவர் களும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினர். வட இந்திய, தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகள் பலவும் இத்தண்டனையைக் கண்டித்து எழுதின. ஆங்கில அரசால் அளிக்கப்பட்ட இத்தண்டனை சில ஆங்கிலேயர் களுக்கே அதிருப்தியைத் தந்தது.

வ.உ.சி. சிறையில் அடைக்கப்பட்டார் என்றாலும் வழக்கின் மேல்முறையீட்டு விசாரணைகள் நீதிமன்றத்தில் நடைபெற்று வந்தன. பல மேல்முறையீடுகளுக்குப் பின்னர் வ.உ.சி.யின் சிறைத் தண்டனை ஆறு ஆண்டுக் கடுங்காவல் தண்டனையாகக் குறைக்கப் பட்டது.

செக்கிழுத்த சிதம்பரனார்

வ.உ.சி. தனது சிறைவாசத்தின் சில ஆண்டுகளைக் கோயம்புத்தூர்ச் சிறையிலும், சில ஆண்டுகளைக் கண்ணனூர்ச் சிறையிலும் கழித்தார்.

செல்வந்தர் குடும்பத்தில் பிறந்து சீமானாக வாழ்ந்த வ.உ.சி. அவர்கள் சிறையில் மிகவும் கொடிய வாழ்க்கை வாழ வேண்டி இருந்தது. தினமும் அவருக்கு உணவாகக் கேழ்வரகுக் கூழ்தான் தரப்பட்டது. அவர் தனிமைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதால் பேச்சுத் துணைக்குக் கூட ஆளின்றி மிகவும் தவித்துப் போனார். அதோடு சுகாதாரமற்ற சிறைவாசம் வேறு. அது அவரது உடலின் ஆரோக்கியத்தைக் குறைத்தது.

அவர் உடல் நலிவுற்றிருந்த போதும், சிறை அதிகாரிகளால் பல கடின வேலைகளைச் செய்யுமாறு ஆணையிடப்பட்டார். சிறையில் செக்கிழுக்கும் பணி செய்ய வேண்டி இருந்தது.

தாய்நாட்டின் சேவைக்காக எத்தகைய துன்பத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளும் மனம் கொண்ட வ.உ.சி. தன் உடல் நலத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் செக்கிழுத்தார். அதனால் பல நாட்கள் உடல் களைப்படைந்து மயங்கிச் சாய்ந்தார்.

மனதைக் கலங்கடித்த சம்பவங்கள்

வ.உ.சி. உடலளவில் எத்தகைய துன்பத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளும் உறுதி படைத்தவராக விளங்கினார். ஆனாலும் அவரது மனதைக் கலங்கடித்த சில சம்பவங்கள் நடக்கவே செய்தன.

வ.உ.சி.யுடன் சேர்ந்து சிறைக்குச் சென்றவர் சுப்பிரமணிய சிவா. அவருக்கு கம்பனி மயிர் வெட்டும் வேலை தந்தனர் சிறை அதிகாரிகள். பணியின் தீவிரம் சிவாவைத் தொழுநோய் நோயாளியாக்கியது.

தன்னுடன் இணைந்து நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக பாடுபட்ட சிவாவிற்கு நேர்ந்துவிட்ட துயரம் வ.உ.சி.யின் மனதினை வேதனைக்குள்ளாக்கியது. அதோடு சிறைச்சாலைக்கு வெளியே நிகழ்ந்த சில சம்பவங்களும் அவரைக் கலங்கடித்தன. அதில் ஒன்று சுதேசிக் கம்பெனியின் சரிவு.

கப்பல் கம்பெனியின் சரிவு

சொந்தமாகக் கப்பல் வாங்குவதற்காக வ.உ.சி. சந்தித்த இன்னல்கள், பட்ட துன்பங்கள் ஏராளம். தனது மகனின் உடல்நலக் குறைவைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக் காகக் கப்பல் வாங்கும் வேலைக்காக வட இந்தியா சென்றார்.

பாடுபட்டு வ.உ.சி. உருவாக்கிய சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி வ.உ.சி. சிறை சென்ற காலத்தில் சரிய அரம்பித்தது. வ.உ.சி.யின் சிறை நிர்வாகத்தில் நன்றாக இருந்தது கப்பல் கம்பெனி. ஆனால் வ.உ.சி.க்குப் பிறகு வந்த நிர்வாகிகளால் கப்பல் கம்பெனியைச் சிறப்பாக நிர்வகிக்க முடியாமல் போனது.

கப்பல் கம்பெனியைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தால் பிரிட்டிஷாரின் எதிர்ப்பு ஏற்படும். அதைச் சமாளிக்கும் திறன் அவர்களிடம் இல்லை. அதோடு, பொய் வழக்குப் போட்டு வ.உ.சி.யைச் சிறையில் தள்ளியது போல தங்களையும் தள்ளி விடுவார்களோ என்ற பயம் ஏற்பட்டு விட்டது.

பயம் கொண்ட நிர்வாகிகள் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக்குச் சொந்தமான இரண்டு கப்பல்களையும் விற்று விட்டனர். அதிலும் வ.உ.சி. வட இந்தியா சென்று வாங்கி வந்த காலியா கப்பலை பிரிட்டிஷாரிடமே விற்று விட்டதைத்தான் வ.உ.சி.யால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர் கப்பல் கம்பெனியைத் தொடங்

கியதே, இந்திய நாட்டின் பெருமையை நிலைநிறுத்தத்தான். நிர்வாகிகளின் செயலால் அது வீழ்ந்ததைக் கண்டு பெரும் துயரத்துக்கு ஆளானார்.

இது மாதிரி துயரம் கொடுத்தோடு நிர்வாகிகள் நிற்கவில்லை. கம்பெனியின் சரிவுக்குக் காரணம் வ.உ.சி.யின் அரசியல் நடவடிக்கைகள்தான் எனக் குற்றம் சுமத்தினர்.

இதுபோல பணத்தை மட்டுமே பெரிதாகக் கருதியவர்கள் வ.உ.சி.க்கு எதிராகக் குற்றம் சாட்டியது ஒருபுறம் இருந்தாலும், ஆதரவாகவும் பல இளைஞர்கள் இருந்தனர்.

புரட்சி அமைப்பு

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இளைஞர்கள் சிலர் புரட்சி அமைப்பு ஒன்றைத் தோற்றுவித்தனர். இதன் தலைவராக மராட்டியத்தைச் சேர்ந்த வீரசாவர்க்கர் இருந்தார். இந்த புரட்சி அமைப்புக்கு இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளிலும் பிரதிநிதி இருந்தனர். தமிழகத்திலும் 'அபிநவ பாரத சங்கம்' என்ற பெயரில் இளைஞர் அமைப்பு செயல்பட்டு வந்தது.

வ.உ.சி.யும், சுப்பிரமணிய சிவாவும் கைது செய்யப்பட்ட போது, திருநெல்வேலியில் கலகம் ஏற்பட்டது. அந்தக் கலகத்தில் துணை கலெக்டர் ஆஷ் துரையால் நான்கு இளைஞர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். தொடர்ந்து வந்த சம்பவங்களுக்குப் பிறகு வாஞ்சிநாதன் என்ற இளைஞரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார் ஆஷ்துரை. ஆஷ் துரையைக் கொன்ற பின், வாஞ்சிநாதன் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

சிறையிலிருந்த வ.உ.சி. இதனை அறிந்தார். அவர் புரட்சி இளைஞர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் விதமாகப் பல்வேறு செய்திகள் அனுப்பினார். அதில் ஒன்றில் 'ஆங்கிலேயரை இந்தியாவை விட்டு விரட்டுவது நம் நோக்கம்தான். எனினும் இது போன்ற பலாத்காரச் செயல்களில் ஈடுபட்டு இளைஞர்கள் தங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளக் கூடாது!' என்று அறிவுறுத்தினார்.

விடுதலை

1912-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் வ.உ.சி.யின் சிறை வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தது. விடுதலையானவருக்கு அந்த நேரத்தில் ஆதரவாக இருந்தவர்கள் பாரதியாரும், சுப்பிரமணிய சிவாவும் மட்டுமே.

ராஜதுரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்ததால் வ.உ.சி.யின் வழக்கறிஞர் சான்றிதழ் ரத்து செய்யப்பட்டிருந்தது. எனவே விடுதலையாகி வந்தபின் அவர், சிறிது காலம் சென்னையில் தங்கியிருந்தார். பல பொது நலப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். பெரம்பூர் ரயில் பெட்டித் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாகவும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

தனது வழக்கறிஞர் அங்கீகாரத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த வ.உ.சி.க்கு ஆங்கிலேய நீதிபதியாக இருந்த வால்ஸ் உதவினார். அவர் உதவியால் வழக்கறிஞர் அங்கீகாரத்தை மீண்டும் பெற்றார் வ.உ.சி. அவர் தனக்குச் செய்த உதவிக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாகத்தான், தனது மகனுக்கு வாலேஸ்வரன் என்று பெயர் வைத்தார்.

தாயகத்துப் பணி

வழக்கறிஞர் அங்கீகாரம் கிடைக்கப் பெற்ற வ.உ.சி. கோவில்பட்டிக்குச் சென்று வக்கீல் தொழிலைத் துவக்கினார்.

மீண்டும் வழக்கறிஞர் தொழிலில் ஈடுபட ஆரம்பித்த வ.உ.சி.யின் மனதில் தாய்நாட்டுப் பற்று மீண்டும் துளிர்விட ஆரம்பித்தது. அவர் காங்கிரஸ் பேரியக்கத்தோடு இணைந்து விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட ஆரம்பித்தார்.

1920-ஆம் ஆண்டு காந்திஜி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். இது பற்றிய தீர்மானம் மேற்கொள்ள கல்கத்தாவில் லாலா லஜபதி ராயின் தலைமையில் காங்கிரஸ் மாநாடு நடைபெற்றது. வ.உ.சி.யும் அதில் கலந்து கொண்டார்.

காங்கிரஸின் தீவிரவாத அமைப்பைச் சேர்ந்தவராக இருந்தவர் வ.உ.சி.. அதனால் அவருக்கு காந்திஜியின் கொள்கைகள் உகந்ததாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் மாநாட்டில் நிகழ்ந்த வாக்கெடுப்பிலோ ஒத்துழையாமை இயக்கத் தீர்மானம் நிறைவேறியது.

தீர்மானத்தில் ஒப்புதல் இல்லாததால் வ.உ.சி. காங்கிரஸ் லிருந்து விலகினார். தமிழகம் திரும்பிய அவர், காந்திஜியின் ஒத்துழையாமை இயக்கக் கொள்கைகள், இந்திய நாட்டிற்கு விடுதலை பெற்றுத் தராது என்று அறிக்கைகள் வெளியிட்டார். ஆங்கிலேய அரசின் அதிகார மையங்களில் இந்தியர்களும் இணைந்து கலங்கடிக்க வேண்டும் என்பது வ.உ.சி. தரப்பு வாதமாக இருந்தது.

மீண்டும் காங்கிரஸில்

காங்கிரஸிலிருந்து விலகியிருந்த வ.உ.சி. சில ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் காங்கிரஸில் சேர வேண்டிய தருணம் வந்தது. அதற்குக் காரணம் காந்திஜியே ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நிறுத்தும்படியான சூழல் உருவானது.

1927-ஆம் ஆண்டு சேலத்தில் நடந்த அரசியல் மாநாட்டில் வ.உ.சி. தலைமை உரை ஆற்றும்போது, “ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாது. இருப்பினும் அந்த இயக்கமே இன்று முற்றுப் பெறும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. இந்தியர்களின் மனதில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் தேசாபிமான ஒளி ஒரு நாளும் அணைந்து போகாது!” என உணர்ச்சி மிகுந்து பேசினார்.

வ.உ.சி. அவர்களின் உள்ளத்தில் இந்திய நாட்டின் விடுதலை வேட்கை எப்போதும் குறையாமலேயே இருந்தது. தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து வந்தார்.

ஆரம்ப நாட்களில் காங்கிரஸ் பேரியக்கத்தில் இணைந்தே தாய்நாட்டுச் சேவையில் ஈடுபட்டார். தன் குரு திலகரின் மறைவிற்குப் பின் காங்கிரஸிலிருந்து சற்று விலகியே இருந்தார்.

கட்சி சாராமல்

திமுகத்தில் அந்த சமயத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அக்கட்சியினர், வ.உ.சி.க்கு மக்களிடையே செல்வாக்கு இருந்ததைக் கண்டனர். அதனால் அவரைத் தங்கள் கட்சியில் சேருமாறு அழைப்பு விடுத்தனர்.

காங்கிரஸ் உயர்சாதியினரின் ஆதிக்கத்தால் கட்டுண்டு இருந்தது. அதனைக் காரணமாகக் காட்டி பிராமணர் அல்லாதவர்களால் உருவான கட்சிதான் ஜஸ்டிஸ் கட்சி. ஆனால் இக்கட்சி செல்வச் சிமாக்களின் கட்சியாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அரசியல் கட்சி என்றால், சாதிபேதம் மட்டுமின்றி, ஏழை, பணக்காரர் என்ற பாகுபாடும் இல்லாமல் மக்களுக்குத் தொண்டாற்றுவதே கடமையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உள்ளவர் வ.உ.சி. அதனால் அவர் தன்னை எந்தக் கட்சியோடும் இணைத்துக் கொள்ளவில்லை. கட்சி சாராமல் தாய்நாட்டுச் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தார். பொதுமக்களின் நலனிலும் அவர் எப்போதும் அக்கறை காட்டி வந்தார்.

தமிழ்ப் பற்றாளர்

வ.உ.சி. நமது இந்திய நாட்டிற்காகப் புரிந்த சேவையையும் தியாகத்தையும் போலவே, அவர் தம் தாய்மொழி தமிழ்மொழிக்குச் செய்த அரும் பணியும் பாராட்டப்பட வேண்டியது.

வ.உ.சி. ஆங்கில வழிக் கல்வி கற்றிருந்தாலும் அவர் தமிழ்மொழிமீது மிகுந்த பற்று கொண்டிருந்தார். தமிழ் மொழியைத் தமிழ் மக்கள் யாவரும் சிறப்புறக் கற்று அம்மொழிக்கு வளமை சேர்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். அதனால்தான், தன் வயதையொத்தவருக்கும் தமிழ் கற்றுத் தந்தார்.

அக்காலத்தில் காங்கிரஸ் தலைவர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய மூதறிஞர் ராஜாஜியே வ.உ.சியின் திருக்குறள் அறிவைக் கண்டு

வியந்து இருக்கிறார். அதோடு அவரிடம் மாணவனாகச் சேர்ந்து திருக்குறள் கற்றார்.

திருக்குறள் விளக்கவுரை

வ.உ.சி. திருக்குறளுக்கு எழுதிய விளக்கவுரை பரிமேலழகரின் உரைக்கு இணையாக இன்றும் தமிழக மக்களால் போற்றிப் புகழப்படுகிறது. திருக்குறளின் அறத்துப்பால் பகுதியை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். வ.உ.சியின் ஆங்கில அறிவுக்கு இது சான்றாக அமைந்துள்ளது.

தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர் வ.உ.சி. அதன் பொருளதிகாரத்தைச் சிறந்த முறையில் ஆராய்ந்து, திருத்திய பதிப்பு நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

ஜேம்ஸ் ஆலன் நூல்கள்

ஜேம்ஸ் ஆலன் என்னும் மேல்தட்டு அறிஞரின் நூல்களைக் கற்றவர் வ.உ.சி. அவர்கள். அதன் கருத்துக்கள் அவரை மிகவும் கவர்ந்தன. அதனால் அந்நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார்.

ஜேம்ஸ் ஆலனின் இருநூல்கள் வ.உ.சியின் மொழி பெயர்ப்பில் 'மனம் போல் வாழ்வு', 'அகமே புறம்' என்னும் இரு தலைப்புகளில் வெளிவந்தன. தமிழின் முதல் சுய முன்னேற்ற உரைநடை நூல்கள் என்னும் சிறப்பு இந்நூல்களுக்கு உண்டு. இந்நூலின் கருத்துக்களுக்கிடையில் திருக்குறளையும் சேர்த்து, கற்போர் கருத்தைக் கவரும் வகையில் படைத்துள்ளார்.

ஆன்மிக நாட்டம்

வ.உ.சி. தமிழைப் போலவே ஆன்மிகத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். அவர் 'சிவஞான போதம்', 'கைவல்ய நவநீதம்' போன்ற நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். சிவஞானபோதம் என்னும் தத்துவ நூலுக்கு அவர் எளிமையான முறையில் விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார்.

வ.உ.சி. அவர்கள் தமிழ்மொழிக்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டு என்றும் பாராட்டுதலுக்குரியது.

வ.உ.சி.யைத் தேசியத்திற்கு வரவழைத்த மூலவர்

‘சுப்பலோட்டிய தமிழன்’ வ.உ.சிதம்பரனார் காலத்தில் ஆன்மிக எழுச்சியானது, அரசியல் விடுதலை வேள்வியில் சொரியும் நெய் போல் பயன்படுத்தப்பட்டது.

கவிதை நூல்

‘அறிஞரோடு நட்புச் செய்தலும் அருள்; அறிவிலார்க்கு அறிவை அளித்தலும் அருள்; கடவுளை உய்த்துணரும் ஞானிகளுக்கு உதவிகள் செய்வதும் அருள்’ என வ.உ.சி. தமது ‘மெய்யறிவு’ எனும் கவிதை நூலில் கூறுகிறார்.

சொல்லுக்கேற்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட வ.உ.சி. இளம் வயதில் ‘தெய்வப் பேரவை’யில் பங்கு கொண்டு, சிவநெறிச் சீலராய்த் திகழ்ந்தார். வள்ளிநாயகம் எனும் துறவியிடம் ‘கைவல்யம்’, ‘விசார சாகரம்’ போன்ற மெய்ப்பொருள் விளக்க நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்ததைத் தமது சுய சரிதையில் குறிப்பிடுகிறார், வ.உ.சி.

வ.உ.சி.யைக் கவர்ந்த இயக்கம்

வேதாந்தப்பிரசாரத்தில் புதுநோக்கும் செயல்முறையும் கொண்ட ராமகிருஷ்ண இயக்கம், வ.உ.சி.யைக் கவர்ந்தது இயல்பே.

சென்னையில் ராமகிருஷ்ண இயக்கம் முளைத்தெழுந்து ஆன்மிக வேட்கை கொண்டோருக்குத் ‘தருநிழலாய்’ அமைய அருள் தொண்டு சிறக்கப் பாடுபட்டவர் சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர் எனப்படும் சசி மகராஜ் ஆவார்.

சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தரின் நல்லுரை கேட்டுச் செயல்முறை வேதாந்தத்தின் நற்செய்தியைத் தெளிந்தார் சிதம்பரனார்.

மாயா தத்துவம்

வேதாந்தத்தின் மாயா தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத நிலையில், தமது வினாவையும், ராமகிருஷ்ணானந்தர் அளித்த விடையையும் தமது சுய சரிதையில் விளக்கமாகத் தந்துள்ளார் வ.உ.சி.

“பெரிய அத்தையுடன் சென்னையில் ராமகிருஷ்ணானந்தரைக் கண்டேன். ‘சுதேசியம் பரவி வரும் இப்பூமியில் கைத்தொழில் வளர்க்க எத்தகைய முயற்சி செய்தாய்?’ என சுவாமிகள் கேட்டார்.

“இவ்வுலகமோ கனவாகும். இதைப் பற்றிய நினைவு எதற்கு? நெடிய முயற்சி ஆற்றுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? கீழ்க்கோடோ, மேல்கோடோ உயர்ந்தால் என்ன? வாழ்வும், தாழ்வும் மாயையின் விளையாட்டல்லவோ?” என்று பதிலளித்தேன்.

‘சக்தி பரவட்டும்’ என முழங்கிய செயல்முறை வேதாந்தியான விவேகானந்தரின் சகோதரத் துறவி சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர், வ.உ.சி.யின் விடையில் இருந்த மாயை பற்றிய ஐயத்தைப் போக்கினார்; நடைமுறை வாழ்க்கையில் வேதாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வ.உ.சி. வாழ வேண்டிய முறையை எடுத்துக் காட்டினார். வ.உ.சி. அதனைக் கருத்தோடு ஏற்றுப் போற்றியதையும் தமது சுயசரிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சுதேசியம் ஒன்றே சுகம் பல அளிக்கும். இதே என்றும் கடைப்பிடி என்றனன். அவனுரை வித்தென விழுந்தது. மெல்லிய என்னுளம் சித்தம் அதனைச் சிதையாது வைத்தது!”

சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர் இயம்பிய விழுமிய உரை வ.உ.சி.யின் உள்ளத்தில் ‘வித்தாக’ விழுந்ததாம். ‘வந்தே மாதரம்’ பிள்ளையாக வந்த வ.உ.சி. பூத்துக் குலுங்கிப் பெரும் புகழ்பெற ‘அந்தவித்து’ விளைவித்த வித்தகத்தை வரலாறு கூறும், அல்லவா?

(சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தரை வ.உ.சி. சந்தித்துத் தெளிவு பெற்ற இடம் விவேகானந்தர் இல்லம் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்வோம்.)

ஆன்மிகம் கலந்த தேசியம்

ராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் முதல் சந்திப்பிலேயே ஆன்மிகம் கலந்த தேசிய வீறு ஒளி வீச விடுதலைப் போர்க்களத்திலே அடியெடுத்து வைத்தார் வ.உ.சி.

சுவாமிகள் விதைத்த வித்து தமது உள்ளத்தில் வேர் பிடித்து, வளரும் செடியில் இரு வண்ணத் தளிர்களாகத் 'தூத்துக்குடி கைத்தொழில் சங்கமும்', 'தரும சங்க'மும் மிளிர்ந்தன என்று வர்ணிக்கிறார் வ.உ.சி.

சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தரைத் தொடர்ந்து சுவாமி அபேதானந்தர் சிதம்பரனாரை ஆட்கொண்டார். இதுவரை வெளிவந்துள்ள வ.உ.சி. வரலாற்றில் சுவாமி அபேதானந்தருக்குத் தூத்துக்குடியில் சிதம்பரம் பிள்ளை புதுமையாக அளித்த வரவேற்பு பாங்குறப் பொறிக்கப்படவில்லை.

'சுவாமி அபேதானந்தரின் பேருரைகள்' எனும் ஆங்கில நூலிலுள்ள பின்வரும் செய்தி வ.உ.சி. அன்பர்களின் சிந்தையைக் குளிர்விக்கும்.

"1906-இல் சுவாமி அபேதானந்தர் பாரதத்திற்குத் திரும்புகையில், தமிழகத்தில் பல்வேறு நகரங்களில் ஆர்வப் பெருக்கோடு வரவேற்கப்பட்டார். 29.6.1906 அன்று இலங்கையிலிருந்து தூத்துக்குடி வந்து இறங்கினார். சிதம்பரனாரும் மற்றும் பல தூத்துக்குடிப் பிரமுகர்களும் நீராவிப் படகில் ஏறி அபேதானந்தர் வந்த கப்பலை அணுகினார்.

"அபேதானந்தரையும் அவரது குழுவினரையும் வ.உ.சி. நீராவிப் படகில் அழைத்துக் கொண்டு கரை சேர்ந்தார். மாபெரும் வரவேற்பின் புதுமையான காட்சி, இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

"ஊர்வலத்தில் சுவர்ச்சி மிக்க காட்சியொன்று இருந்தது. விசேஷமான சீருடை அணிந்த சுதேசி கட்சியினர் எடுத்து வைத்த ஒவ்வோர் அடியிலும் 'வந்தே மாதரம்' என்று முழங்கினர். தேசியக் கொடி அசைய உள்ளூர் மங்கல இசை தவழ்ந்தது."

சுவாமி அபேதானந்தருடன் சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தரும், விவேகானந்தரின் சீடராகிய சுவாமி பரமானந்தரும் வரவேற்கப்பட்டனர். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பதினெட்டுத் திங்களுக்கு முன்பு சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர் தூத்துக்குடியில் வேதாந்த

மெய்ப்பொருளை விளக்கி ஆற்றிய சொற்பொழிவு வரவேற்புரையில் நினைவு கூரத்தக்கது.

ராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் முதல் தலைவராக விளங்கியவர் சுவாமி பிரம்மானந்தர். அவரையும், சுவாமி அபேதானந்தரையும் தமது வாழ்வில் சந்திக்க நேர்ந்த பாக்கியத்தைச் 'சீரிளவேனில்', 'தென்றல்' என்று தமது சுயசரிதையில் குறிப்பிடுகிறார் வ.உ.சி.

சிதம்பரம் என் தந்தை

தேசபக்தர் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சென்னையில் வசித்துக் கொண்டிருந்த போது, ஒரு நாள் ரிப்பன் அச்சகத்தில் ஒரு புதியவரைச் சந்தித்தார். அவர் தன்னை 'நந்தனார் வகுப்புப் பிள்ளை' (அரிஜன்) என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

உடனே சிதம்பரம் பிள்ளை அந்த மனிதரின் இரு கைகளையும் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு, "உண்மை கூறின நீர் உண்மை அந்தணராவீர்" என்று சொன்னார். பிறகு அந்த மனிதரைத் தம்முடன் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

அவருக்கு உணவு அளித்தார். உள்ளத்திற்கும் உணவாகச் சிறந்த தமிழ் நூல்களை அறிமுகப்படுத்தினார். திருக்குறளைக் கற்பித்தார். இப்படிப் பல ஆண்டுகளாகத் தம்முடைய வீட்டில் அவரை வைத்துக் கொண்டு அவரது அறிவை விசாலப்படுத்தினார். அரிஜனச் சீடர் விரைவில் சிதம்பரம் பிள்ளையின் பக்தராகி விட்டார்.

சிதம்பரம் பிள்ளை தமது சொந்த ஊராகிய ஒட்டப்பிடாரத் திற்கும் சீடரை அழைத்துக் கொண்டு போனார். உறவினர் வீடுகளுக்கும் அழைத்துப் போவார். பண்டிகை முதலான விசேஷ தினங்களில் தம்மை அழைத்த வீடுகளுக்கும் சீடரை அழைத்துக் கொண்டு போவார்.

சீடர் துறவிக் கோலத்தில் இருந்தார். ஒருவருடைய சாதியை விசாரிக்கும் அநாகரிகம் அந்த நாளில் சர்வ சாதாரணமாயிருந்தது.

அதைத் துலக்க முயன்றவர்களுக்குச் சிதம்பரம் பிள்ளை, “துறவிக்கு சாதி உண்டா? உடைமைகளைத் துறந்தவுடன் குலம் கோத்திரங்களையும் துறந்தவரல்லவா?” என்பார்.

இந்தத் துறவி வேறு யாருமில்லை. சிதம்பரத்தில் அரிஜன சகோதரர்களுக்குக் கல்விப் பணி புரிந்து பெரும் தொண்டாற்றிய பெரியார் சுவாமி சகஜானந்தரே ஆவார். பிறப்பால் தாழ்த்தப்பட்ட வரான சகஜானந்தா, சிதம்பரம் பிள்ளையைச் ‘சிதம்பரம் என் குரு, என் தந்தை!’ என்று குறிப்பிடுவார். தமது செய்யுள் ஒன்றில், ‘சிதம்பரம் என் தந்தை, தேவா! சிதம்பரம் என் சற்குருவே!’ என்று பாடியிருக்கிறார்.

வ.உ.சி.யின் வாழ்க்கையில்

வ.உ.சி.யின் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகள் பல உள்ளன. அவற்றில் சில இங்கு...

நெகிழ வைத்த சம்பவம்

இந்திய விடுதலைப் போராட்ட காலம் அது. காரைக்குடிக்கு அருகிலுள்ள புதுவயல் என்கிற ஊரில் ‘சரஸ்வதி சங்கம்’ என்ற பெயரில் நகரத்தார்கள் தேசியத் தொண்டும், இலக்கியப் பணியும் செய்து வந்தனர். வ.உ.சி.யின் கடைசி காலத்தை அவர் சிரம திசையில் கழித்தார் என்பது புதிய செய்தியல்ல. அப்போது சரஸ்வதி சங்கத்தார் வ.உ.சி.யை அழைத்து வந்து, ஒரு வார காலம் இலக்கியச் சொற்பொழிவாற்ற வைத்தனர்.

நகரத்தாரின் உபசரிப்பும், விருந்தோம்பலும் வ.உ.சி.யை மேலும் ஒரு வாரம் தங்கித் தமது இலக்கியச் சொற்பொழிவைத் தொடரச் செய்ததாம். அவருடைய அன்றைய நிலைமையை உணர்ந்திருந்த நகரத்தார் சமூகம், சரஸ்வதி சங்கத்தின் சார்பில் அவருக்கு வேட்டி, அங்கவஸ்திரம் போன்றவைகளுடன் ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் (அந்த காலத்தில் அது பெரிய தொகை) ஒரு

தாம்பாளத்தில் வைத்துச் சன்மானமாக வழங்கிய போது வ.உ.சி. நெகிழ்ந்து விட்டாராம்.

நகரத்தார் குறிப்பறிந்து செய்த அந்த உதவியைத் தனது வாழ்நாளில் மறக்க இயலாது என நாத் தழுதழுக்க அவர் கூறியபோது, ‘இல்லை இல்லை உங்களது தியாகத்துக்கும், தமிழுக்கு ஆற்றும் சேவைக்கும் முன்னால் இது தூசு!’ என்று கூறி நன்றியுடன் விடை கொடுத்து அனுப்பினார்களாம்.

வ.உ.சி.யின் தியாகம்

வ.உ.சி.தம்பரனாரும், சுப்பிரமணிய சிவாவும், கைது செய்யப் பட்டு, நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. நீதிபதி வ.உ.சி.க்கு மட்டும் ஜாமீன் விடுதலை தர அனுமதித்தார். ஆனால், சுப்பிரமணிய சிவாவைக் காவலில் வைக்குமாறு உத்தர விட்டார். ஜாமீன் விடுதலையை ஏற்க வ.உ.சி. மறுத்து விட்டார். “சுப்பிரமணிய சிவாவுக்கு ஜாமீன் விடுதலை தராததால் நான் வெளியேறமாட்டேன். நானும் சிவாவுடன் சிறையிலேதான் இருப்பேன்!” என்று வ.உ.சி. திட்டவட்டமாகக் கூறிச் சிறையில் இருந்து விட்டார். விளையாட்டுத் தளம்

பள்ளிப் பருவத்தில் சிதம்பரத்திடம் விளையாட்டுத்தளமும் குறும்புத் தளமும் நிரம்பியிருந்தது. ஒருமுறை அவர் செய்த சேட்டையைப் பொறுக்க இயலாத அவரது தந்தை உலகநாத பிள்ளை அவரைக் கடுமையாகத் தண்டித்தார்.

தந்தையின்மீது கோபம் கொண்ட சிதம்பரம் தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டு, கோவணம் மட்டும் உடுத்திக் கொண்டு வீட்டை விட்டுச் சென்று விட்டார். பலநாட்கள் உணவின்றி அவர் ஊர் சுற்றிய பிறகு மதுரைக்குச் சென்று விட்டார்.

திடீரென்று அவரது மனம் மாறியது. நண்பர் மூலம் தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதினார் அவர். தந்தையும் மதுரைக்கு வந்து மகனை ஒட்டப்பிடாரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். சிதம்பரம் சிறு

வயதிலேயே சுதந்திர உணர்வும், தன்மானமும் நிரம்பியவராக விளங்கியதற்கு இது ஓர் உதாரணமாகும்.

அந்நிய ஆடை எரிப்பு

இந்திய மக்கள் அந்நிய ஆடை உள்ளிட்ட பொருட்கள் எதையும் பயன்படுத்தக் கூடாது, நம் நாட்டிலேயே உற்பத்தியாகும் பொருட்களை மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதே சுதேசிக் கொள்கையாகும்.

தாய்நாட்டுப் பற்று மிக்க வ.உ.சி. தனது வழக்கறிஞர் பணியை உதறித் தள்ளிவிட்டு, இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். தான் அதுவரை பயன்படுத்தி வந்த அந்நிய ஆடைகள் அனைத்தையும் தீயிவிட்டுக் கொளுத்தினார். அந்நியப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துவோரையும் அவர் கண்டித்தார்.

மரியாதை செலுத்தத் தகுதியானவர்

ஒவ்வொரு தமிழனும் தனது வீட்டுப் பூஜை அறையில் இல்லாவிட்டாலும் வரவேற்பறையில் மாட்டி வைத்து மரியாதை செலுத்த வேண்டிய பெருந்தமிழர் வ.உ.சி. அல்லாமல் வேறு யார்?

கேரளத்தில் உள்ள கண்ணனூர்ச் சிறையில் வ.உ.சி. அடைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் (1908 - 1912) எழுதப் பெற்று அவரது விடுதலைக்குப் பிறகு பதிப்பிக்கப்பட்ட 'மெய்யறம்' என்கிற நூலை அவரது மகன் வயிற்றுப் பெயர்த்தி மரகத மீனாட்சி ராஜா இப்போது மறுபதிப்புச் செய்திருக்கிறார்.

இன்னொரு முகம்

தேசபக்தர் வ.உ.சி.க்கு தமிழறிஞராக இன்னொரு முகம் உண்டு. தனது சுயசரிதத்தைச் செய்யுளாக எழுதிய ஒரே தமிழர் வ.உ.சி.யாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். பாரதியின் 'சின்னச் சங்கரன் கதை' ஒரு முழுமையான சுயசரிதையாக எடுத்துக்

கொள்ளப்பட மாட்டாது. பல மொழி பெயர்ப்புகளையும் வ.உ.சி. தமிழுக்கு அளித்திருக்கிறார். 'மெய்யறம்' என்கிற நூல் திருக்குறளின் வழிநூல் என்று அவரே குறிப்பிடுகிறார். இது ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மொத்தம் 125 அதிகாரங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலும் ஓரடியால் ஆனது. வ.உ.சி.யின் காலத்திலேயே இந்த நூல் மூன்று முறை பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வ.உ.சி. பற்றி ஒரு சம்பவம். சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த வ.உ.சி.யின் வலது காலில் விலங்கு பூட்டப்பட்டிருந்தது. துன்பம் நிறைந்த அந்த நிகழ்ச்சியைக் கூட நாட்டு விடுதலைக்காக, எத்தகைய துன்பத்தையும் இன்முகத்தோடு தான் தாங்குவதற்குத் தயார் என்கிற மனநிலையை வ.உ.சி. ஒரு கவிதையாகப் படைக்கிறார்.

“தந்தான் வலது கால் தண்டைகள் எமக்கே;

அரும்பொன் காலிடல் அபசார மாதலால்

இரும்பினை அணியுமென்றிந்ததைப் போன்றே”

தொண்டர்கள் உபசரிப்பு

1919 டிசம்பரில் அமிர்தசரலில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டத்தில் சென்னையில் இருந்து 300 பேர் கொண்ட ஒரு சிறப்பு ரயில் புறப்பட்டது. இதற்கு, தொழிற்சங்கத் தலைவரான எஸ். தண்டபாணிப் பிள்ளை புறப்பட்டபோது, வ.உ.சி.க்கும் போக விருப்பம் இருந்தாலும், கையில் பணமில்லாத நிலைமை. அவரது நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட தண்டபாணிப் பிள்ளை ஓர் உபாயம் செய்தார்.

தமக்கு ஒரு முதல் வகுப்பு டிக்கெட் வாங்கித் தரும்படி, அன்றைய காங்கிரஸ்காரரான ஈரோடு ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கர் தந்திருந்த பணத்தில் இரண்டு மூன்றாவது வகுப்பு டிக்கெட் எடுத்து மீதிப் பணத்தை வ.உ.சி. திரும்பி வருவதற்கும் கொடுத்து விட்டாராம். ஈ.வெ.ரா. கேட்ட போது, மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கக் கொடுத்த பணத்தில் கோயில் கட்டிய கதையைச் சொல்லிச்

சமாதானப்படுத்தினேன் என்று பதிவு செய்திருக்கிறார் தண்டபாணிப் பிள்ளை.

ரயில் புனே சென்றடைந்த போது, காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பெருங்கூட்டமாக மாலை மரியாதைகளுடன் முதல் வகுப்பு மற்றும் இரண்டாவது வகுப்புகளில் ஒரு மனிதரைத் தேடிக் கொண்டு அலைகிறார்கள். பிறகுதான் தெரிந்தது. அவர்கள் தேடுவது சுதந்திரப் போராட்ட மாவீரர் சுப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சி.யைத்தான் என்று.

மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் உட்கார்ந்திருந்த வ.உ.சி.க்கு மாலைகளை அணிவித்து, அவருக்கு முதல் வகுப்பு டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொடுத்து உட்கார வைத்தது மல்லாமல், பஞ்சாப் போய்த்திரும்பும் வரை அவருக்குத் தொண்டர்களின் பணிவிடைதான்.

✱ ✱ ✱

பண்டித ஜவகர்லால் நேரு

ஒவ்வொரு ஆண்டும் நவம்பர் 14-ஆம் தேதி குழந்தைகள் தினமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. குழந்தைகள் மீது மிகுந்த பாசம் வைத்திருந்த சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமர், மறைந்த ஜவகர்லால் நேருவின் பிறந்தநாளைத்தான் குழந்தைகள் தினமாகக் கொண்டாடி மகிழ்கிறோம்.

ஒரு குழந்தை அவரது சட்டையில் ரோஜா அணிவித்ததில் இருந்து எப்போதுமே தனது மேல் அங்கியில் ரோஜா அணிவதை வழக்கமாகக் கொண்டார். குழந்தைகளை, பூந்தோட்டத்தில் உள்ள மொட்டுக்கள் என்று அவர் வர்ணித்தார். நாட்டின் எதிர்காலம் குழந்தைகள் கையில் தான் இருக்கிறது என்று அடிக்கடி கூறுவார். குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்பான, அன்பான சூழ்நிலை அமைய வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். இதனால் அவரை 'நேரு மாமா' என்று அன்போடு அழைத்தனர் குழந்தைகள்.

நேரு மிகச் சிறந்த பேச்சாளர். 'தி டிஸ்கவரி ஆஃப் இந்தியா' மற்றும் 'ஆட்டோபயாகிராபி' என்னும் அவரது புத்தகங்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை.

அவர் குழந்தைகளுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் இவ்வாறு கூறியிருந்தார்.

'குழந்தைகளுடன் இருப்பதை நான் விரும்புகிறேன். அவர்களுடன் பேச விரும்புகிறேன். ஏன், விளையாடவும் ஆசைப்படுகிறேன். அப்படி விளையாடும்போது நான் வயதானவன் என்பதை மறந்து விடுகிறேன். குழந்தைப் பருவம் கடந்து நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது என்பதையும் மறந்து விடுகிறேன்.

ஆனால், எழுத உட்காரும் போது என் வயதும், தாரமும் குழந்தைகளாகிய உங்களிடம் இருந்து என்னைப் பிரித்து

விடுகின்றன. வயதானவர்கள், இளையோருக்கு நல்ல அறிவுரைகளை வழங்கும் பழக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

நேருவின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை அனைவரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிறப்பு

இந்தியா உருவாக்கிய மாபெரும் தலைவர்களில் நம் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களில் சிறப்பு மிக்கவர் பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் என்றால் அது மிகையல்ல. நம் பாரத நாட்டின் முடிசூடா மன்னனாக சுமார் 20 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்து சாதனை படைத்தவர். உலக அரசியலிலும் முன்னணியில் இடம் பெற்ற அரசியல்வாதி இவர். நேருவைப் பற்றி அறியாதவர்களே உலகில் இருக்க முடியாது எனலாம். 1889-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14-ஆம் தேதி அன்று மோதிலால் நேரு - ஸ்வரூப ராணி தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவர் அவதரித்தது அலகாபாத்தில். தந்தையார் மிகப் பெரும் செல்வந்தர் மட்டுமல்ல, வெற்றிகரமான வழக்கறிஞரும் கூட. ஜவகர்லால் பிறந்த போது மோதிலால் மிகவும் முன்னேற்றமான நிலையில் இருந்தார்.

நேருவின் பிறந்த ஊர் அலகாபாத் என்றாலும், அவரது மூதாதையர் காஷ்மீரிலிருந்து வந்தவர்கள். குடும்பப் பெயரும் கௌல்ஸ் என்பதுதான். 1719-இல் மொகலாய மன்னர் ஃபரூக் சிவார் காஷ்மீர் பிரதேசத்திற்கு வந்திருந்த போது, ராஜ் கௌல் என்ற மூதாதையரைச் சந்தித்தாராம். ராஜ் கௌல், சமஸ்கிருதம் மற்றும் பெர்ஷிய மொழிகளில் சிறந்த கல்விமானாக விளங்கியவர். டில்லியில் இருந்த தனது அரண்மனைக்கு வருமாறு மன்னர் அவருக்கு அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார்.

மன்னர் அழைப்பை ஏற்று டெல்லிக்கு வருகை புரிந்த இவருக்கு, நஹர் என்ற வாய்க்கால் கரையில் அமைந்திருந்த நிலச் சொத்தை அன்பளிப்பாக வழங்கினார் மன்னர். அதன்பின், குடும்பப் பெயர் நஹரின் கௌல் என்று டெல்லியில் பிரபலமானது.

கௌல் என்ற பெயர் நேரு காலத்திலேயே மறைந்து நேரு என்ற பெயர் மட்டுமே நிலைத்தது. 1857-ஆம் ஆண்டில் நேருவின் மூதாதையர் ஆக்ராவிற் குச் சென்று, கடைசியாக அலகாபாத்தில் குடியேறினர்.

பால பருவம்

ஜவகர்லால் மூத்த குழந்தை என்பதோடு, மூத்த மகனாகவும் இருந்ததால் மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டார். ஆங்கில வளர்ப்பு ஆயாக்களும், போதகர்களும் அவரைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றனர். தந்தையாரின் பல நண்பர்களும் ஆங்கிலேயர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் அடிக்கடி நேருவின் வீட்டிற்கு வருவார்கள். எனவே குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டே நேரு ஆங்கிலேயர்களுடன் பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றார். அதன் காரணமாக மேற்கத்திய பாணியிலேயே வளர்ந்தார்.

பேனா மீது ஆசை

நேரு தன் பால பருவத்தில் நடந்த மறக்க முடியாத சம்பவங்களில் ஒன்றாக இதனைக் கூறியுள்ளார். “எனக்கு அப்போது 5 அல்லது 6 வயதிருக்கும். ஒரு நாள் என் தந்தையாரின் அறையில் இருந்த மேஜையின் மேல் இரண்டு பேனாக்கள் இருப்பதைப் பார்த்தேன். அவற்றைப் பொறாமையுடன் பார்த்தேன். ஒரே சமயத்தில் அவருக்கு எதற்கு இரண்டு பேனாக்கள் என்று என்னைநானே கேட்டுக் கொண்டேன். எனவே, அவற்றில் ஒன்றை நான் எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். பின்னர், காணாமல்போன பேனாவைத் தேடுவதற்கான முயற்சிகள் நடப்பதை அறிந்தேன். நான் செய்த செய்கை என்னை அச்சப்பட வைத்தது. நான்தான் எடுத்தேன் என்பதைக் கூறி விடவில்லை. இறுதியில் பேனா கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. என்னுடைய தகப்பனார் மிகவும் கோபமடைந்து என்னை நையப்படுதது விட்டார்.”

இந்த மாநிரியான சம்பவம் நேருவின் வாழ்க்கையில் மிகவும் அதிசயமாகத்தான் நடந்தது. அவருடைய பாலபருவம் மிகவும்

மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதாகத்தான் இருந்தது. 'அராபிய இரவுகள்' கதைகளையும் 1857-ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் நடத்திய முற்றுக்கைகள் பற்றியும் தந்தையின் நண்பர் முன்ஷி முபாரக் அலி நேருவிற்குச் சொல்லி வந்தார். ருட்யார்ட் கிப்ளிங், ஸ்காட், தாக்கெரே, டிக்கென்ஸ், மார்க் ட்வெய்ன் மற்றும் எச்.ஜி. வெல்ஸ் போன்றோரின் 'ஜங்கிள் புக் அண்ட் கிம்', 'தி பர்னிசர் ஆஃப் ஜெண்டா' மற்றும் 'த்ரீ மென் இன் ஏ போட்' ஆகிய கதைகளை நேரு படித்திருந்தார். மேலும், லூயிஸ் கேரல் எழுதிய 'ஆலிஸ் இன் ஒண்டர்லேண்ட்' கதையையும் படித்திருந்தார். இவற்றின் மீது ஆர்வத்தை வளர்த்து விட்டவரே நேருவின் ஆங்கில போதகர் எஃப் ப்ரூக்ஸ் என்பவர்தான்.

படிப்பு

நேருவிற்கு 15 வயது இருக்கும்போது இங்கிலாந்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, ஹாரோவில் உள்ள பிரபலமான ஒரு பள்ளியில் கல்வி கற்பதற்காக விடப்பட்டார். ஆரம்பத்தில், தான் தனியாக இருப்பதை உணர்ந்த போதிலும், பள்ளிக்கு ஒழுங்காகச் செல்லப் பழகிக் கொண்டார். எந்த வகையிலும் மற்றவர்களை விட உயர்ந்தவராகவே நேரு திகழ்ந்தார்.

ஹாரோவை விட்டு விலகிய பிறகு கேம்ப்ரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்தார் நேரு. அங்கே கனிமவியல், தாவரவியல், இரசாயனம் ஆகியவற்றைக் கற்றறிந்தார். பிரிட்டிஷ் அரசியல் உள்ளிட்ட மற்ற பல துறைகளில் அதிக நாட்டம் கொண்ட நேரு, அவற்றைப் பற்றியும் அதிக அளவு கற்றறிந்தார்.

கரிபால்டியின் வாழ்வு மற்றும் பணிகளில் மிகவும் பற்றுடன் இருந்தார் நேரு. வங்காள மாகாணம் பிரிவினை அடைந்ததிலிருந்து ஏற்பட்ட வன்முறையாளர்களின் இயக்கம் நேருவை வெகுவாகத் தாண்டி விட்டது. டக்ஷிமா போரில் ஜப்பானியர்கள் வெற்றி கண்டதும், நேருவிற்குத் திகிலூட்டியதாக அமைந்தது. ஐரோப்பியர் களுக்கு எதிரான வெற்றி கண்ட ஆசிய மக்களின் சக்தியே இதற்குக் காரணம்.

கேம்ப்ரிட்ஜின் விடுமுறைக் காலங்களில் நேரு ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் பயணங்களை மேற்கொண்டார். பாரிஸ் நாட்டின் புகழ்மிக்க ஈஃபிள் கோபுரத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டு வந்த ஆகாய விமானத்தை முதலில் கண்டது நேருவின் இனிய அனுபவமாகும். 1910-இல் ஆங்கில நண்பர் ஒருவருடன் நார்வே நாட்டு மலைகளைக் கடந்து செல்லும் பயணம் ஒன்று நேருவுக்குக் கிடைத்தது. கை, கால் அலம்பிக் கொள்வதற்காக ஓர் ஓடையின் அருகே நேரு சென்ற போது அதில் வழக்கி விழுந்து விட்டார். ஐஸ் தண்ணீரில் உடல் விரைத்துப் போனது. கால்கள் தடுமாற ஆரம்பித்தன. சுழற்சியில் தள்ளிக் கொண்டு போகப்பட்டார். அதிர்ஷ்ட வசமாக உடனிருந்த நண்பர் அவரை வெளியே இழுத்துக் காப்பாற்றினார்.

முதல் உரை

1912-இல் பாரிஸ்டர்-அட்-லா என்ற பட்டத்துடன் நேரு இந்தியாவிற்குத் திரும்பி வந்தார். வழக்கறிஞர் தொழிலும் செய்து வரலானார். 1914-இல் முதல் உலகப் போர் தொடங்கிய போது இந்தியாவிலும் அதன் விளைவு உணரப்பட்டது. இந்திய இராணுவ வீரர்கள் அதில் பங்கேற்றுப் போர் புரிந்தனர். படைக்கு ஆட்களைச் சேர்த்த போது அளித்த வாக்குறுதியின்படி நடக்க, பிரிட்டிஷ் அரசு தவறிவிட்டது.

'ஹோம் ரூல் லீக்' தலைவர்களாயிருந்த பெசன்ட் அம்மை யாரும் மற்றும் திலகர் கைது செய்யப்பட்டனர். அரசுக்கு எதிராகத் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று மக்கள் பலர் உணர்ந்தனர். மோதிலால் அவர்களும் அவ்வாறே கருதினார். பல இடங்களில் பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. அலகாபாத்தில் கூட்டம் ஒன்றில் நேரு முதன் முதலாக உரையாற்றினார்.

மண வாழ்க்கை

1916-ஆம் ஆண்டு வசந்த பஞ்சமி தினத்தில் 17 வயதே நிரம்பியிருந்த கமலா என்ற பெண்ணை நேரு திருமணம் செய்து கொண்டார். அதையடுத்த கோடையில், திருமணமானத் தம்பதி

காஷ்மீருக்குச் சென்றனர். மலைகளின் மத்தியில் இருந்ததைப் பற்றி மகிழ்ச்சி கொண்ட நேரு மலையேறுவதைப் பலமுறை மேற்கொண்டார்.

ஒரு சமயம், அமர்நாத் குகையை அடைய முயன்ற போது, பனி மூட்டம் காரணமாகத் தவறி ஒரு பள்ளத்தில் சறுக்கி விழப்போன நேருவை, அவர் கட்டியிருந்த கயிறு காப்பாற்றியது. இது போன்ற ஒரு விபத்து நார்வேயில் ஏற்பட்டது.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை

உலகச் சண்டை ஒரு முடிவிற்கு வந்தது. இந்தியாவில் உண்மையான அமைதி இருக்கவில்லை. அரசு, ரௌலட் சட்டத்தை இயற்றியது. இதன் மூலமாக அரசுக்கு எதிரான பொதுக் கிளர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒடுக்கப்பட்டன. மகாத்மா காந்தி தனது சத்தியாகிரக இயக்கத்துடன் முன் வந்தார். நாடு முழுவதும் ஹர்த்தால் நடைபெற வேண்டுமெனக் கூறினார்.

ஹர்த்தால் தினத்தன்று ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இந்திய மக்களிடையே இந்தச் சம்பவம் ஓர் ஆழ்ந்த விளைவை உண்டாக்கியது. மோதிலால் நேருவின் தலைமையில் 1919-ஆம் ஆண்டில் அமிர்தசரஸில் காங்கிரஸ் கூடியது. லோகமான்ய திலகரும் மகாத்மா காந்தியும் அதில் கலந்து கொண்டனர்.

விவசாயிகளிடம் பரிவு

இந்த நேரத்தில் யமுனை நதிக்கரைகளில் வாழ்ந்த விவசாயிகள் துன்பப்படுவதை நேரு அறியலானார். மிகவும் ஏழ்மையான நிலையில் பசியுடனும், நோயுடனும் அவர்கள் அவதியுற்றதைக் கண்டார். அவர்களிடமிருந்து அதிகமான வாடகைகள் மற்றும் வரிகள் வசூலிக்கப்படுவதாகக் கேட்டறிந்தார்.

அகிம்சா வழி இயக்கம் விவசாயிகளிடையே வளர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. நிலங்களை உழுவதற்கான மேலான சட்டங்களை அரசு அவசரம் அவசரமாகக் கொண்டு வந்தது. சில காலத்திற்கு இது

மக்களை அமைதிப்படுத்தியது. அது முதற்கொண்டு வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டு உடுக்க உடையின்றி வாடிய ஏழைகள் நேருவின் மனதை விட்டு அகலாமல் நின்றனர். இதையடுத்த சிறிது காலத்திற்குள் வேல்ஸ் நாட்டு இளவரசர் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிய இருப்பதாகச் செய்தி வந்தது.

முதல் சிறை வாச அனுபவம்

காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் இளவரசரை வரவேற்பதில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் அவரை நோக்கி கறுப்புக் கொடி காட்டப்பட்டது. இதன் காரணமாக, மோதிலாலும், ஜவகர்லாலும் கைது செய்யப்பட்டு லக்னோ சிறையில் சிறை வைக்கப்பட்டனர். இதுவே ஜவகர்லால் நேருவுக்கு முதல் சிறை அனுபவமாகும்.

நேரு சிறையில் இருந்த போது, காந்திஜி சிவில் ஒத்துழை யாமை இயக்கத்தை விலக்கிக் கொண்டார். ஒருங்கிணைந்த மாகாணத்தில் செளரி செளரா என்ற இடத்தில் பல போலீஸ்காரர்கள் கோபம் கொண்ட மக்களால் கொல்லப்பட்டதே இதற்குக் காரணமாகும். இது நேருவுக்குப் பெரிய ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு நேரு விடுதலை செய்யப்பட்டார். அதன் பிறகு வெளிநாட்டுப் பொருள்களை வாங்குவதைப் புறக்கணிக்கும் இயக்கம் ஒன்றை நேரு தொடங்கி அதனைத் தலைமையேற்று நடத்தினார்.

முதல் கட்டமாக வெளிநாட்டுப் பொருள்களை விற்கும் கடைகளுக்கு முன்பாகப் போராட்டங்கள் நடத்துவதை நேரு ஆரம்பித்து வைத்தார். இதன் காரணமாக கிரிமினல் எரிச்சலை ஏற்படுத்தினார் என்று நேரு மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டு 1 வருடம் 9 மாதங்களுக்குச் சிறைத் தண்டனை பெற்றார். 1923-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், ஒருங்கிணைந்த மாகாணத்தில் கல்வி அமைச்சர் பதவி ஏற்க அவர் வரவேற்கப்பட்டார். இந்த வரவேற்பு அவரைத் தூண்டி விடுவதாக இருந்ததால், நேரு அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்து

விட்டார். அப்பதவியை ஏற்கவில்லை. தனது முழு நேரத்தையும் தொடர்ந்து பொதுப்பணிகளுக்காகவே அர்ப்பணித்தார் நேரு.

மனைவி உடல் நிலை

நேருவின் மனைவி கமலாவின் உடல்நிலை எப்போதுமே நலத்துடன் இருந்ததில்லை. திடீரென்று அவர் மிகவும் உடல் பலவீனமடைந்தார். மருத்துவர்களின் ஆலோசனைப்படி, நேருவின் மனைவி ஸ்விட்சர்லாந்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு நேரு திரும்பி வந்தார்.

வெகு விரைவிலேயே, இந்தியாவின் அரசியல் நிலவரங்களைக் கண்டறிந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டி, பிரிட்டிஷ் அரசு சர் ஜான் சைமன் தலைமையிலான ஒரு குழுவை விசாரணைக்கு அனுப்பி வைத்தது. இந்த அறிக்கையைப் பாராளுமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்றும் கூறி இருந்தது. இந்தக் குழுவில் இந்தியப் பிரதிநிதி ஒருவரும் இல்லை. எனவே, காங்கிரஸ், இதனை நிராகரிப்பது என்று முடிவு செய்தது. அந்தக் குழு சென்ற இடங்களில் எல்லாம் எதிர்ப்புகளும் கோஷங்களும் கிளர்ந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் 'சைமனை திரும்பிப் போ' என்ற கோஷம்தான். இந்தப் போராட்டத்தில் லாலா லஜபதிராய் இறந்து போனார். லக்னோவில் நேரு கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார்.

காங்கிரஸ் தலைவராகத் தேர்வு

1929-ஆம் ஆண்டில் நேருவின் 40-ஆவது வயதில் காங்கிரஸின் தலைவராக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தியாக மூர்த்தி என்றும், பாரத்பூஷன் என்றும் அவரை அழைக்கலாயினர்.

இந்தப் பெயர்களைக் குறித்து குடும்பத்தாருடன் சேர்ந்து அப்போது சிறுமியாக இருந்த இந்திராவே நேருவைக் கேலி செய்தாராம். 1930-ஆம் ஆண்டில், காங்கிரஸ் பெரிய அளவிலான சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தைத் தொடங்கியது. முழுச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளாகத் தனது கோரிக்கையை முன் வைத்தது. இந்தப் போராட்டத்தில் மிகப்

பெரிய அளவில் பெண்களும் பங்கேற்றனர். ஜவகர்லாலின் தாயார், மனைவி மற்றும் சகோதரிகள் கூட அதில் பங்கேற்றனர். காந்திலியும், நேருவும் கைது செய்யப்பட்டனர். மோதி லாலும் கைது செய்யப்பட்டு நேரு சிறை வைக்கப்பட்ட அறையிலேயே அவருடன் சிறைப்படுத்தப்பட்டார்.

தந்தையின் உடல் நலம் குன்றியது. அப்போது நேருவும் அருகிலிருந்து கவனித்து வந்தார். இந்தக் கவனிப்பும், பரிவும் இருந்து வந்த போதிலும், மோதிலாலின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமடைந்தது. அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். விரைவிலேயே நேருவும் விடுதலை ஆனார். ஆனால் இந்த விடுதலை நிரந்தரமாக இருக்கவில்லை. எட்டு நாட்களில் மீண்டும் நேரு கைது செய்யப்பட்டார்.

தேசியப் போராட்டம்

1931-இல் தேசியப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார் கமலா நேரு. அதற்காக அவர் கைது செய்யப்பட்டார். தன் கணவரின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றிச் செல்வதில் கமலா மகிழ்ச்சியோடு பெருமையும் அடைந்தார். மோதிலாலின் உடல்நலம் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த காரணத்தால் 26 நாட்களுக்குப் பின்னர் கமலா விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் சிறிது நாளில் மோதிலால் இறந்து விட்டார். அவரது மறைவுக்காக நாடு முழுவதும் அஞ்சலி செய்யப்பட்டது. இதில் காந்திலியும் கலந்து கொண்டார்.

அடுத்த ஆண்டில், நேரு இந்தியா முழுவதும் பயணம் மேற்கொண்டார். பல இடங்களில் அவர் சொற்பொழிவு ஆற்றினார். 1932-இல் காங்கிரஸ் சட்டத்திற்குப் புறம்பான ஓர் அமைப்பு எனக் கூறி அரசு தடுத்தது. நேருவும் மற்ற தலைவர்களும் கைதாகினர். நேருவின் குடும்ப இல்லமாக இருந்த ஆனந்தபவன் என்றழைக்கப்பட்ட ஸ்வராஜ்பவன் அரசால் கைப்பற்றப்பட்டது. நேரு டேராடூனில் இருந்த சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். சிறையிலிருந்த போது பல நூல்களைப் படிக்கின்ற வாழ்ப்பினை அவர் பெற்றார்.

சிறந்த நூல்

ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஆண்டுகளாக நேரு சிறையில் இருந்த காலத்தில், அவரது தாயார் நோய்வாய்ப்பட்டார். சிறையிலிருந்து அவர் விடுவிக்கப்பட்ட போது, தாயார் உடல்நிலை சற்றுத் தெளிவு பெற்று காணப்பட்டது. ஆனால், 5 மாதங்களுக்குப் பிறகு 1934-இல் மீண்டும் நேரு சிறைவாசம் அனுபவிக்க நேர்ந்தது. அந்த நேரத்தில் அவரது மனைவி கமலா மிகவும் உடல்நிலை குன்றினார். அவரைக் கவனிப்பதற்காக மீண்டும் நேருவுக்கு விடுதலை கிடைத்தது. கமலாவின் உடல்நிலை தேறிவர மீண்டும் நேருவுக்குச் சிறைவாசம். கமலாவின் உடல் தேறி வந்தாலும் அவர் அருகிலேயே நேரு இருக்க வேண்டிய அவசியமாயிற்று.

நேரு விடுதலை பெற வேண்டுமென்றால் அரசியலில் எந்தப் பங்கும் ஏற்பதில்லை என்று உறுதிமொழி தர வேண்டுமென அரசு விரும்பியது. ஆனால், தான் உடல்நிலை குன்றி இருக்கும் காரணத்தை முன்னிட்டு அதுமாதிரியான கட்டளைக்கு உடன்பட வேண்டாம் என நேருவைக் கமலா கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆயினும், கமலாவின் உடல்நிலை மேலும் மோசமானது. மருத்துவரின் ஆலோசனைப்படி, போவாலி சானடோரியத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். இது நைனிடாலுக்கு அருகில் அமைந்த ஒரு மலை வாசஸ்தலமாகும். பக்கத்திலிருந்த அல்மோரா சிறைச்சாலையில் அப்போது நேரு இருந்தார். கமலாவை அடிக்கடி நேரு சந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இத்தகைய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த அரசின் செயலை வெகுவாகப் பாராட்டினார் நேரு.

சிறைவாசத்தின் போது நேரு தன் சுய சரிதத்தைப் பற்றி எழுதினார். அதைத் தன் மனைவி கமலாவுக்குக் காணிக்கை ஆக்கினார். ஓரிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் நூல் வடிவில் அது வெளி வந்தபோது, அப்போதைக்கு வெளியான நூல்களுள் மிகச் சிறந்ததொன்றாக அந்த நூல் பாராட்டுப் பெற்றது.

கமலா மறைவு

கமலாவின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகி வந்தது. அதனால் சிறந்த சிகிச்சை செய்ய வேண்டி ஜெர்மனிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். துரதிர்ஷ்டவசமாக சிகிச்சை பலனின்றி இறந்து போனார். கணவரையும், அன்பு மகனையும் துயரத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு, இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

ஆனால் தன் சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்ட துன்பத்தையும், பெரும் இழப்பையும் எண்ணிப் பார்க்கக் கூட நேருவிற்கு நேரமே இல்லாமல் போனது. விரைவில் இங்கிலாந்திலிருந்த ஒரு பள்ளியில் மகள் இந்திராவைச் சேர்த்து விட்டு, இந்தியா திரும்பினார் நேரு.

தன் சொந்த வாழ்வின் துயரங்களை மறந்து, மீண்டும் அரசியல் பணியில் ஈடுபடலானார் நேரு. 1936-இல் இரண்டாவது முறையாக காங்கிரசின் தலைவராக நேரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டிலும் அப்பதவிக்கு அவரே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இடைக்கால அரசு

பொது வாழ்வில் வளம் பெற்ற ஜவகருக்கு சொந்த வாழ்வில் துயரங்கள் வந்து கொண்டே இருந்தன. 1938-இல் தாயார் இறந்து போனார். 'அவளும் போய்விட்டாள்' என்று தாயாரின் மரணப் படுக்கைக்கு அருகே இருந்து வருத்தப்படுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தோன்றவில்லை நேருவுக்கு.

1939-இல் இரண்டாம் உலகப் போர் தொடங்கியது. பிரிட்டனுக்கு உதவ வேண்டும் என எண்ணினார் நேரு. ஆனால் இந்தியா ஒரு சுதந்திர நாடாக இருந்தால்தான் போர் முயற்சியில் இந்தியா உதவ முடியும் என்பது காங்கிரஸின் கருத்தாக இருந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசோ, போருக்குப் பிறகு அரசியல் விவகாரங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் எனக் கூறியது.

உடன்படிக்கை ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் பதவி விலகினர். சிவில் கீழ்ப்படியாமை இயக்கம்

தொடங்கியது. மீண்டும் நேருவும் மற்ற அரசியல் தலைவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். 8.8.1942 அன்று தலைவர்கள் அனைவரும் பம்பாயில் கூடினர். காந்திஜி புனாவில் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். நேரு அகமத் நகர் கோட்டைக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

இந்தச் சிறைவாசத்தின் போதுதான் நேரு தன் சிறந்த நூல்களில் ஒன்றான 'டிஸ்கவரி ஆஃப் இந்தியா' என்ற நூலை எழுதினார். 15.6.1945 அன்று அல்மோரா சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார் நேரு. இந்த முறை ஏறக்குறைய ஓராயிரம் நாட்களுக்கு நேரு சிறைவாசம் செய்ய நேர்ந்தது. 1945-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்களில் இந்திராவுக்கு முதல் மகனாக ராஜீவ் பிறந்தார். தாத்தா நேரு இந்தக் குழந்தையைப் பார்த்து மகிழ்வு கொண்டார்.

அணுகண்டு வீச்சினால் உலகம் திகைப்படைந்து அமைதிச் சூழ்நிலையில் இரண்டாம் உலகப் போரை முடித்துக் கொண்டது. பிரிட்டிஷ் தேர்தல்களில் தொழிலாளர் கட்சி வெற்றி பெற்றது. இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியாக கிளெமென்ட் அட்வீ தேர்வு பெற்றார். லண்டனில் இந்தியத் தலைவர்களுக்கான மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டது. நேருவும், ஜின்னாவும் இதில் கலந்து கொண்டனர். சுதந்திரம் பெறப்படும் வரையில் இடைக்கால அரசு ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது.

சுதந்திர இந்தியா

இவற்றிற்கேற்ப நேருவைப் பிரதம மந்திரியாகக் கொண்ட இடைக்கால அரசு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. 23.3.1947 அன்று ஆசிய நாடுகளின் மாநாடு ஒன்று டெல்லியில் நடத்த ஏற்பாடாகியது. இதில் ஏறக்குறைய 250 பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர்.

இந்த மாநாட்டின் மூலம் காலனி ஆதிக்கத்திற்கும் அந்நியர் ஆட்சிக்கும் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டது. “எவருக்கெதிராகவும் எங்களிடம் திட்டங்கள் இல்லை. உலகெங்கிலும் அமைதியை மேம்படுத்தவே எங்களிடம் ஒரு பெரிய திட்டம் உள்ளது. இந்த

அணுசக்தி யுகத்தில் அமைதியைக் காப்பதில் ஆசியா திறம்படச் செயல்பட வேண்டியதாக உள்ளது!” என்று நேரு கூறினார்.

லார்ட் வேவலை அடுத்து, 1947-இல் பிப்ரவரி மாதத்தில் மெளண்ட் பேட்டன் இந்தியாவின் கடைசி வைசிராயாகப் பதவியேற்றார். 1947, ஜூலை மாதத்தில் இந்திய சுதந்திர சட்டத்தை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் இயற்றியது. முஸ்லீம் லீக், பாகிஸ்தான் தனி நாடாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கூறியது. முஸ்லீம்கள் பெரும்பான்மையினராக இருக்கும் மாகாணங்கள் மற்றும் மாநிலங்கள் தனி பாகிஸ்தான் நாடாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரினர். காங்கிரஸ் இந்தப் பிரிவினைக்கு எதிராக இருந்தது. இந்தியா ஒருமைப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும் எனக் கூறியது.

ஆங்கிலேயர் ஏன்?

இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்து விடும் என்பது உறுதியானவுடன், இந்திய ராணுவத் தலைமைத் தளபதியைத் தேர்வு செய்வதற்காக, நேரு தலைமையில் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. நீண்ட ஆலோசனைக்குப் பின் நேரு சொன்னார்... ‘ஆங்கில அதிகாரி ஒருவரிடம், தலைமை ராணுவத் தளபதி பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டோம். ஏனென்றால், நம்மவர்களுக்கு, ராணுவத்தை நடத்திச் செல்வதற்குப் போதுமான அனுபவம் கிடையாது...’ என்றார். கூட்டத்திற்கு வந்த அனைவரும் இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஆனால், ஒரு ராணுவ அதிகாரி மட்டும், ‘ஐயா... ஒரு வேண்டுகோள்!’ என நேருவிடம் கூறிவிட்டு, ‘இந்த தேசத்தை நல்ல முறையில் ஆட்சி நிர்வாகம் செய்வதற்குக் கூட நம்மவர்களுக்குப் போதுமான அனுபவங்கள் இல்லை. ஆகையால், நம் இந்தியாவின் முதல் பிரதம அமைச்சராக, ஓர் ஆங்கிலேயரையே நியமித்து விடலாமா?’ என்றார்.

கூட்டத்தில் அதிர்ச்சியும், அமைதியும் நிலவியது. நேரு கோபப்படாமல், ‘இந்திய ராணுவத்தின் முதல் ராணுவத் தலைமைப்

தளபதி பதவியை ஏற்பதற்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கிறீர்களா? எனக் கேட்டார். ஆனால், அந்த ராணுவ அதிகாரி, 'வேண்டாம்... எங்கள் உயர் அதிகாரியான லெப்டினன்ட் ஜெனரல் கரியப்பாதான், இந்தப் பதவிக்கும், இங்கு உள்ளவர்களுக்கும் பொருத்தமானவர்!' என்றார். பிரதம அமைச்சரின் கருத்துக்கு எதிராக இப்படி கருத்து தெரிவித்தவர், லெப்டினன்ட் ஜெனரல் நட்ஞ்சிங் ரத்டோர். அவர்தான், சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் ராணுவ லெப்டினன்ட் ஜெனரல்.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் முதல் பிரதமர்

இறுதியாக, இந்தியா இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. நீண்ட கால அடிமைத்தனம் முடிவுற்றது. நள்ளிரவில் உலகம் முழுவதும் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் 15.8.1947 அன்று இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது.

சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதம மந்திரியாக அனைவராலும் ஒரு மனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் ஜவகர்லால் நேரு. அவருடைய அமைச்சரவையில் சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல், அபுல்கலாம் ஆசாத், சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார், டாக்டர் அம்பேத்கர் உள்பட பல சிறந்த தலைவர்கள் இடம் பெற்றிருந்தனர். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க, டாக்டர் ராஜேந்திரப் பிரசாத்தின் தலைமையிலான குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது.

இந்தியா பிரிவினை அடைந்ததற்குப் பிறகு பல இடங்களில் இனக் கலவரங்கள் தலைவிரித்தாடின. சர்தார் வல்லபாய் பட்டேலின் சாதாரணத்தால், காஷ்மீர், ஹைதராபாத், ஜுனகாட் ஆகிய மாநிலங்கள் இந்தியாவுடன் சேர்க்கப்பட்டன.

குடியரசு நாடு

புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி 1950-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 26-ஆம் தேதி இந்தியா ஒரு குடியரசு நாடு என்று அறிவிக்கப்பட்டது. காமன்வெல்த்தின் ஓர் உறுப்பினராக இந்தியா உலக விவகாரங்களிலான தன் பங்கினைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென நேரு பெரிதும் விரும்பினார்.

சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதியாக டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். நிலையான அரசியல் முறைக்கான அடிக்கல்லைப் பிரதம மந்திரியாக இருந்த நேரு நாட்டினார். அதன் பிறகு, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் கூறியுள்ளவாறு பொதுத் தேர்தல்கள் காலாகாலத்தில் நடந்தேறின. ஜவகர்லால் நேரு இல்லாமல் போயிருந்தால் நிலையான அரசு ஒன்றினை அமைத்தது சாத்தியமற்றதாகி இருக்கும்.

அமெரிக்கா, பிரிட்டன் மற்றும் ரஷ்யா ஆகிய பெரிய ஜனநாயக நாடுகளைப் பின்பற்றி பல சிறப்பம்சங்களை நேரு செயல்படுத்தினார். ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மிகவும் கவனமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்டன. அவை நமக்குப் பொருளாதாரச் செழிப்பைக் கொண்டு வந்தன. உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியில் தன்னிறைவை அளித்தன. தொழில் மயமாக்குவதற்கான சிறந்த வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

அமைதிக்கான தூதன்

நேரு, அமைதிக்கான தேவ தூதனாக விளங்கினார். உலகெங்கும் நடைபெற்ற பல மாநாடுகளில் அவர் கலந்து கொண்டார். பின்தங்கிய நாடுகள் முன்னேறுவதற்கான பரிந்துரைகளை எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் எடுத்துக் கூறினார். 1955-இல் ஆசிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் 'பாண்டுங் மாநாட்டினை'க் கூட்டுவதில் நேரு பெரும் பங்காற்றினார். அது பெரியதொரு ராஜதந்திர வெற்றியாக அமைந்தது. இந்த இரண்டு நாட்டு மக்களையும் ஒன்றுபடுத்துவதற்காக இடையறாது உழைத்தார்.

ஐரோப்பிய - அமெரிக்க சக்திகளுக்கு இணையாக இருக்க வேண்டுமெனக் கருதிப் பாடுபட்டார். பஞ்சசீலக் கொள்கைகளை வகுத்துக் கொடுத்தார். நாடுகள் தங்களுக்குள் ஒன்றையொன்று அங்கீகரிக்க வேண்டும். மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும், மற்றும் உதவி புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கோட்பாடுகள் முக்கியமானவையாக இருந்தன.

பஞ்சசீலக் கொள்கை

நேரு வகுத்த பஞ்சசீலக் கொள்கைகள் உலகம் முழுவதுமே ஏற்கப்படுவனவாக அமைந்தன. சைனா இதில் பங்கு கொண்டிருந்த போதிலும், பின்னர் பின் வாங்கியது. 1959-ஆம் ஆண்டின் இந்திய - சீனப் போர் இதனை நன்கு விளக்கும். தைரியத்தைக் கைவிடாமல் நேரு எல்லாச் சாத்தியமான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டார். காமன்வெல்த் நாடுகளும், அமெரிக்காவும் இந்தியாவை ஆதரித்தன. ஆயுதங்களையும் போர் விமானங்களையும் நமக்குக் கொடுத்து உதவின. உடனே சைனா போரிடுவதை நிறுத்திக் கொண்டு பின்வாங்கியது. இராணுவம் முற்றிலும் மாற்றியமைக்கப்பட்டு வலுப்படுத்தப் பட்டது. அது முதற்கொண்டு நமது எல்லையோரப் பாதுகாப்புப் படை வீரர்கள் விழிப்புணர்வுடன் பணி புரியத் தொடங்கினர்.

நாட்டிற்கு உழைத்த நல்லவர்

கிழக்கில் பிறந்து, மேற்கில் கல்வி கற்ற நேருவின் வாழ்க்கை ஒழுக்கம் நிரம்பியதாகும். அவரது ஒருமைப்பாடு இலட்சியம் முழுமையானது. தந்தை மோதிலால் நேரு, மகாத்மா காந்தி மற்றும் ரவீந்திரநாத் தாகூர் ஆகியோரே தன்னை உருவாக்கியவர்கள் என்று அடிக்கடி அவர்களை நினைவு கூறும் பண்பாளர். உயரிய எண்ணங்களிலிருந்து நேரு எப்போதுமே விலகியதில்லை. பாராளுமன்ற வாதம், விவாதங்களின் போது அவருடைய பதில் சாதாரணமான முறையில் இருக்கும்.

இந்திய தேசத்திற்காக அதன் விடுதலைச் செயல்களுக்காகத் தங்கள் குடும்ப உடைமைகளான செல்வத்தையும், பதவியையும் விட்டுக் கொடுத்து எளிய வாழ்வை மேற்கொண்டவர்கள் நேருவின் குடும்பத்தினர். நேருவும் தன் முன்னோர்களை அது விஷயத்தில் பின்பற்றியவர்.

ஆசியா தன்னைத்தானே உணர்ந்தது!

நண்பர்களே! ஆசியாக் கண்டத்தின் சகோதரர்களே! நீங்கள் எதற்காக ஆண்களும், பெண்களுமாகக் குழுமியிருக்கின்றனர்?

நீங்கள் ஆசியாக் கண்டத்தின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து எக்காரணத்தினால் இப்பழமை வாய்ந்த டில்லி மாநகரில் குழுமியுள்ளீர்கள்? எங்களில் சிலர், உங்களுக்கு மிகவும் துணிச்சலாக அழைப்புகள் கொடுத்தோம். அந்த அழைப்பினை ஏற்று நீங்கள் இங்கே வருகை புரிந்துள்ளீர்கள். நீங்கள் எங்கள் அழைப்பிற்காக மட்டும் வந்தவர்களல்ல. ஏதோ உங்களுடைய ஓர் உள்ளுணர்ச்சி உங்களை இங்கே அழைத்து வந்துள்ளது.

நாம் ஒரு சகாப்தத்தின் முடிவிலே இருந்துகொண்டு ஒரு புதிய வரலாற்றுத் துவக்கத்தில் அடி எடுத்து வைக்கிறோம். நாம் இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் இருந்து கொண்டு நம்முடைய கடந்த காலத்தைப் பற்றி ஒரு கணநேரம் நினைவு கூர்வதற்கும் நம்முடைய எதிர்காலம் எப்படி அமையும் என்பதனைக் கண் முன்னால் காண்பதற்கும் இருக்கின்றோம். ஆசியாக் கண்டம் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் உலக விவகாரத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்ற நேரம் இது! நாம் ஆசியாக் கண்டத்தின் கடந்தகால வரலாற்றைத் துருவிப் பார்க்கும்பொழுது அது எகிப்துடன் பண்பாட்டு வழியில் தொடர்பு கொண்டிருந்ததாக அறிகிறோம். மேலும் அது மனித சமுதாயம் படிப்படியாக வளர்ச்சி அடைவதற்கு மிக முக்கியக் காரணமாக விளங்கியது. நாகரிகம் என்பதே ஆசியக் கண்டத்திலேதான் உற்பத்தியானது. அதிலிருந்து தான் மனிதன் பல்வேறு செய்திகளை அறிய முடிந்தது. இங்கே மனிதன் சமுதாய உண்மைக்காகவும், இதயத்தைப் புனிதமாக வைத்துக் கொள்வதைப் போற்றவும், மற்றும் பல்வேறு கருத்துக்களையும் கண்டறிந்து உலகிற்கு அறிவொளி புகட்டவும் காரணமாக இருந்தான்.

இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக ஆசியக் கண்டத்திலிருந்து உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் பண்பாடு பரவியது. ஆனால் படிப்படியாகக் கீழே இறங்கி வந்து மிகவும் பின்தங்கிவிட்ட மற்ற மக்களும் வேறு கண்டங்களைச் சார்ந்தவர்களும் இதனை ஒரு வாய்ப்பாகக் கருதி உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குத் தங்களுடைய

கருத்தைப் பரப்பித் தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டனர். இத்தகைய பெரிய கண்டம் ஐரோப்பாவின் ஆதிக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து விட்டது. அதனால் ஐரோப்பா வரலாற்றின் மையமாகக் கருதப் பட்டது. மனித இனமும் பல்வேறு துறைகளில் வளர்ச்சியுற்றது. இப்பொழுது படிப்படியாக, ஆனால் உறுதியாக ஆசியா தன்னைத்தானே மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு வருகிறது. நாம் வாழுகின்ற இந்த நாட்களில் மாற்றங்கள் பலப்பல நிகழ்ந்து வந்துள்ளன. நிகழ்ந்து கொண்டும் வருகின்றன. ஆசியக் கண்டம் மற்றக் கண்டங்களோடு சரிசமமாக வருவதற்கு அடுத்து ஒரு காலக் கட்டம் பிடிக்கும்.

இத்தகைய மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க நேரத்தில் நாம் இங்கே சந்திக்கிறோம். இத்தருணத்தில் இந்தியாவினுடைய மக்கள் தங்களுடைய சக ஆசியர்களை இங்கே வரவேற்பதில் மிகவும் பெருமையுடனும், உரிமையுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும், தற்கால, எதிர்கால ஒற்றுமைக்காகவும் நல்ல முன்னேற்றத்திற்காகவும் இந்த மாநாடு அமைந்துள்ளது என்று பூரிப்படைகிறார்கள்.

இந்த மாநாட்டிற்கும், அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளுக்கும் தலைவர்களும் இல்லை, தொண்டர்களும் இல்லை. ஆசியாவைச் சேர்ந்த நாடுகளும் சரிசமமாகப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டிய பொறுப்பினில் உள்ளோம்! இந்தியா இந்நேரத்தில் ஆசியாவின் முன்னேற்றத்தில் பங்கு கொண்டு இருப்பது மிகவும் பொருத்தமே ஆகும். ஒரு பக்கத்தில் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்திருக்கிறது என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் அல்லாமல், இயற்கையிலேயே இந்தியாதான் ஆசியாவின் பல்வேறு கருத்துக்களையும் ஒன்றாக இணைக்கும் காந்த சக்தியாக உள்ளது! பூகோள ரீதியாகப் பார்த்தால் இந்தியாதான், மேற்கும், வடக்கும், கிழக்கும், தென்கிழக்கும் ஒன்றாக இணையும் ஒரு பகுதியாக இருக்கின்றது. இக்காரணத்தினால் தான் இந்தியாவினுடைய வரலாறு ஆசியாக் கண்டத்திலுள்ள பல்வேறு நாடுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளக் காரணமாக இருந்தது.

இந்தியாவின் மேற்கிலிருந்தும், கிழக்கிலிருந்தும் பண்பாடுகள் இறக்குமதியாகின்றன. அவற்றை எல்லாம் இந்தியா கிரகித்துக் கொண்டு, மிகவும் நல்லனவற்றை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து ஒரு புதிய பண்பாடாக உலகிற்கு அளித்தது. அதேபோல இந்தியா விலிருந்து பண்பாடு, பல சிற்றோடைகளாக ஆசியாவின் பல பாகங்களுக்கும் பரவியது. உங்களுக்கு இந்தியாவைத் தெரிய வேண்டுமானால் நீங்கள் ஆப்கானிஸ்தான், மேற்கு ஆசியா விலிருந்து மத்திய ஆசியா வரை, அங்கிருந்து சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளுக்கும், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கும் செல்ல வேண்டும். அங்கே நீங்கள் இந்தியாவினுடைய பண்பாடு எந்த எந்த நாட்டு மக்களிடம் எவ்விதத்திலே பரவி அவர்களை ஆட்கொண்டிருக்கிறது என அறியலாம். நான் கடந்த காலத்தைப் பற்றிப் பேச விரும்பவில்லை; அதனால் இனி நிகழ்காலத்தைப் பற்றிப் பேச விழைகின்றேன்!

இந்த உலக நெருக்கடியில் ஆசியா மிகவும் ஒரு பெரிய பங்கினை வகிக்க உள்ளது. ஆசிய நாடுகளை இனி நீண்ட காலத்திற்கு யாராலும் தங்களுடைய சொந்த நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. அவர்கள் தங்களுடைய சொந்தக் கொள்கைகளை உலக விஷயத்தில் வரையறுத்துக் கொள்ள முனைந்துள்ளார்கள். ஐரோப்பாவும், அமெரிக்காவும், மனித இனத்தின் வளர்ச்சிக்காக மிகவும் அரும்பாடுபட்டுள்ளன. அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டவும் மதிக்கவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். மேலும் அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் நிறைய உள்ளன. ஆனால் 'மேற்கு' நம்மைப் பல்வேறு போர்களில் ஈடுபடச் செய்துள்ளது. இந்த அணுகுமுறை யுகத்தில் ஆசியாக் கண்டம் ஆற்ற வேண்டிய செயல்கள் பல உள்ளன. அமைதியை நிலைநாட்ட அரும்பாடுபட வேண்டியுள்ளது. இருந்த போதிலும் உலகில் அமைதி நிலவ வேண்டுமானால் ஆசியாக் கண்டம் தனது கடமைகளைச் செய்து முடித்தல் வேண்டும்.

உலகில் உள்ள பல்வேறு நாடுகளிலும் குழப்பமான நிலைமைகள்தான் நீடித்து வருகின்றன. நாமும் ஆசியாக் கண்டத்தின் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு இலக்காகி உள்ளோம். இருப்பினும் ஆசியாவின் உள்ளும் புறமும் அமைதி நிலவி வருகின்றது. ஆசியாக் கண்டம் உலகினில் அமைதியை நிலை நாட்டுவதில் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்ததாக ஒரு பெரும் பொறுப்பினை வகிக்கின்றது.

நாம் மனித இனத்தின் விஷயங்களைக் குறித்துத் தீர்வு காண ஒரு புதிய கட்டத்தை அடைந்துள்ளோம். அதுதான் ஓர் உலகம் என்றும் உலக நாடுகளின் சங்கம் என்றும் புதிய திட்டங்களை வகுத்துள்ளோம். ஆனால் இத்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் நிறைய இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. நாம் அந்த உலக ஒருமைப்பாட்டிற்காக, நம்மால் இயன்ற அளவு தொண்டாற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஆகையால் தான் ஐக்கிய நாடுகளின் அவையை அதன் குழவிப் பருவத்திலிருந்து துன்பப்பட்டு வளர்ச்சியடைவதை நாம் வரவேற்கிறோம். ஆனால் நாம் ஓர் 'உலகக் கொள்கை'யை நிலைநிறுத்துவதற்காக ஆசியாவில் உள்ள மற்ற நாடுகளுடன் ஒத்துழைத்து அந்த மிகப்பெரிய கொள்கையைக் காண்பதற்கு அரும்பாடுபட வேண்டும். இந்த மாநாடு ஆசிய நாடுகளை ஒன்று சேர்ப்பது என்பது ஒரு சிறிய கட்டமேயாகும். இந்த மாநாடு எதனை அடையா விட்டாலும், இம்மாநாடு கூடியது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு சம்பவம் ஆகும்.

இது வரலாற்றில் எவ்வாறு முக்கியம் வாய்ந்தது என்றால், இதுவரை இத்தகைய மாநாடு எந்த இடத்திலும் குழுமியதில்லை. ஆகையால் நாம் இவ்வாறு ஒன்று திரண்டு இருப்பது நாம் பல காரியத்தினைச் சாதித்ததற்கு நிகராகும். இந்த மாநாட்டின் மூலம் நாம் பல பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க இருக்கிறோம் என்ற நம்முடைய நிகழ்கால வரலாறு எழுதப்படுகின்ற நேரத்தில் இச்சம்பவம் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்ததாக இடம் பெறும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயம் இல்லை. நாம் இந்த வரலாற்றை

உருவாக்கும் முக்கியமான கட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். ஆதலால் நாம் அனைவரும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுவோம்!

ஆசியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலும் உள்ளோர் பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளையும் தவிர்த்து வெற்றிக் களங்களாக மாற்றி வருகிறார்கள். இந்தியாவிலும் நீங்கள் இதேவித நிலைமைகளைக் காணலாம். இதனால் நாம் மனம் வருந்தக் கூடாது. இவை எல்லாம் மாறி வருகின்ற சமுதாயத்தில் தவிர்க்க முடியாதவை. ஆசியாவிலே இருக்கின்ற எல்லா மக்களிடத்தும் புத்தம் புதிய உணர்ச்சியும், வேகமும் பொருளை உற்பத்தி செய்யும் சக்தியும் மிகுந்து காணப்படுகிறது.

மக்கள் விழிப்புணர்ச்சி பெற்று தங்களுடைய உரிமைகளோடு வாழ்கிறார்கள். நாம் அவர்களைக் கண்டு அஞ்சவேண்டியதில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய உதவியுடன் நாம் ஆசியாக் கண்டத்தில் நம்முடைய கனவுகளை நினைவாக்க முடியும். இந்தப் புதிய சக்தியிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நம் மனித உணர்ச்சியை ஆசியாக் கண்டம் பெற்றுள்ளதை வரவேற்று நம்பிக்கையோடு போற்றுவோம்!

(நேருவின் மேடைப் பேச்சு)

மறைவு

நேருவின் பெருந்தன்மைகளால்தான் இந்தியா பல நாடுகளிடையே புகழைப் பெற்றது என்ற கூற்று மிகையானது அல்ல. அவர் தன்னை ஒரு உலகக் குடிமகனாகக் கண்டார். எப்போதுமே தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றிய சிந்தனையிலேயே இருந்தவர் நேரு. 1964-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 27-ஆம் நாள் தன் இறுதி நேரத்திற்கு முன் பல பயனுள்ள பயணங்களை நேரு மேற்கொண்டிருந்தார். தேசிய ஒருமைப்பாடு என்கிற அவர் லட்சியத்தைக் காப்பது ஒவ்வொரு இந்தியனின் கடமையாகும்.

நேருவின் வாழ்வில்

★ ஜவகர்லால் நேரு பிரதமராக இருந்த போது, நாடாளுமன்றத்தில் பேசுகையில், நிறையப் புத்தகங்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டிப் பேசுவார். அப்படி ஒரு முறை அவர் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, எதிர்க்கட்சி தலைவர் ஒருவர் நடுவில் எழுந்து, “நேரம் இல்லை, நேரம் இல்லை என்கிறீர்களே, புத்தகங்களைப் படிக்க மட்டும் நேரம் எப்படி வந்தது?” என்று கிண்டலடித்தார்.

‘திருடுகிறேன்’ என்றார் நேரு. நாடாளுமன்றத்தில் கூடியிருந்த பலரும் திகைத்து விட்டனர். அப்படியானால் இவர் யாரோ எழுதித் தருவதைத்தான் பேசுகிறார் என்று நினைத்தனர் சிலர்.

ஆனால், நேருவோ, ‘நான் எத்தனை மணிக்கு உறங்கப் போவது என்பதையும், எழுவது என்பதையும் என் உதவியாளர் தீர்மானிக்கிறார். ஒரு நாளைக்கு ஐந்து அல்லது அறு மணி நேரம், நான் உறங்குவதற்கு ஒதுக்குகிறார். அதில் நாள்தோறும் இரண்டு மணி நேரத்தைப் படிப்பதற்காக நான் திருடுகிறேன்!’ என்று விளக்கினார் நேரு.

★ ஜவகர்லால் நேரு, ஹார்வர்டு சர்வகலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது தந்தை மோதிலால் நேரு, வாரம் ஒரு முறை நேருவுக்குப் பணம் அனுப்புவார். ஒரு முறை நேரு, ‘செலவுக்கு மேலும் பணம் தேவை’ என்று தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதினார். அதைக் கண்டதும் மோதிலால் நேருவுக்கு ‘ஒரு வாரத்திற்கு இரண்டாம் முறையாகப் பணம் கேட்கிறானே. என்ன செலவு செய்கிறானோ’ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. ‘அனுப்பிய பணத்திற்குக் கணக்கு அனுப்பவும்!’ என்று பதில் எழுதினார்.

நேருவும் பதில் அனுப்பினார். அந்தப் பதிலைக் கண்டதும் மோதிலால் நேரு உடனே பணத்தை அனுப்பி வைத்தார். நேரு அனுப்பிய பதில் இதுதான்.

‘என் மீது உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தால், என்னிடம் கணக்குக் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படி என் மீது

நம்பிக்கை இல்லா நிலையில் நான் அனுப்பும் கணக்கினால் உங்களுக்குப் பயனில்லை.’

★ இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் போது சிறையில் இருந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ரொட்டியில் மண் கலந்து இருந்தது. இதைக் கண்ட நேரு, “மண் இல்லாத ரொட்டிதான் வேண்டும்!” என்று சிறை அதிகாரிகளிடம் கேட்டார்.

உடனே சிறை அதிகாரி ஏளனமாக, “இதுவும் உங்கள் தாய்மண்தானே, உங்களுக்குச் சுவையாகத்தான் இருக்கும்!” என்றார். உடனே நேரு, “நாங்கள் போராடுவது எங்கள் மண்ணை மீட்பதற்குத்தான், தின்பதற்கு அல்ல!” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட சிறை அதிகாரி வாயடைத்துப் போனார்.

★ ஜவகர்லால் நேரு முக்கிய பிரமுகர் ஒருவருடன் மதிய உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தார். உணவருந்தி முடித்தபின் நேரு ஒரு ஆப்பிளை எடுத்து அதன் தோலை உரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

விருந்துக்கு வந்தவர், “தோலில்தான் விலை மதிப்பில்லாத வைட்டமின் இருக்கிறது. எதற்காகத் தோலை உரிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு நேரு பதில் சொல்லவில்லை. தோலைச் சீவி முடித்த பிறகு, சீவிய தோலை ஒரு தட்டில் வைத்து விருந்தாளி முன்வைத்து விட்டு, “வைட்டமின் முழுவதையும் நீங்களே சாப்பிடலாம்!” என்றார். விருந்தாளிக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. சிரித்து விட்டார்.

★ காந்தியும் நேருவும் ஒரு முறை பாத யாத்திரை சென்றனர். வழியில் ஒரு பள்ளம் குறுக்கிட்டது. நேரு அதைத் தாண்டிக் கடந்து விட்டார். காந்தி நீளமான மரப்பலகை ஒன்றைப் போட்டு அதனைக் கடந்தார். அப்போது நேரு, “தாங்களும் என்னைப் போல் இப்பள்ளத்தைத் தாவிக்கடந்திருக்கலாமே?” எனக் கேட்டார். அதற்குக் காந்தி, “பள்ளத்தைத் தாண்ட நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் பின்னால் ஓடி வந்தீர்கள் என்பதைத்தான் நான் பார்த்தேனே!? நான்

உங்களைப் போல பின் வாங்க விரும்பவில்லை. இருந்த இடத்திலிருந்தே முன்னேறி விரும்புகிறேன்!” என்று கூறினார்.

★ ஒருமுறை காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் வெப்பம் தாங்காது குல்லாவைக் கழற்றி வைத்தார் நேருஜி. கிளம்பும்போது குல்லாவைத் தேடினார். குல்லாக் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் ஒரு ஊழியர் குல்லாவைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். ‘இது எங்கே இருந்தது?’ என்றார் நேரு. ‘நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஃபைல்களின் நடுவில் இருந்தது!’ என்றார் இளைஞர்.

★ நேருஜி ஒரு சமயம் ரயிலில் பாண்டிச்சேரிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். ரயில் ஓடத் தொடங்கி இரண்டு மணி நேரமாயிருக்கும். திடீர் என்று எதையோ தேடத் தொடங்கினார் நேரு. பைல்களைப் புரட்டித் தள்ளினார். பேப்பர்களைக் களைந்தார். கிடைக்கவில்லை. பரபரப்புடன் வந்த இந்திரா, ‘என்ன தேடுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டார். அன்று மாநிலச் சீரமைப்பு அறிக்கை பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதைத்தான் நேரு தேடிக் கொண்டிருந்தார். ‘இப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தேன் காணவில்லையே!’ என்றார் நேரு. இந்திரா சிரித்தார். ‘கொஞ்சம் எழுந்திருங்கள். அந்த அறிக்கை மீதுதான் நீங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்!’ என்றார் இந்திரா.

★ நேரு இந்தியப் பிரதமராக இருந்த காலத்தில் கால்பிரெய்த் என்பவர் அமெரிக்க நாட்டுச் சார்பான இந்திய தூதுவராகப் பதவி ஏற்றார். அவர் சம்பிரதாய முறையில் நேருவை முதன் முதலாக வந்து சந்தித்தார்.

‘எனக்கு அரசியலில் பெரிய அறிவாற்றல் எதுவும் கிடையாது. சொல்லப் போனால் நான் ஒரு அமெச்சூர் தூதுவன்தான்!’ என்று அடக்கமாக கால்பிரெய்த் கூறினார்.

உடனே நேருவும், ‘அதனால் என்ன நான் கூட ஒரு அமெச்சூர் பிரதமர்தானே!’ என்றார்.

★ ஜவகர்லால் நேரு, 1936-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் ஐந்தாம் நாள் முதல் இருபது வரை தமிழகத்தில் சுற்றுப் பயணம்

மேற்கொண்டார். உடுமலைப்பேட்டையிலிருந்து மதுரைக்கு வரும் வழியில் பழனியில் பொது மக்கள் வரவேற்பு அளித்தனர்.

அப்போது வரவேற்பு இதழுடன் ஒரு வெள்ளிப் பேழையில் புகழ்பெற்ற பழனி பஞ்சாமிர்த்தத்தை வைத்து அளித்தனர். அது பற்றி நேரு விசாரித்தறிந்தார். அதனைப் பத்திரமாக வைத்துக் கொள்ளும் படி உதவியாளரிடம் கூறினார். அரசியல், சர்வதேசப் பிரச்சினைகள், பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம் இவற்றில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், தனக்குத் தெய்வ வழிபாட்டில் சிரத்தை இல்லை என்றாலும் தனது அன்னையாருக்குப் பழனி பஞ்சாமிர்த்தத்தைப் பதிவுத் தபாலில் அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

சமயப் பற்று, ஆசாரங்கள் முதலியவற்றில் பிறர் நம்பிக்கை மீது மிகுந்த அக்கறையும், மதிப்பும் நேருவுக்கு உண்டு என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சுவாமி பிரசாதம் அனுப்பி வைத்தால் தனது அன்னை அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைவார் என்ற நோக்கத்துடனேயே அன்னை சொரூபராணிக்கு அன்றே பஞ்சாமிர்த்தப் பேழையை அனுப்பி வைத்தார்.

★ 1959-ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரேலியப் பிரதமர் ராபர்ட் மென்சிஸ் புதுடெல்லிக்கு வருகை தந்தார். அப்போது நேரு ஓய்வாகச் சொந்த முறையில் சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டு இருந்தார். அப்போது ராபர்ட் நேருவிடம், “இந்த உலகத்திலேயே அதிகப் புகைப்படம் எடுக்கப்படுபவர் அநேகமாக தாங்கள் ஒருவர்தான். உங்கள் புகைப்படங்கள் வெளிவராத பத்திரிகைகளோ, செய்தித்தாளோ கிடையாது. உங்கள் புகைப்படத்தைப் பார்த்துத் தற்பெருமை கொள்வீர்களா?” என்று கேட்டார்.

அதைக் கேட்டுப் புன்முறுவல் செய்த நேரு, “ஊகம். என் படத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைவேன். எங்கள் நாட்டில் பெரும்பாலான மக்கள் கல்வி அறிவு பெறாதவர்கள். வளர்ந்து

வரும் எங்கள் நாட்டைக் குறித்து அவர்கள் உங்கள் நாட்டு மக்கள் போல் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அதனால்தான் நாட்டின் வளர்ச்சித் திட்டங்களில் நான் பங்கு கொள்ளும் போதெல்லாம் பல புகைப்படங்களுக்கு நான் போஸ் கொடுக்க வேண்டியதாகிறது. என் புகைப்படங்களைப் பார்த்து நான் மக்களுக்காக ஆற்றும் தொண்டுகளில் அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்கிறார்கள். என் நாட்டு மக்களின் மகிழ்ச்சிதான் என் இலட்சியம்!” என்றார்.

★ பாரத நாட்டின் பிரதமராக ஜவகர்லால் நேரு இருந்த போது ஒரு முறை தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருந்தார். மதுரை மாவட்டத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்த போது ஒரு குடுகுடு கிழவர் சாலையோரம் பலூன்கள் விற்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டார்.

உடனே நேரு காரைநிறுத்தச் சொன்னார். கேழே இறங்கி பலூன் விற்கும் கிழவரை அழைத்து, “பலூன் என்ன விலை?” என்று கேட்டார்.

எதிர்பாராத வகையில் நேருவைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்த கிழவர், “ஒரு பலூன் இரண்டரை அணா!” என்றார். உடனே நேரு தன் சட்டைப் பையில் கைவிட்டார். வழக்கம் போல் காலியாக இருந்தது. தம்முடன் வந்த ஒருவரிடம் இருபத்தைந்து ரூபாய் வாங்கி பலூன்காரரிடம் கொடுத்துவிட்டு எல்லா பலூன்களையும் வாங்கினார்.

அந்தப் பக்கம் வந்த சிறுவர்களிடம் பலூன்களைக் கொடுத்தார். மீதமான ஒரு பலூன் நேருவின் கையில் இருந்தது. அதை அவர் ஒரு குழந்தை போல் ஊதிப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

★ அங்கிலேயப் படைகள் குதிரை மீது வந்து தடியால் அடித்த போது, அடித்தவனின் முகத்தைப் பார்க்கக் கூடாது என்று கண்களை மூடிக் கொண்டார் ஜவகர்லால் நேரு. ‘அடித்தவனைப் பார்க்காமல் ஏன் கண்களை மூடினீர்கள்?’ என்று நேருவிடம் கேட்ட போது, ‘இந்தியா விடுதலை பெற்ற பின் நாமும் பதவியில் அமர்வோம். அப்போது நமது மனம், நம்மை அடித்தவனைப் பழி

வாங்கி விடக் கூடாது என்று நினைத்து, அடித்தவனின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டாம் எனக் கண்களை மூடிக் கொண்டேன்!’ என்று பதிலளித்தார் ஜவகர்லால் நேரு. நம்மைத் துன்புறுத்தியவன் எதிரியாயினும், பழி வாங்கக் கூடாது என்ற மனித நேயத்தைக் கொண்டிருந்தவர் நேரு.

★ ஜவகர்லால் நேரு சுதந்திரப் போராட்டத்துக்காக சுமார் 13 ஆண்டுகள் சிறையில் கழித்தார். ஒரு முறை அவரை மிகவும் சிறிய அறை ஒன்றில் அடைத்து விட்டனர். உடற்பயிற்சி செய்யவோ, உலாவவோ அதில் இடமில்லை. அப்போது அவர் என்ன செய்தார் தெரியுமா?

தலைகீழாக நின்று யோகாசனம் செய்தார்.

★ ஒரு சமயம் இங்கிலாந்துக்குச் சென்ற ஜவகர்லால் நேரு, பிரிட்டிஷ் தத்துவஞானி பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸலை மரியாதை நிமித்தமாகச் சென்று சந்தித்தார்.

நேருவை, “ஜீரோ நாட்டிலிருந்து வருகிற தங்களை வரவேற்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்!” என்றார் ரஸ்ஸல்.

அதைக்கேட்ட ஜவகர்லால் நேரு திடுக்கிட்டார். ஒன்று மில்லாத நாட்டிலிருந்து வருவதாகத் தன்னைக் குறிப்பிடுகிறாரோ என்று நினைத்துத் திகைத்தார். அவரது முகம் மாறியது.

அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ரஸ்ஸல், “தவறாக எண்ண வேண்டாம். ஆரியப்பட்டர் என்ற தங்கள் நாட்டைச் சேர்ந்த கணிதமேதை உருவாக்கி, கணித உலகில் மாபெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது ஜீரோ. அந்த நாட்டிலிருந்து தாங்கள் வந்திருப்பதைத்தான் நான் அப்படிச் குறிப்பிட்டேன்!” என்றார்.

அந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட பிறகுதான் ஜவகர்லால் நேரு, குழப்பம் நீங்கி நிம்மதி அடைந்தார்.

இருண்ட சிறைகளில் இலக்கியம் படைத்தவர்

சுதந்திரப் போராட்ட வீரரான ஜவகர்லால் நேரு. மிகச்சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளியும்கூட. நாட்டு விடுதலைக்காகப் போராடி சிறையில் இருந்தபோதும், நேரத்தை வீணாக்காமல் மிகச் சிறந்த நூல்களை எழுதினார்.

உப்புச் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டதற்காக, 1930-ஆம் ஆண்டு அலகாபாத் - நைனி மத்தியச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அந்தச் சமயம் அவருடைய மகளான இந்திராகாந்திக்கு 13ஆவது பிறந்த நாள் வந்தது. தமது மகளுக்காகச் சிறையில் இருந்து வாழ்த்து மடல் எழுதி அனுப்பியவரின் மனதில், இங்கிருந்து கொண்டே உலக வரலாற்றை எழுதலாமே என்ற சிந்தனை தோன்றியது. உடனே உலக வரலாற்றைத் தொகுத்து எழுத ஆரம்பித்தார். அதுதான் 'உலக வரலாற்றுக் காட்சிகள்' (Glimpses of World History) என்ற நூலாகும்.

பின்னர் 1935-ஆம் ஆண்டு சிறையிலிருந்தபடியே தன்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை (Auto Biography) எழுதினார். 1942-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டு சிறை சென்றார். 1942-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் முதல், 1945-ஆம் ஆண்டு வரை மொத்தம் ஆயிரத்து 40 நாட்கள் சிறையில் இருந்தார். இக்காலகட்டத்தில் தான் 'இந்தியாவின் கண்டுபிடிப்பு, (Discovery of India) என்ற மிகச்சிறந்த நூலை எழுதினார். இவ்வாறு இருண்ட சிறைகளில் இருந்தபோதும் இலக்கியங்கள் படைத்துப் பெருமைக்கு ஆளானார் நேரு.

★ நேரு சிறுவனாய் இருந்தபோது அவர் தந்தையாரிடம் பலர் வந்து ஆங்கிலேயர்களின் அநீதிகளைப் பற்றி உளம் நொந்து விளக்குவார்கள். அதனைக் கேட்கக் கேட்க நேருவின் உள்ளத்தில் ஆங்கிலேயர்களின் கொடுஞ்செயல்கள் ஒவ்வொன்றாக ஆழப் பதிந்தன. அவைதான் அவரை விடுதலைப் போரில் ஊக்கத்தோடும் திறமையோடும் பங்கு பெறச் செய்தன. போரிடும் உறுதியை அவருக்கு அளித்தன.

★ 'பாரத நாட்டின் நல்ல பண்புகளின் பரிபூரணத்தை நான் தமிழ்நாட்டிலேதான் பார்க்கிறேன். வடநாட்டில் அதைக்காண முடியவில்லை. அதனால் முடிந்த போதெல்லாம் இங்கே வருவதை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன்!' இப்படி தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து பொதுக்கூட்டங்களில் பேசும் போதெல்லாம் கூறியது யார் தெரியுமா? பண்டித ஜவகர்லால் நேருதான்.

நேருவின் உன்னதக் கருத்துக்கள்

- ★ செயலுக்கு முன்னேயே விளைவுகளைப் பற்றி அஞ்சுகின்ற கோழைக்கு வெற்றி என்பது வெகு தூரம்.
- ★ கலை என்பது ஒரு காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை நிலையையும், நாகரிகத்தையும் காட்டக்கூடிய நம்பகமான கண்ணாடி.
- ★ வருங்காலம் என்பது வரலாறாக எழுதப்படுவதற்குள் வாழ்ந்து தீரப்பட வேண்டிய காலமாகும்.
- ★ ஒருவரைத் தனிமைப்படுத்திவிடுவது என்பது அவருக்கும் நாட்டுக்கும் அபாயகரமானது.
- ★ என்ன சொல்கிறாய் என்பது முக்கியமல்ல. என்ன செய்கிறாய் என்பதுதான் முக்கியம்.
- ★ சொல்லும் செயலும் பொருந்தி வாழ்கிற மனிதனே உலகத்தில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழும் மனிதன்.
- ★ பட்டினியால் வாடும் மனிதருக்கும், வறுமையில் மூழ்கிய நாட்டுக்கும் சுதந்திரம் என்பது பொருளற்ற சொல்.
- ★ உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளாத எந்த ஆன்மாவும் கடவுளுக்கு நெருக்கமாக இருக்க முடியாது.
- ★ குழந்தைகளை வளர்க்கும் முறையைப் பொறுத்தே ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் உருவாகிறது.

- ★ காலம் ஏற்றதாகவும், சூழ்நிலை துணை செய்வதாயும் இல்லாவிட்டால், தான் மேற்கொண்ட பெரிய சாதனைகளில் வெற்றி பெற முடியாது.
- ★ நாம் இணைந்து வாழாவிட்டால், அடுத்து நாம் அழிவது உறுதி.
- ★ வன்முறை மோசமானதுதான். ஆனால் அடிமைத்தனம் வன்முறையைக் காட்டிலும் மிகவும் மோசமானது.
- ★ ஒரு விஷயத்தை நிரந்தரமாக நியாயப்படுத்த முடியாது. அது காலத்துக்குக் காலம், நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடும்.
- ★ தன்னலம் இல்லாமலும், அனைவரின் நலனுக்காகவும், பிறருடன் கூடி உழைப்பவனாக விளங்கும் மனிதனே நாகரிகத்தின் சின்னமாவான்.

* * *